Baştanbaşa heyecan
ve şüphe dolu
bir macera romanı...

Haya
KİTAPL

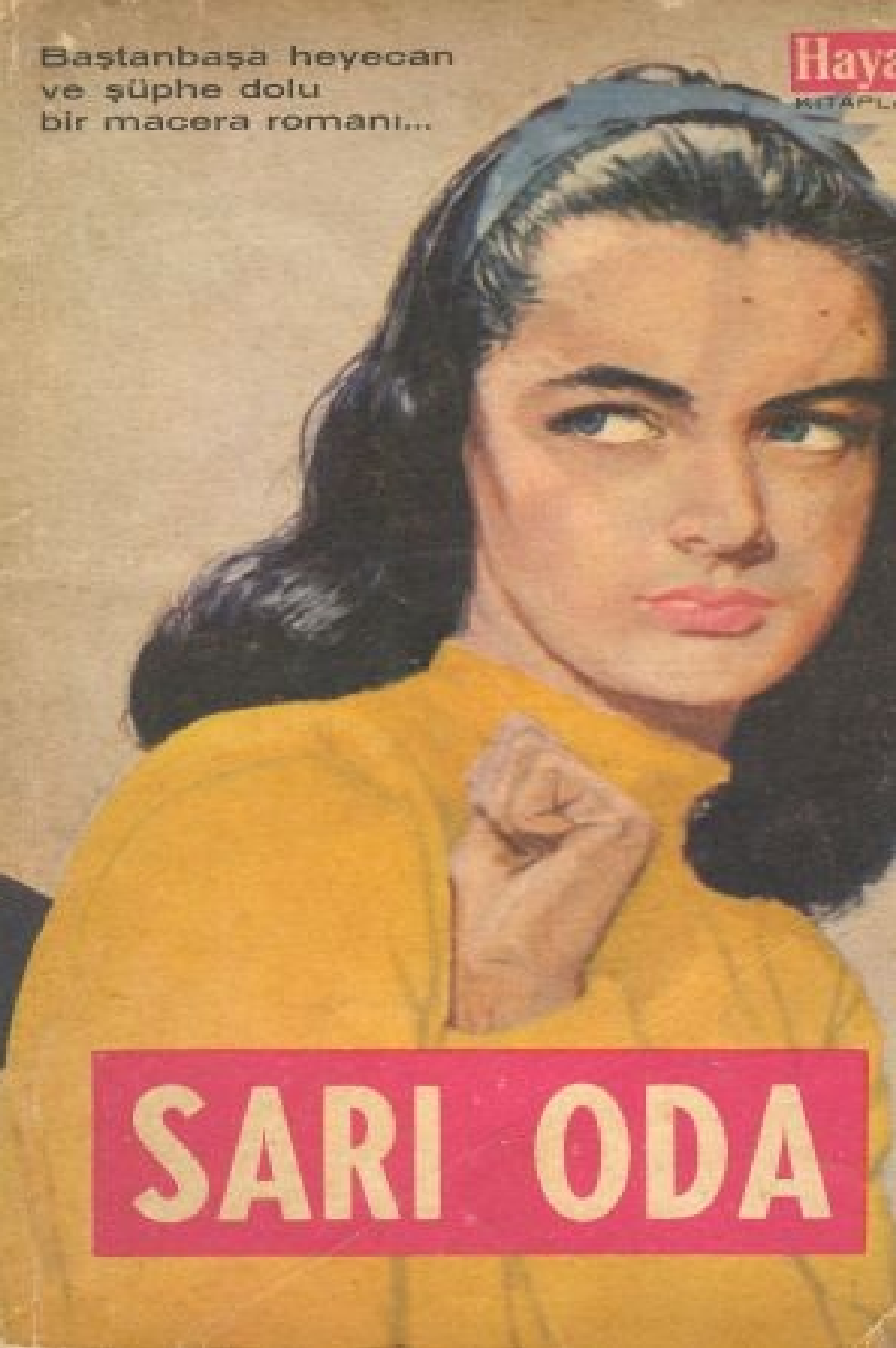

SARI ODA

Herkes Şüphe Altında!...

Uzun zaman metruk kalmış bir köşkte bir cinayet islendi.

Köşkün sahipleri, yanlarında çalışanlar ve civarda oturanlar...

Herkes şüphe altında idi.

Polis bu cinayet olayını çözmeye çalışırken, birbirini takip eden bir sürü esrarengiz hâdise daha cereyan etti.

"Sarı Oda" her bölümünde yeni bir heyecan yaratan nefîs bir detektif romanıdır.

MARY R.
RİNEHART

SARI ODA

Çeviren
GÜNSELİ
ARRAN

HAYAT
KİTAPLARI

HAYAT KİTAPLARI 35

MACERA VE
DETEKTİF
ROMANLARI 19

Bu romanın
İngilizce orijinal adı:
"The Yellow Room dur.

Bu kitap, HAYAT YAYINLARI A. Ş
adına Tifdruk Matbaacılık Sanayii A Ş
Matbaası'nda, 1964 yılında basılmıştır

1

O HAZİRAN SABAHI tirende giderken Carol Spencer, hiç de fevkalâde olaylar arifesinde olan bir insana benzemiyordu. Güzel ve şık giyinmiş bir genç kızdı. Annesiyle birlikte New York'tan yola çıkmışlardı. Annesini bir iki hafta kalmak üzere New Port'ta ablasının yanına bıraktıktan sonra, bir daha hiç görmek istemediği sayfiye evlerini hazırlamak üzere Maine'ye gidecekti.

Şimdi biraz dinlenmeye gayret ediyordu. Annesi, Bayan Spencer de yanındaki koltukta, sanki pek yorgunmuş gibi arkasına yaslanmış, gözlerini kapamıştı. Halbuki bütün yaptığı istasyona gelirken taksiye binip, taksiden inmek olmuştu. Carol'un kolları ise, çantaları ve ağabeysi Greg'in golf sopalarını taşımaktan ağrıyordu.

Bayan Spencer gözlerini açmadan, "Acaba biraz ilâç alsam mı? İçimde bir baygınlık var," diye söylendi.

Carol, "Eğer yanınızda yoksa alamazsınız. Çünki bavulların hepsi bagajda," dedi.

Bunun üzerine Bayan Spencer sadece bir bardak su içmeye karar verdi. Ve Carol kâğıt bardakla ona suyunu getirdi. Sonra boşalan bardağı avucunda buruşturup pencerenin içine koydu. Annesi onun bu hareketini tenkid eder gibi ince kaşlarını kaldırdı. Fakat hiçbir şey söylemeden gene arkasına yaslandı. Carol yan gözle onu seyre koyuldu. Muntazam bir profili vardı. Uçları aşağıya kıvrık ağzı, şikâyetçi bir ifade taşıyordu. Sade, fakat şık giyinmişti. Kocasının ölümünden beri hastalıklı, hırçın bir kadın olmuştu. Savaşın bütün ümitlerini yıktığı Carol ise, henüz yirmidört yaşında olmasına rağmen, evde kalmış bir kız gibi annesine bakmakla görevlendirilmişti. Şimdi de, annesinin saçma bir kaprisi yüzünden, sayfiye evini yaz için hazırlamaya gidiyordu.

Carol bunları düşünerek, rahatsız olmuş gibi oturduğu yerde kıpırdandı. Maine'ye gitmek istemiyordu. Onun arzusu orduda bir vazife almak, yahut hemşire olmaktı. Gençti, sıhhatliydi. Bu işlerden birinde faydalı olabilirdi. Fakat bundan sadece bahsetmek dahi, annesinin kalb krizi dediği sinir buhranlarına sebep oluyordu. Onun için işte burada, kucağı savaş haberleri yazan gazetelerle dolu, bacaklarına Greg'in golf sopaları batarak oturmaktaydı. Bıkkın bir tavırla sopaları öteye itti.

Tabiî annesinin bu arzusuna ilk başta itiraz etmiş, "Neden Maine'ye gidiyoruz sanki?" demişti. "Bana kalırsa Greg, New York'ta, yahut Elinor'un yanında New Port'ta kalmayı tercih eder. Virginia'ya yakın olmak istiyecektir. Ne de olsa nişanlısı."

Fakat Bayan Spencer kati kararını vermişti bir kere. "Virginia isterse Maine'ye gelebilir," dedi. "O korkunç ormanların sıcağından sonra Greg'in serin havaya ihtiyacı var. Bunu senin benden daha iyi takdir etmen icap eder."

Bu lâf üzerine Carol ister istemez susmuştu. Lâkin New Port'ta oturan Elinor'a telefon ettiği zaman, ablası bunun son derece saçma bir fikir olduğunu söyledi.

— "Bunun kadar budalaca iş görmedim," dedi. "O koskoca evi açacaksınız. Hem de sadece üç hizmetçi ile!"

— "Dua et ki, annemle beraber yaşamıyorsun?"

Elinor, "Allaha şükür yaşamıyorum," dedikten sonra âdeti olduğu üzere, Allahaısmarladık, bile demeden telefonu kapadı. Elinor böyleydi işte.

Tiren yeknesak seslerle ilerlerken Carol düşünmeye devam etti. Tabiî Greg için elinden geleni yapmayı isterdi. Ağabeysi bunu haketmişti. Otuz dört yaşında hava yüzbaşısı olmuş, Pasifik'te düşmana duman attırmıştı. Şimdi bir aylık izinle eve geliyordu. Kazandığı madalyayı cumhurbaşkanı bizzat takacaktı.

Carol savaşla ilgili bu düşünceleri bırakıp, ev için yapılmış ve yapılacak işleri zihninde sıralamaya başladı. Şu anda ellerindeki üç hizmetçi Park Avenue'deki apartmanda, halıları

naftalinlemek, abajurlara kâğıt kaplamakla meşguldüler. Carol'un kendisi de yola çıkıncaya kadar durmadan çalışmış, kalın perdeleri indirmiş, kışlıkları kaldırmıştı. Bu sırada annesi onun düşüncelerini okumuş gibi konuştu.

— "Kürklerimi naftalinleyip kaldırdın değil mi?"

— "Tabiî kaldırdım, anneciğim. Torbaları sizin önünüzde kapadım ya."

— "Peki Greg'in elbiseleri ne oldu?"

— "Yazlıkları zaten Crestview'de bırakmıştık."

Konuşma burada kesildi. Bayan Spencer, ağzı hafifçe aralık olarak uykuya daldı. Carol da tekrar, Maine'deki Crestview isimli sayfiye evine gitmekten duyduğu hoşnutsuzluğu düşünmeye koyuldu. Tabiî bunun asıl sebebi harbde ölen nişanlısı Don'un babası Albay Richardson'du. Üstünden bir yıl geçtiği halde hâlâ oğlunun ölümünü kabul etmemişti. Geçen yaz sık sık Carol'u görmeye evlerine gelmiş ve her seferinde oturup endişeli bakışlarla onu seyretmişti.

—"İleride evim Don'a kalacak, Carol. Orada çok rahat edeceksiniz. Yeni bir kalorifer kazanı koydurdum."

Carol bu düşünceleri kafasından atarak yapılacak şeyleri plânlamaya başladı. O gün, 1944 yılının 15 haziranı, perşembe günüydü. Pazara kadar New Port'ta ablası Elinor'un yanında kalacaktı. Sonra, annesini birkaç gün için orada bırakıp, hizmetçilerle buluşmaya Boston'a gidecek, oradan hep birlikte Maine'ye hareket edeceklerdi. Tabiî evde hiçbir şeyi hazır bulmalarına imkân yoktu. Oraya gitmeye âniden karar verilmişti. Gerçi bekçinin karısı Lucy Norton'a, evi temizlemesi için telgraf çekmişti, ama ev çok büyüktü. Şayet Lucy yanında çalıştıracak birini bulabilirse... Hemen arkasından bunun imkânsız olduğunu düşündü. Her halde bahçe de bakımsız bir haldeydi. Bahçıvanlardan sadece George Smith kalmıştı. O da, mal sahiplerinin oraya geleceğinden haberdar olmadığı için otları bile temizlemeye vakit bulamıyacaktı.

Mutfaktaki kömür ocağını yakmak jçin hizmetçi Maggie'nîn

bahçeden kömür taşıması icap edecekti. Maggie yirmi yıldır yanlarında aşçılık yapıyordu. Güçlü, kuvvetli bir kadındı. Ötekilerin ikisi de gençtiler: Belki arada sırada onları kasabadaki sinemaya götürürse, gönülleri olur, bütün yaz yanlarında çalışırlardı. Yalnız, kasabaya gitmek için benzini nereden bulacaklardı?

Carol içini çekti.

Tiren, yoluna devam ediyordu. İçerisi son derece kalabalık ve sıcaktı. Yolcular bunalmış bir haldeydiler. İçlerinde neşeli olanlar sadece genç subaylardı. Koridorda bir oraya, bir buraya gidip geliyorlar, geçerken de Carol'u manalı bakışlarla süzüyorlardı.

Genç kız onları ve onları bekliyen âkıbeti düşünmemeye kendini zorladı. Tekrar Crestview'deki durumu hayalinde tasarlamaya koyuldu. Sıcaklar erken bastırdığından orada sayfiye evleri bulunanlar çoktan gelmiş olmalılardı. Spencer'lerin geleceğinden haberleri olmadığından hiç olmazsa birkaç gün için Carol'u rahat bırakırlardı. Fakat Albay Richardson' un derhal haberi olurdu. Çünki evi hemen tepenin eteğindeydi ve kendisi daima bahçede veva terasta oturup postacıyı beklerdi.

Carol bunu hatırladığı zaman içi burkuldu. Geçen yaz ne zaman karşılaşsalar Albay, "Don geldiği zaman," veya, "Don bacağı savaş haberleri yazan gazetelerle dolu, bacaklarına Greg' in golf sopalan batarak oturmaktaydı. Bıkkın bir tavırla sopaları öteye itti.

Tabiî annesinin bu arzusuna ilk başta itiraz etmiş, "Neden Maine'ye gidiyoruz sanki?" demişti. "Bana kalırsa Greg, New York'ta, yahut Elinor'un yanında New Port'ta kalmayı tercih eder. Virginia'ya yakın olmak istivecektir. Ne de olsa nişanlısı."

Fakat Bayan Spencer katî kararını vermişti bir kere. "Virginia isterse Maine'ye gelebilir," dedi. "O korkunç ormanların sıcağından sonra Greg'in serin havaya ihtiyacı var. Bunu senin benden daha iyi takdir etmen icap eder."

Bu lâf üzerine Carol ister istemez susmuştu. Lâkin New

Port'ta oturan Elinor'a telefon ettiği zaman, ablası bunun son derece saçma bir fikir olduğunu söyledi.

— "Bunun kadar budalaca iş görmedim," dedi. "O koskoca evi açacaksınız. Hem de sadece üç hizmetçi ile!"

— "Dua et ki, annemle beraber yaşamıyorsun?"

Elinor, "Allaha şükür yaşamıyorum," dedikten sonra âdeti olduğu üzere, Allahaısmarladık, bile demeden telefonu kapadı. Elinor böyleydi işte.

Tiren yeknesak seslerle ilerlerken Carol düşünmeye devam etti. Tabiî Greg için elinden geleni yapmayı isterdi. Ağabeysi bunu haketmişti. Otuz dört yaşında hava yüzbaşısı olmuş, Pasifik'te düşmana duman attırmıştı. Şimdi bir aylık izinle eve geliyordu. Kazandığı madalyayı cumhurbaşkanı bizzat takacaktı.

Carol savaşla ilgili bu düşünceleri bırakıp, ev için yapılmış ve yapılacak işleri zihninde sıralamaya başladı. Şu anda ellerindeki üç hizmetçi Park Avenue'deki apartmanda, halıları naftalinlemek, abajurlara kâğıt kaplamakla meşguldüler. Carol'un kendisi de yola çıkıncaya kadar durmadan çalışmış, kalın perdeleri indirmiş, kışlıkları kaldırmıştı. Bu sırada annesi onun düşüncelerini okumuş gibi konuştu.

— "Kürklerimi naftalinleyip kaldırdın değil mi?"

— "Tabiî kaldırdım, anneciğim. Torbalan sizin önünüzde kapadım ya."

— "Peki Greg'in elbiseleri ne oldıı?"

— "Yazlıkları zaten Crestview'de bırakmıştık."

Konuşma burada kesildi. Bayan Spencer, ağzı hafifçe aralık olarak uykuya daldı. Carol da tekrar, Maine'deki Crestview isimli sayfiye evine gitmekten duyduğu hoşnutsuzluğu düşünmeye koyuldu. Tabiî bunun asıl sebebi harbde ölen nişanlısı Don'un babası Albay Richardson'du. Üstünden bir yıl geçtiği halde hâlâ oğlunun ölümünü kabul etmemişti. Geçen yaz sık sık Carol'u görmeye evlerine gelmiş ve her seferinde oturup endişeli bakışlarla onu seyretmişti.

— "İleride èvim Don'a kalacak, Carol. Orada çok rahat edeceksiniz. Yeni bir kalorifer kazanı koydurdum."

Carol bu düşünceleri kafasından atarak yapılacak şeyleri plânlamaya başladı. O gün, 1944 yılının 15 haziranı, perşembe günüydü. Pazara kadar New Port'ta ablası Elinor'un yanında kalacaktı. Sonra, annesini birkaç gün için orada bırakıp, hizmetçilerle buluşmaya Boston'a gidecek, oradan hep birlikte Maine'ye hareket edeceklerdi. Tabiî evde hiçbir şeyi hazır bulmalarına imkân yoktu. Oraya gitmeye âniden karar verilmişti. Gerçi bekçinin karısı Lucy Norton'a, evi temizlemesi için telgraf çekmişti, ama ev çok büyüktü. Şayet Lucy yanında çalıştıracak birini bulabilirse... Hemen arkasından bunun imkânsız olduğunu düşündü. Her halde bahçe de bakımsız bir haldeydi. Bahçıvanlardan sadece George Smith kalmıştı. O da, mal sahiplerinin oraya geleceğinden haberdar olmadığı için otları bile temizlemeye vakit bulamıyacaktı.

Mutfaktaki könıür ocağını yakmak jçin hizmetçi Maggie' nin bahçeden kömür taşıması icap edecekti. Maggie yirmi yıldır yanlarında aşçılık yapıyordu. Güçlü, kuvvetli bir kadındı. Ötekilerin ikisi de gençtiler: Belki arada sırada onları kasabadaki sinemaya götürürse, gönülleri olur, bütün yaz yanlarında çalışırlardı. Yalnız, kasabaya gitmek için benzini nereden bulacaklardı?

Carol içini çekti.

Tiren, yoluna devam ediyordu. İçerisi son derece kalabalık ve sıcaktı. Yolcular bunalmış bir haldeydiler. İçlerinde neşeli olanlar sadece genç subaylardı. Koridorda bir oraya, bir buraya gidip geliyorlar, geçerken de Carol'u mânalı bakışlarla süzüyorlardı.

Genç kız onları ve onları bekliyen akıbeti düşünmemeye kendini zorladı. Tekrar Crestview'deki durumu hayalinde tasarlamaya koyuldu. Sıcaklar erken bastırdığından orada sayliye evleri bulunanlar çoktan gelmiş olmalılardı. Spencer'lerin geleceğinden haberleri olmadığından hiç olmazsa birkaç gün için Carol'u rahat bırakırlardı. Fakat Albay

Richardson'un derhal haberi olurdu. Çünki evi hemen tepenin eteğindeydi ve kendisi daima bahçede veya terasta oturup postacıyı beklerdi.

Carol bunu hatırladığı zaman içi burkuldu. Geçen yaz ne zaman karşılaşsalar Albay, "Don geldiği zaman," veya, "Don menekşeyi çok sever, onun için bahçeye gene menekşe diktim," deyip durmuştu. Onun donuk bakışlı, mustarip yüzünü gören Carol, nişanlısından çok ona acıyordu. Zira, hâlâ parmağında Don'un yüzüğünü taşımasına rağmen ıstırabı eskisine nazaran hafiflemişti. Onsekiz yaşından beri nişanlıydılar. Sonra Don harbe gitmiş ve Güney Pasifik'te uçağı düşerek parçalanmıştı. Ölümü askerî makamlar tarafından resmen bildirilmişti.

Bayan Spencer gözlerini açtı. "Yaldızlı çay takımını Crestview'de bırakmıştık, değil mi?" diye sordu.

— "Evet, anneciğim. Yolda kırılacağından korktuğum için orada bıraktık. Kilerde duruyor."

Bu sözlerle Crestview'de daha nelerin bırakıldığına dair uzun bir konuşmanın başlıyacağmı sezen Carol tuvalete gitmeyi bahane ederek yerinden kalktı. Orada bir sigara yakıp, aynada kendine baktı. Uzun kirpikli gri gözleri, biçimli dudakları» vardı.

Eldivenlerini çıkarıp rujunu tazeledi. Eşyaları toplarken iki tırnağını kırmıştı. Onları inceledi. 'Elinor ilk bakışta bunları farkeder,' diye düşündü. Elinor ailenin en güzeliydi. Fevkalâde zengin bir adamla evlenmiş, fakat Carol'un bir işe girip çalışabilmesi için annesini yanına almayı katiyetle reddetmişti.

— "İkimizden biri tımarhaneyi boylarız. Howard da eve uğramaz, gider kulübünde kalır. Howard'ı bilirsin," demişti.

Evet, Carol, Howard Hilliard'ı bilirdi. Servetiyle, müteaddit yerlerdeki evleriyle, verdiği ziyafetlerle, gazetelerde isminin zikredilmesiyle ve tabiî, karısiyle iftihar eden iriyarı, azametli bir adamdı. Carol onun Elinor'u hakikaten sevip sevmediğini, yahut da onu başarısının bir başka delili olarak mı teşhir ettiğini pek merak ederdi.

Nemli yüzüne pudra sürdükten sonra tuvaletten çıktı. İnecekleri Providence istasyonunda eniştesinin arabası onları bekliyordu, ama içinde Elinor yoktu. Eve gittikleri zaman onu orada da bulamadılar. Yaşlı uşak onları kapıda karşıladı. Endişeli bir hali vardı.

— "Özür dilerim," diye söylendi. "Bayan Hilliard siz geldiğiniz zaman burada bulunacağını söylemişti. Bir müddet evvel kendi otomobiline binerek gitti. Zannedersem şehirler arası bir telefon konuşması yaptı. Belki ağabeyinizle konuşmuştur."

Bayan Spencer soğuk bir tavırla, "Bu, bizi evde karşılamaması için kâfi sebep değil," dedi. "Pekâlâ Caswell. Biz odalarımıza çıkalım."

Carol da annesini takip etti. Bu evi oldum olası sevememisti. Çok büyüktü. Sonra Elinor'un bu hareketi de onu düşündürüyordu. Ablası ne olursa olsun randevularını tutardı. Annesine gelince fena halde sinirlenmişti.

— "Çocuklarımdan fazla bir şey beklememeyi çoktan öğrendim," dedi. "Fakat buraya kırk yılda bir geliyorum..."

Carol yumuşak bir sesle, "Neredeyse gelir anneciğim."

Fakat öyle olmadı. Elinor aradan epey zaman geçtikten sonra geldi. Hattâ onu gördüklerinden bir saat evvel eve gelmişti. Carol pencereden onun, parlak renkli spor arabasiyle kapıya geldiğini gördü. Annesine dönerek gülümsedi.

— "Geldi," dedi.

Ama Elinor derhal yanlarına gelmedi. Bayan Spencer'in sitemleri de dudaklarında dondu kaldı. Elinor nihayet odadan içeri girdiği zaman ortada bir fevkalâdelik olduğu belliydi. Fakat genç kadın çok tabiî davrandı.

Tatlı sesiyle, "Özür dilerim şekerim," diye söylendi. "Karartma yüzünden bir memur gelmişti. Onunla görüştüm. Yemeğinizi yediniz mi?"

Annesi sitemli bir ifadeyle, "Yedik," diye cevap verdi. "Fakat Elinor—"

Ama Elinor dinlemiyordu bile. Lüks eşyalarla dolu odada gözlerini şöyle bir gezdirdi. Sonra sert bir hareketle başından şapkasını çıkarıp, parmaklarını parlak sarı saçlarının arasından geçirdi. Carol düşünceli bir halde onu seyrederken bir yandan da, güzelliğini nasıl muhafaza edebildiğini düşünmekten kendini alamadı. Elinor otuz iki yaşındaydı, halbuki kendisinden genç duruyordu. Yalnız yorgun, endişeli — hattâ söylemek caizse — korkulu bir hali vardı.

Elinor, "İnşallah burada rahat edersiniz," diyordu. "Çok büyük aksilik, ama yarın New York'a gitmek mecburiyetindeyim. Hem de bu sıcakta. Ne feci, değil mi?"

Bayan Spencer şaşkın bir tavırla ona döndü. "Fakat Elinor—" diye söze başladı.

Elinor, "Biliyorum cicim," dedi. "Çok berbat. Ama gitmeliyim. Önümüzdeki hafta bir ziyafet veriyoruz. Cumartesi günü elbisemin provası var. Bu elbise muhakkak yetişmeli. Giyecek bir tek şeyim yok."

Carol hafifçe güldü. Halbuki Elinor'un elbise odasının dört duvarını kaplıyan dolaplar tıklım tıklım elbise doluydu. Ablasına, "New York'ta nerede kalacaksın?" diye sordu. "Apartmanda kalmazsın her halde."

Elinor havai bir tavırla, "Ben kalacak yer bulurum," dedi. "Belki otelde kalırım. Howard nasılsa yok. Bu hafta sonu Piping Rock'ta golf oynıyacak." Bayan Spencer artık susmuştu. Elinor ona bakmıyordu. Aslında ikisine de bakmıyordu.

Kocaman pırlanta yüzüklü elini başına götürerek, "Müthiş başım ağrıyor," diye söylendi. "Biraz yatıp dinlensem kusura bakmazsınız, değil mi? Siz istediğiniz gibi rahatınıza balvin."

Carol şakacı bir sesle, "Ne yapmamızı tavsiye edersin?" dedi. "Ben bir kitap alır okurum, ama annem ne yapsın?"

Bu sözleri de Elinor'da hiçbir tepki yaratmadı. Zihninin başka yerde okluğu belliydi. Odaya girdiğinden beri, evvelden hazırladığı sözleri söylüyormuş gibiydi.

Birden, "Akşam yemeği sekizde, "O zaman görüşürüz," dedi.

Bayan Spencer gene, "Ama Elinor—" diye söze başladı. Fakat Elinor çoktan kapıyı kapayıp gitmişti bile. Bütün şaşkınlığına rağmen Carol gülmekten kendini alamadı. Sonra pişman olarak gitti, annesinin yanağını öptü. Neşeyle, "Neyse, biz de biraz dinleniriz," dedi. "Siz Elinor'un kusuruna bakmayın, anneciğim. Belki kafası başka bir şeyle meşguldür."

Ertesi gün Elinor, her zaman yaptığı gibi arabasını sayısız bavullarla doldurup gitti. Bütün gece gözünü kırpmamış gibi bir hali vardı. Bir akşam evvel, baş ağrısının hâlâ geçmediğini söyliyerek yemeğe inmemişti. O gün de öğle yemeğinden hemen sonra yola çıktığından, onunla uzun boylu konuşmak mümkün olmadı.

Providence istasyonuna kadar arabasiyle gidecek, otomobilini orada bırakıp, New York'a tirenle gidecekti.

— "Öteki arabayı size bırakıyorum. İstediğiniz gibi gezin. Howard ona yeni benzin doldurdu," dedi.

Bayan Spencer hiçbir şey söylemeden, dargın bir tavırla susuyordu. Ama Elinor bunu farketmedi bile. Öğle yemeği boyunca hiç durmadan konuştu durdu. Greg'in madalya merasiminden, tekrar cepheye dönmeden önce Virginia Demarest ile evlenmesi ihtimalinden, diktirmekte olduğu elbiseden bahsetti. Bu arada, hiç âdeti olmadığı halde, durmadan sigara içiyordu. Carol'un içine bir kurt düşmüştü. Onun için Elinor şapkasiyle, mantosunu almaya yukarı çıktığı zaman o da arkasından gitti.

Elinor'u yatak odasındaki kasanın başında buldu. Ablası onu görünce hayli şaşırmıştı. Fakat hemen kendini toplıyarak, havai bir tavırla, "Belki lâzım olur diye yanıma biraz para alıyorum," dedi. "Kuzum nen var senin Carol? Betin benzin uçmuş."

Carol pervasız bir şekilde, "Ben de aynı şeyi senin için söytiyccektim." dive cevap verdi.

— "Saçmalama. Benim bir şeyim yok. Hem baksana Carol, neden annemle burada bir müddet kalmıyorsunuz? Greg nasılsa Crestview'e gitmez. Orada yapacak ne var, cam sıkılır. Sen de oraya gidip eski hâtıraları tazelemesen iyi olur."

Carol kuru bir sesle, "Sen bana bakma," dedi. "Hem artık kararı değiştiremeyiz. Çok geç."

— "O halde hizmetçileri kendi başlarına gönder gitsinler. Nasılsa bekçinin karısı Lucy Norton orada, öyle değil mi?" Sesinde ısrarlı bir ifade vardı.

Carol, "Ben pazar günü gidiyorum. Kararı artık değiştiremeyiz," diye cevap verdi.

2

BOSTON'A KADAR Carol'un yolculuğu kâbus gibi geçti. Tiren, iğne atsanız yere düşmiyecek şekilde kalabalıktı. Üstelik her istasyonda duruyordu. Hava müthiş sıcaktı ve Carol'un zihni son üç günün olaylariyle doluydu.

Ağabeysi Greg'i Washington'da telefonla bulmak için sarl'ettikleri bütün gayretler boşa gitmiş, nihayet Bayan Spencer derin bir sükût içinde odasına kapanmıştı. Derken pazar günü birden isyan ederek, "Ben de seninle geleceğim Carol," dedi. "En iyisi böyle yapmak. Nasılsa Elinor'un bana, yatacak bir yerle, yiyecek bir lokma temin etmekten başka bir şey yaptığı yok. Ne diye burada kalayım?"

Bunun üzerine Carol'un onu kalmaya razı etmek için yarım saat dil dökmesi icap etmişti. Haziran ayı, çoğu zaman Maine'de soğuk geçerdi. Ev de, bütün kış kapalı durmaktan rutubetli olurdu. Sonra hizmetçilerin çok işi olacaktı. Annesi orada rahat edemezdi. En iyisi birkaç gün daha burada kalmasıydı. Hiç olmazsa burada rahattı.

Carol tam bu işi halletmişti ki, ağabeysi Greg'in nişanlısı Virginia Demarest onlara geldi. Virginia uzun boylu, ince yapılı, kızıl saçlı, çok güzel, çok genç bir kızdı. Ve ziyaretlerine geldiği zaman son derece hiddetliydi.

— "Greg'in nerede olduğunu bana söylerseniz çok memnun olacağım," dedi. "Yoksa siz de biliniyor musunuz? Geçen hafta

San Francisco'dan Washington'a hareket ettiğinden beri ondan hiçbir haber alamadım?"

Bir sigara yakıp, öfkeli bir hareketle kibriti fırlattı.

Carol, "Biz de onun sadece Amerika'da olduğunu biliyoruz, o kadar Virginia," dedi. "Onun için Crestview'i hazırlıyoruz." Sonra kızın yüzündeki ifadeyi görerek hemen ilâve etti. "Annem böyle istedi. Greg'in bulunduğu o sıcak yerlerden sonra biraz serin havaya ihtiyacı olacağını düşündü. Her halde Washington'da bir yerdedir. Bu hafta madalyasını alacaktı. Meşguldür tabiî."

Virginia öfkeyle, "Washington'da da telefon var," diye söylendi. "Sonra orada da posta pulu satıyorlardır her halde. Elinor ne eliyor bu işe?"

— "Elinor New York'ta. O da Greg'den haber almadı."

Virginia manalı bir tavırla Carol'u süzdü.

— "Greg'le ikisi çok sevişirler, değil mi?"

Carol gülümsedi. "Ben bir zaman sonra aralarına karıştım. Onun için ikisi birbirlerine daha yakındırlar."

Virginia onu dinlemiyordu. Greg'in pilot elbisesiyle çekilmiş bir resmine gözlerini dikmiş bakmaktaydı. Biraz önceki öfkesi geçmişti. Sigarasını söndürüp, çaresiz bir tavırla Carol'a baktı. "Muhakkak bir şey oldu," diye söylendi. "Başına bir iş geldi. Son defa izinle gelip döndükten sonra mektuplarındaki ifade değişti. Kimbilir belki de beni artık sevmiyordur."

Carol, "Saçmalama," diye cevap verdi. "Greg'in sana âşık olduğuna eminim. Tabiî mektupları değişik olur. Sansürden geçiyor. Bunu sen de biliyorsun."

Fakat Virginia ikna olmamıştı. "Onun bulunduğu yerde kızlar var. Hemşireler, subay kadınlar, velhasıl her türlüsü. Belki içlerinden hoşlandığı birini bulmuştur. Artık çocuk değil. Otuz dört yaşında. Sen onu tanırsın."

Carol içinden, ağabeysini hakikaten iyi tanıdığını itiraf etti. Çocukluğundan beri ağabeysini büyük bir hayranlıkla sever ve

onu Elinor'dan daha iyi anlardı.

Tiren Boston'a gelince Carol yerinden kalktı. Hurda bir taksi bularak Kuzey Istasyonu'na gitti. Açlık ve yorgunluktan bitkin bir hale gelmiş üç hizmetçiyi orada buldu. Yalnız aşçı kadın Maggie onu görünce hafifçe gülümsedi.

— "İşte, buraya kadar geldik Bayan Carol. Acaba buralarda bir yerde bir fincan kahve içmemiz mümkün mü?"

Carol onları bir lokantaya sokarak karınlarını doyurdu. Kendi de onlarla beraber oturup bir sandviç yedi. Yemekten sonra kadınların neşeleri geldi.

Etrafta hiç hamal yoktu. Onun için bavullarını kendileri yüklenip tirene bindiler. Maggie'den daha genç olan iki kız için bu yolculuk, Carol da onlarla beraber olduğu için, eğlenceli bir macera gibiydi. Fakat akşam olup da Carol yatacağı kompartımana girmek isteyince kapıyı kilitli buldu. Yataklı vagona bakan memur orasının dolu olduğunu söyledi. İtiraz etmek faydasızdı. Aynı kompartıman için iki bilet satılmışsa bunun suçunu ancak savaşa yükliyebilirdiniz. İtiraz etmek de vatanperverliğe yakışmazdı.

Carol kadınlara mahsus tuvalette bir sigara içtikten sonra memurun gösterdiği ikinci mevkideki bir yatağa kıvrıldı. Evde her şeyin düzeleceğini umuyordu. Her halde Elinor bu vakte kadar eve dönmüş, Virginia da Greg'den haber almıştı. Bu teselli ile nihayet uykuya daldı. Ertesi sabah saat altıda tirenden inerek Lucy'nin göndereceği taksiye baktılar.

Fakat ortalıkta taksi filân yoktu. Yalnız bir istasyon memuru vardı. O da tiren hareket eder etmez odasına girdi. İleride küçük bir lokanta göze çarpıyordu. Carol ile yanındakiler oraya girdiler. Biraz bekledikten sonra birer fincan kahve içtiler. Taksiden hâlâ bir haber yoktu. Nihayet Carol dışarı çıkarak bir taksi buldu.

Hava soğuktu. Kızlar ince mantoları içinde titriyorlardı. Carol onları neşelendirmek için elinden geleni yapıyor, taze filizlenen ağaçlardan, denizin güzelliğinden bahsediyordu.

Freda, "Ne ıssız yer," diye söylendi. Freda orta hizmetçisiydi. Genç, oldukça utangaç bir kızdı. "İnsan burada dünyadan elini eteğini çekmiş gibi oluyor."

Maggie derhal atıldı. "Ama tatlı bir serinliği var, değil mi? Hele şehrin o boğucu sıcağından sonra. Şu havaya bak!"

Hakikaten burada bol bol hava vardı. Ve oldukça serindi. Freda titredi. "Evden içeri bir girebilsek pek memnun olacağım," dedi. "Neresi burası kuzum? Kuzey Kutbu mu?"

Öteki kız, Nora, susuyordu. Zaten o pek konuşmazdı. Yalnız dudakları morarmıştı. Carol bunu farkederek canı sıkıldı. Eğer kızlar burada durmazlarsa...

— "Bayan Norton bize kahvaltı hazırlamıştır," diye söylendi. "Ev de sıcaktır. Leylâklar açmış olmalılar. Burada onlar geç açıyorlar."

Hiç kimse sesini çıkarmadı. Taksi Albay Richardson'un köşkünü geçmiş, köşeyi dönerek tepedeki eve doğru tırmanmaya başlamıştı. Garajı, yıllardır kullanılmıyan eski ahırı geçtiler. Carol şapkasını çıkartarak siyah saçlarını rüzgârda uçuşmaya bıraktı.

Sonra neşeli bir cevap almak ümidiyle, "Bakın, leylâklar açmış," dedi. Hiç kimse cevap vermedi. Son köşeyi de döndükten sonra geniş, beyaz ev karşılarına çıktı. Cephesi limana bakıyordu, ama giriş kapısı arkadaydı. Hizmetçilerin kısmı solda, babasının çalışma odası ise sağ taraftaydı. Carol hizmetçi kızların evi süzdüklerini farketti.

Nora şüpheli bir sesle, "Epey büyük bir ev," dedi.

Carol hemen, "Göründüğü kadar büyük değildir," diye cevap verdi. "Bir avlunun etrafına inşa edilmiştir. Lucy nerelerde acaba?"

Kışın kapılara, pencerelere takılan pancurların kaldırılmış olmasından başka evde hiç hayat eseri yoktu. Ön kapı kapalıydı. Onları karşılamaya hiç kimse çıkmadı. Hep birlikte taksiden indiler. Carol şoföre parasını verdi. Evde hâlâ bir hareket yoktu. Üstelik Carol kapıyı kilitli buldu. Araba yoldaki

çakıl taşlarını birbirine katarak çekip gitmişti. Carol çantasından anahtarlarım çıkardı. Kapıyı açtı, içeri girdi. Aynı anda yüzlerine buz gibi havayla, garip, nahoş bir koku çarptı.

Kadınlar somurtarak arkasından içeri girdiler.

Freda, "Bu koku ne?" dedi. "Yanık bir şeye benziyor."

Carol, "Kapıyı açık bırakın," diye cevap verdi. "Bayan Norton burada bir şey yakmış olacak. Siz gidin Maggie'ye yardım edin."

Kendisi de koridoru geçerek kütüphaneye doğru ilerledi. Hiçbir şeye el sürülmemişti. Geniş merdivenin alt başındaki iskemlelerin örtüleri olduğu gibi duruyordu. Ama balkondaki küçük havuzun kapağı ile, buraya açılan kapıların kepenkleri kaldırılmıştı. Sonra kütüphanenin de birazcık olsun, içinde oturulur bir hale getirilmediğini görerek içi azıcık rahat etti. Halı yayılmış, örtüler toplanmış, resimlerle biblolar yerlerine konmuş ve şömine yakılmaya hazırlanmıştı.

Carol onu bir kibritle tutuşturduktan sonra doğruldu. Kütükler çıtırdamaya başlayınca neşesi biraz olsun geldi. Fakat bu koku, her ne ise, buraya bile sinmişti. Balkon kapısını açarak önünde durdu. Hava tertemizdi, önündeki manzara insana huzur veriyordu. Adalar mavi suyun içinde yeşil pırlanta parçaları gibiydiler. İki kilometre kadar uzakta, ağaçlar arasında Bayside kasabası görünmekteydi. Carol derin bir nefes aldıktan sonra telefona döndü.

Fakat telefon yerinde yoktu. Genç kız hayretle onun bulunduğu masaya baktı. Gümüş sigara kutusu her zamanki gibi oradaydı. Telefon defteri, şamdanlı mürekkep takımı yerIerindeydiler. Ama telefon yoktu!...

Bununla beraber orada bir şey vardı ki, Carol durup ona dikkatle baktı. Kül tablasında kısmen içilmiş bir sigara duruyordu ve üstünde ruj izi vardı.

Lucy Norton ne sigara içer, ne de ruj sürerdi. Carol gözlerine inanamıyarak sigaraya bakıyordu. Sonra gülümsedi. Her halde bir misafir gelmiş olacaktı. Genç kız süratle salon ve yemek

odasını geçerek mutfağa geldi. Maggie bavulundan önlüğünü çıkarmış, şişman göbeğine bağlamakla meş guldii. İki kız da kararsız bir halde orta yerde duruyorlardı.

Carol sahte bir neşeyle, "Telefonları kaldırmışlar galiba," diye söylendi. "Mutfağın gerisindeki sofada duran telefon yerinde mi Maggie?"

Maggie kapıyı açıp dışarı bir göz attı.

— "Yok," diye cevap verdi. "Anlaşılan hepsini kaldırmışlar."

Carol, "Hay Allah," dedi. "Peki ne yapacağız?"

Maggie filozofvarî bir tavırla, "Büyükannenizin de evinde telefon yoktu ya. Onsuz pekâlâ yaşamış," diye söylendi. "Biz de bir yolunu buluruz. Bu koku ne Bayan Carol?"

Koku mutfakta oldukça farkedilmekle beraber pek keskin değildi. Derken hizmetçi kızlardan daha genç olan Freda birden ağlamaya başladı. Bir yandan da, "Burada kalamam beri," diyordu. "İnsanı burada kurtlar kuşlar yer, yahut da donup kalır. Bu kokuya da tahammül edemem. Şimdiden haber veriyorum, Bayan Spencer, kendinize başka bir hizmetçi bulun."

Carol ne yapacağını şaşırmış bir haldeydi. Yorgun yüzüne ciddî bir ifade vererek, "Bana bak Freda," dedi. "Böyle birden kalkıp gidemezsin. Taksi çağırmam imkânsız. Garajdaki arabalarda da ne benzin, ne de akümülâtör var. Yarına kadar tiren de yok."

Bunun üzerine Maggie lâfa karıştı. "Saçmalama Freda," dedi. "Bayan Norton her halde yiyecek bir şeyler almıştır. Sen hele şapkanı, mantonu çıkar. Ben de kahveyi yapayım. Onu içtikten sonra hepimizin neşesi gelir."

Mamafih süratli bir araştırma sonucunda dolaplarda yiyecek hiçbir şey olmadığı anlaşıldı. Sadece boş bir kahve kutusu ile, biraz kurumuş ekmek vardı, o kadar. Buzdolabında ise birkaç yumurta, yarım kavanoz marmelâtla, tabak içinde birkaç dilim soğuk et buldular. Maggie'nin suratı asılmıştı. Başını kaldırıp duvardaki saate baktı.

— "Eğer o miskin George Smith burada ise onu kasabaya

alış verişe gönderebiliriz," dedi. "Nora, sen çık dışarı onu ara bakalım. George bahçıvandır. Yahut da kendisini öyle sanır."

Fıeda'yı da kömür getirmeye bodruma yolladı. Freda biraz itiraz ettiyse de gitti. Ónlar gittikten sonra Maggie iskemlede oturan Carol'a endişeyle bakarak, "Bütün bunlarla uğraşmak için daha çok gençsiniz," diye söylendi. "Ama üzülmeyin. Her halde Lucy'nin evinde biri hastadır, onun için gelememiştir. Esasen bu evi açmak annenizin nereden aklına geldi bilmem. Bay Greg nasılsa buraya gelmez. Otuz günlük izni var, bu zaman içinde evlenmek istiyecektir." Sonra ilâve etti. "Keşke siz de, Bay Don savaşa gitmeden önce onunla evlenseydiniz."

Carol o anda hem üzgün, hem de yorgun olduğundan birden gözleri yaşla dolmuştu. Genç kız onları elinin tersiyle sildi.

— "Pişman olmak için artık çok geç Maggie. Biz hayatımıza bakalım," dedi.

Derken Freda dönüp geldi. Elinde yarı dolu bir kömür kovası vardı. Maggie ocağı hazırladı. Evin içindeki koku burada oldukça hafifti. Ama Maggie kömürlerin üzerine biraz benzin döküp kibriti çakınca, Carol çıkan kokunun hemen hemen aynı olduğunu farketti. Belki Lucy kalorifer ocağını böyle yakmıştı.

O sırada Nora, titriyerek bahçeden döndü. "Etrafta kimsecikler yok," dedi. "Otlar yer yer kesilmiş, ama kimseler görünmüyor."

Böyle söyledikten sonra ocağın yanına sokuldu. Carol âni bir hareketle ayağa kalktı.

— "Muhakkak Lucy'ye bir şey oldu," dedi. "Sen işe başla Maggie. Ben kasabaya gidip, ne olduğunu öğrenmeye çalışacağım. Erzak da alırım."

Maggie, "Kızlardan biri gitsin," diye söylendi.

Fakat Carol bunu reddetti. Lucy'yi merak ediyordu.

3

CAROL HATA ETMİŞTİ. Topuklu ayakkabılarını değiştirmediği için yürümek kolay olmuyordu. Yerler kış yağmuıiariyle inişli kokuşlu bir hale gelmişti. Garaja gitmenin de faydası yoktu. Bununla beraber bahçe kapısına gclince durdu. Albay Richardson'un köşkünden bakkala telefon edebilirdi, ama şu anda albayın gene Don'dan bahsetmesine tahammül edecek halde değildi. Ward'larm evine gelince, o da hayli uzaktı.

Sonunda Carol kasabaya kadar olan iki kilometrelik yolu yürümeye karar verdi.

Vakit henüz çok erkendi. Günlerden pazartesi olduğu için bahçelere çamaşırlar asılmıştı. Fakat çarşıya gelinceye kadar tanıdığı hiç kimseye raslamadı. Allahtan bakkal açıktı. Tezgâhın arkasında Harry Miller iş gömleğini giyiyordu.

Carol'u görünce şaşırır gibi oldu.

El sıkışırlarken, "Nasılsınız Bayan Carol?" dedi. "Geleceğinizi duymuştum. Bakıyorum hayli erkencisiniz."

Carol gülümsiyerek taburelerden birini çekip oturdu.

— "Buraya kadar yüriyerek geldim," diye söylendi. "Ne araba, ne telefon, ne de erzağımız var. Üstelik ayakkabılarımı değiştirmeyi de unuttum."

Harry Miller ona dikkatle bakarak, "Az dert değil," dedi.

— "Öyle. Lucy Norton'a ne oldu biliyor musun Harry? Evde bulamadık. George Smith de ortalıkta yok."

Harry bir an tereddüt ettikten sonra konuştu, "Şey, büyük bir aksilik oldu, Bayan Carol. Evvelâ George'yi ele alalım. O hastanede. Geçen perşembe apandisit ameliyatı oklu. Bugünlerde hastaneden çıkar."

— "Ya, vah vah. İşleri yoluna koyar koymaz onu ziyarete giderim. Peki Lucy'ye ne oklu?"

Harry lâfı değiştirdi, "Telefonunuza gelince," dedi. "Şirketten gelen kâğıdı anneniz her halde nazarı itibara almadı. Kullanmasanız bile bütün kış ücretini vermek zorundaydımz."

Carol, "Yazın buraya gelmek niyetinde olmadığımız için o kâğıda önem vermedik," dedi. "Lucy'nin nesi var? O da hasta mı yoksa?"

Harry, "En iyisi olanları size anlatayım," diye söylendi. "Lucy bir kaza geçirdi. Sizin evinizdeki geniş merdivenlerden düşüp bacağını kırdı. Hem de geceyarısı. Eğer bir komşusu kahve istemeye gelmemiş olsaydı bütün gece orada yatacaktı. Adam evvelâ arka kapıya gitmiş. Orasını kilitli görünce öne gelmiş. Kapıyı açık görmüş. Ve Lucy'yi hemen oracıkta bulmuş. Şimdi o da hastanede. Ama iyileşiyormuş..."

Carol fena halde şaşırmıştı.

— "Peki, ama gecenin o vaktinde Lucy'nin merdivende ne işi varmış," diye sordu. "O, her zaman hizmetçilerin kısmında yatar."

Harry sırıttı. "Çok komik bir iş Bayan Carol. Lucy birinin onu kovaladığını söylüyor."

Carol hayretle ona baktı. "Biri onu kovalamış mı? Lucy böyle saçmalamaz."

Harry, "Saçma geliyor insana değil mi?" dedi. "Sizin de bildiğiniz gibi Lucy aklı başında bir kadındır. Ama bu sözünde ısrar ediyor. O gece hava çok soğukmuş, çamaşır dolabından battaniye almak üzere yatağından kalkmış. Elektrik sirkeli daha cereyanı açmadığı için eline bir şamdan almış. Dolaba kadar kazasız belâsız gitmiş, fakat tam dolabı açacağı sırada, iddiasına göre, biri uzanıp elindeki şamdana vurmuş, sonra onu da itip yere düşürmüş ve kaçıp gitmiş."

— "İnanılacak gibi değil."

— "Hakikaten öyle. Her neyse, Lucy öyle korkmuş ki, hemen toparlanıp merdivene doğru koşmuş. Ama ortalık zifiri karanlık olduğu için önünü göremiyormuş. Merdivenlerden aşağıya yuvarlanmış. Her şeyi bırakın, iyi ki zamanında bulundu. Komşusu ön kapıyı açık görünce itip içeri girmiş ve Lucy Norton'u merdivenin dibinde, baygın bir halde bulmuş. Şimdi hastanede, bütün vücudu alçı içindeymiş."

Carol, Harry'nin kendisini merakla süzdüğünü farketti. Toparlanarak, "Çok üzüldüm doğrusu," dedi. "Hepimiz Lucy' yi çok severiz. İlk fırsatta onu ziyarete giderim. Ama bence eve giren hırsızdı..."

Harry sordu. "Evden bir şey eksik mi?"

— "Henüz bir yere bakamadım. Ama zannetmiyorum. Zira ortada fazla eşya bırakmayız."

Harry bir iki yutkunduktan sonra konuştu. "Size şuhu da söyliyeyim. O gece "geç vakit evin bu tarafa bakan köşesindeki odada ışık vardı. Arabayla eve giderken ben gördüm. Mum ışığına benziyordu. Ama Lucy oraya hiç girmediğini söylüyor."

— "Sarı odada mı? Emin misiniz?"

— "Tabiî. Saat yarım sıralarıydı."

Carol nihayet ısmarlıyacağı şeylerin listesini verdikten sonra dışarı çıktı. Başı dönüyordu. Fakat o esnada Lucy Norton veya George ile görüşmek için vakit yoktu. Doğru telefon şirketine gitti. Muamele bitinceye kadar biraz beklemesi icap ettiğini söylediler. Tabiî, arkasından savaşta olduklarını, vatandaşlarına böyle zamanlarda biraz fedakârlık etmeleri lâzım geldiğini söylemeyi de ihmal etmediler. Mamafih elektrik şirketinde cereyanı derhal açtırmaya muvaffak oldu. Sonra benzin istasyonuna giderek küçük arabasını tamir için birini göndermelerini tembih etti.

Konuştuğu herkes ona garip bir merakla bakıyordu. Anlaşılan Lucy'nin hikâyesini hepsi duymuştu.

Köşede Komiser Floyd'u görünce bu kanaati bir kat daha katileşti. Floyd, küçük gözleri kurnaz bir ışıkla parlıyan, iriyarı bir adamdı. Beline bağladığı bol kemerin yanına daima bir tabanca asardı.

Carol'u görünce, "Geldiğinize memnun oldum," dedi. "Biz, sizi gelmiyecek zannediyorduk."

— "Annem, Greg'in burada daha iyi dinleneceğini düşündü."

— "Bence burası onun için biraz fazla sakin. Ama Lucy' ye

görünen hortlak onun da peşine düşerse, iyi vakit geçirir."

Floyd bunu söyledikten sonra güldü. Onun bu gülüşü Carol'un içini rahatlatmıştı. O da gülümsedi.

— "Eğer eve hakikaten biri girdiyse bu ancak hırsız olabilir. Bakkal Harry Miller, Lucy'yi bulan komşunun ön kapıyı açık gördüğünü söylüyor."

Floyd yeniden güldü. "Bu taraflarda hırsız olmaz," dedi.

Carol ondan ayrılıp yoluna giderken Komiser hâlâ sırıtıyordu. Genç kız depoya uğrayıp kömür getirmelerini söyledi. Hizmetçi kızların gönüllerini almak için şekerciden biraz şeker aldı. Sonra bir taksi buldu. Bakkaldan ısmarladıklarının bir kısmını alıp eve geldi. Fakat derhal içeri girmedi. Erzakları taksiyle kapıya gönderdikten sonra kendisi garaja gitti, kapılarını açtı. Greg'in üstü açık arabası, annesinin otomobili ve kendisininki hepsi oradaydılar.

Carol, benzin istasyonundan gelen tamircilere kolaylık olsun diye kapıyı açık bırakarak yola doğru yürüdü. Ve orada korktuğu şey başına geldi.

Albay Richardson yolun kenarında, beyaz saçları rüzgârda uçuşarak onu bekliyordu. İki dünya savaşı görmüş, herkesin saygı gösterdiği bir adamdı. Carol'u görünce gülümsedi. "Merhaba Carol. Bu yaz geleceğinizi hiç tahmin etmiyordum."

Carol gidip onu yanağından öptü. Albay da onun omuzunu okşadı.

— "Seni biraz renksiz gördüm, Carol. Ama burada düzelirsin. Lucy Norton'un kaza geçirdiğini dün işittim. Pek üzüldüm. İyi kadındır. Nasıl, evin işi kolay oluyor mu bari?"

— "Eh, uğraşıyoruz işte. Telefonu almışlar, elektriği kesmişler, arabam da bozuk. Buna rağmen bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Siz nasılsınız?"

— "Çok iyiyim. Beklemek güç tabiî, ama bunda yalnız olmadığımı kendi kendime hatırlatıyorum. Sana bir yardımda bulunabilir miyim?"

Carol şimdilik bir şeye ihtiyaçları olmadığını söyliyerek ona teşekkür etti. Sonra arkasından bakarak, yaşlı adamın daima taşıdığı bastonunu sallıyarak, başı dimdik uzaklaşmasını seyretti. Don'un öldüğünü hâlâ kabul edemiyordu. Günleri oğlunun dönüşünü beklemekle geçmekteydi. Genç kız neşesi kaçmış bir halde eve döndü.

Maggie'yi alev alev yanan ocağın başında, suratı yer yer is olmuş bir halde buldu.

Maggie neşeyle, "Nihayet ocağı tutuşturdum," diye söylendi. 'Bu aptal kızlara kalsaydı hâlâ yakamazlardı. Freda'yt da sizin odanızı temizlemeye yolladım."

Carol kucağındaki paketleri masanın üstüne koydu.

— "Lucy Norton'uıı bacağı kırılmış Maggie. Hastanede yatıyormuş."

Maggie hayretle ona dön,dü. "Sahi mi?"

— "Burada bir kaza geçirmiş." Carol iskemleye oturarak ayakkabılarım ayağından çıkardı. "Merdivenden aşağı yuvarlanmış. Sözde yukarıda birini görmüş de ondan kaçayım derken düşmüş."

— "Ne zaman olmuş bunlar?" Maggie her zamanki pratik haliyle hem konuşuyor, hem de yeni gelen kahve paketini açıyordu.

— "George de hastanedeymiş. Apandisit ameliyatı olmuş."

Maggie hayretle, "Hay Allah!" dedi. "O da mı bir şeyden korkmuş yoksa?"

Bu suale cevap vermeye vakit olmadı.

Yukarıdan korkunç bir çığlık duyuldu. Bir dakika sonra Freda arka merdivenden yuvarlanır gibi inerek mutfağın ortasında bayıldı.

Carol hemen yanına koştu. Kızın küçük yüzü kireç gibi bembeyazdı. Avuçlarından bir tanesi de siyah olmuştu.

Maggie, "O da bir şeyden korktu muhakkak," diye söylendi.

Nora, "Belki bir fare görmüştür," dedi. "O, fareden müthiş korkar."

Carol, "Onu arka üstü yatıralım," dedi. "Nora, çık yukarıdan bir battaniye getir. Çamaşır dolabında olacak."

Sonra baygın kızın üstüne eğilerek nabzına baktı. Hızlı fakat kuvvetli atıyordu. Yüzüne de yavaş yavaş renk gelmekteydi.

Carol, Maggie'ye baktı. "Elindeki ne?"

Maggie kıza yaklaşıp baktı.

— "İse benziyor," diye cevap verdi. "Belki sizin odadaki şömineyi yakarken olmuştur. Gidip bir bakayım. Yangın filân çıkar da haberimiz bile olmaz."

Fakat gitmesine vakit kalmadı. Freda kımıldamaya başlamıştı. Derken mavi gözlerini açarak etrafına şüpheyle bakındı. "Ne oldu?" diye söylendi. "Bayıldım galiba?"

Maggie öfkeyle, "Eğer hakikaten bayılmadıysa iyinumara yaptın, doğrusu," dedi. "Ödümüzü kopardın. Biraz daha yat, sonra kalkarsın. Bir şeyin yok."

Fakat Freda'nın bir şeyi vardı. Kendine geldikçe hafızası da işliyordu. Derken birden bağıra bağıra ağlamaya başladı. Hıçkırıklar arasında, "Eve gitmek istiyorum. Burada kalmam ben," diye söyleniyordu.

Maggie hiddetle, "Kes sesini," dedi. "Bağırmakla eline bir şey geçmez. Neden korktun onu söyle."

Freda'nın cevap vermesine lüzum kalmadı. Tam o sırada Nora dönüp geldi. Sessizce arka merdivenden inerek içeri girdi, dayanacak bir yere ihtiyacı varmış gibi mutfağın kapısına sırtım verdi. Yüzünde renk namına bir şey kalmamıştı. Fısıldar gibi alçak sesle konuştu.

— "Çamaşır dolabında bir ölü var. Yangın da olmuş!"

4

KIZ daha fazla bir şey söyliyemedi. Doğru mutfaktan bahçeye açılan kapıya koştu. Oradan onun kustuğunu duydular. Carol merdivene doğru bir hamle yaptı. Maggie önüne geçti.

— "İkisinin de sinirleri bozulmuş," dedi. "Her halde yerde bir battaniye gördüler. Siz durun ben yukarı çıkayım Bayan Carol. Siz Freda'nın yanında kalın."

Freda kalkıp oturmuş, bir yandan ağlarken, bir yandan da ceplerinde mendil arıyordu. Carol kendi çantasından bir mendil çıkarıp ona verdi. Kız gözlerini sildi.

— "Bayıldım demek," diye söylendi. "Ama benim gördüğümü siz de görseydiniz bayılırdınız." Bütün vücudu baştan aşağı titredi. "Tarif ettiğiniz yerdeki çamaşır dolabını açtım-"

Cümlesini bitirmeden Maggie kapıda göründü. Onun yüzüne bir kere bakmak kâfiydi.

Kadın, "Polise haber verseniz iyi olur," dedi. "Dolapta biri var. Siz hiç çıkmayın. Holdeki pencereleri açtım, başka hiçbir şeye elimi sürmedim."

Musluğa giderek ellerini yıkadı. Sonra birden oturup, asabi hareketlerle önlüğü ile oynamaya başladı.

— "Kendimi hiç de iyi hissetmiyorum. Hakikaten yukarıda yangın da olmuş. Yazık, o çarşafları, örtüleri bir daha kullanamıyacağız."

Carol kendini korkunç bir kâbus içinde hissediyordu. Geldiklerinden beri bu his gittikçe kuvvetlenmiş, nihayet bunlar olmuştu. Ne yapacağını şaşırmış bir haldeydi. Tir tir titriyordu.

— "Ölenin kim olduğu belli mi?" diye sordu.

Maggie başını, hayır, der gibi iki yana salladı.

— "Söyledim ya. Yangın olmuş." Sonra yorgun bir hareketle kalkıp ocağa gitti. Alçak sesle, "Biraz kahve yapayıra," diye söylendi. "Hepimize iyi gelir. Siz de bir fincan içtikten sonra kasabaya gidin. Belki Albay Richardson sizi götürür. Buraya en yakın o var."

— "Ben de yukarı çıkıp bakayım."

Maggie kati bir ifadeyle, "Siz burada duıun," dedi. "Freda, sen çık, yat. Korkma, bir şey olmaz. Olan olmuş zaten. Hem senin odan oradan çok uzak."

Bu esnada Nora da bahçeden dönmüştü. Ama kızların ikisi de yukarı çıkmak istemiyorlardı. Korkudan dilleri tutulmuş, bitkin bir haldeydiler. Carol gittikçe artan bir çaresizlik içinde onlara baktı.

— "Özür dilerim," diye söylendi. "Yukarıda her ne olmuşsa, bizimle hiçbir şekilde ilgili değil. Lucy Norton'un bacağı kırılmış. Her halde o hastanedeyken eve biri girdi."

İlk kendini toplıyan Nora oldu. İnce, titrek bir sesle, "İçeri girdi de kendi kendini mi yaktı?" dedi.

— "Orasını bulmak polisin vazifesi."

— "Ben polisi filân beklemek niyetinde değilim. Derhal gidiyorum."

Maggie ona döndü. Soğuk bir ifadeyle, "İşte bunda yanılıyorsun, kızım," diye söylendi. "Polis lüzum gördüğü müddetçe burada kalacaksın. İkiniz de sakın kaçmaya kalkışmayın. Cesedi siz buldunuz. Ontın için gitmenize izin verilinceye kadar burada kalmaya mecbursunuz."

Kızlar sakinleşince Carol onları yukarı götürdü. Hizmetçilerin yattıkları kısım asıl binadan kalın bir kapı ile ayrılıyordu. Kızları odalarına yerleştirdikten sonra Carol bu kapıyı açtı. Bulunduğu yerden çamaşır dolabının kapısı görünüyordu. Birkaç yıl evvel annesi tarafından yaptırılan asansör kapısının hemen yanındaydı. Kanad açıktı. Beyaz boyası kararmış, yer yer dökülmüştü.

Hareketsiz bir halde olduğu yerde durdu. Az sonra polise haber verecekti, ama ondan önce dolabın içindekini kendisi de görmesi lâzımdı. Koku burada çok kuvvetliydi. Kavrulmuş patiska, yanık boya, benzin, bir de anlaşılmaz bir şey karışımı acayip bir kokuydu bu.

Sabah güneşi dolabın içini dolduruyordu. Bütün yatak odaları, asansör ve dolabın kapısı bu koridora açılmaktaydı. Pencereler

açıktı. İçeri giren temiz havayla Carol biraz kendine geldi. Ağır ağır ilerledi. Greg'in odasını, misafirlerin yattıkları mavi odayı, asansörün kapısını geçti. Dolabın önüne gelmişti. İçeri baktı.

Kadınlar doğru görmüşlerdi. İçeride bir ceset vardı. Ama bu erkek değil, bir kadın cesediydi.

Carol oradan gözleri kararmış bir halde geniş merdivene giderek basamağa çöktü. Maggie genç kızı orada, gözleri iri iri açılmış, yüzü kireç gibi bembeyaz bir halde buldu.

— "Size çıkmayın dedim," diye söylendi. "Bari polise ben gideyim. Ölen tanıdık biri mi?"

Carol şaşkın bir halde başını kaldırdı. "Bilmem, belli olmuyor ki." Sesi çok hafifti. Maggie onun bayılacağından korktu.

— "Bana bakın, Bayan Carol," dedi. "Bunda, o kadar korkacak bir şey yok. Belki cesedin kiriıe ait olduğunu teşhis edemediniz. Ama aslında tamamiyle yanmamış. Sonra ev de soğuktu. Demek ki cumartesiden beri buradaymış."

Carol birden irkildi.

— "Cumartesi mi? Neden cumartesi?"

Maggie büyük bir sabırla, "Çünki Lucy Norton cuma akşamı buradaymış," diye izah etti. "Her halde bu iş, evin içindeyken olmamıştır."

— "Belki de öyle oldu. Sana olanları tam anlatmadım. Lucy'nin söylediğine göre çamaşır dolabından biri çıkıp ona çarpmış ve onu yere düşürmüş. Bacağı bu şekilde kırılmış. Karanlıkta merdivenden aşağı koşuyormuş."

Carol merdivenin tırabzanına tutunarak yavaş yavaş ayağa kalktı. Maggie düşmesin diye onu kolundan tuttu.

Carol, "Gidip Floyd'a haber vereyim," dedi. "Belki Albay Richardson'un evinden telefon ederim." Maggie onun gitmesine itiraz edince, "Hem açık hava bana iyi gelecek," diye ilâve etti. "Bir şeyim yok, iyiyim. Yalnız annemin burada olmadığına seviniyorum."

Maggie başiyle onu tasdik etti. Carol merdivenden aşağı indi.

Evin beyaz duvarlarına vuran güneş ışığı insanın gözlerini kamaştırıyordu. Dışarı çıkarken kendini toparladı. Yukarıda ölü bir kız veya kadın vardı. Polise bunu haber vermesi lâzımdı. Evden ikinci çıkışında çok daha normaldi, ama ayakları hâlâ ağrıyordu. Yukarıda bavulunda sandaletleri vardı. Fakat artık onları almaya dönemezdi. Belki Albay Richardson polise telefon eder, yahut da arabasiyle onu kasabaya götürürdü. Lâkin sendeliyerek yokuşu indiği zaman Albay Richardson'un garajının kapılarının ardına kadar açık olduğunu ve Albay'ın arabasının içeride bulunmadığını gördü. O zaman onun, her gün o saatte hizmetçisini arabasiyle çarşıya götürdüğünü hatırladı. Evde kimse olamazdı.v

Soğukta titriyerek olduğu yerde durdu. Biraz ötede Ward ailesinin oturduğu eve gidip onlardan yardım istiyebilirdi. Ama o dik yokuşu bir kere daha tırmanmayı gözü yemedi.

Yürümeye karar verdi. Yirmi dakika sonra polis karakolunun kapısından içeri girdi.

Floyd istirahat ediyordu. Belinden kemerini, tabancasını çıkarmış, koltuğa oturmuş, ayaklarını da bir iskemleye dayamıştı. Genç kızı görünce şaşkın bir halde ayağa kalktı.

— "Ne oldu?" diye sordu. "Buyurun, oturun."

Ama Carol oturmadı. Eli kapının tokmağında, eşikte durdu. Alçak bir sesle, "Crestvievv'de çamaşır dolabında bir ceset var. Gelseniz iyi olur, diye düşündüm," dedi.

Komiser büsbütün şaşırmıştı. "Ceset mi? Emin misiniz?"

— "Evet. Bir kadım yakmaya çalışmışlar. Her halde evi de beraber yakmak niyetindeydi]er. Yalnız kapı kapalı olduğu için ateş eve yayılmamış."

Floyd hafifçe, "Hay Allah!" diye söylendi. "Demek Lucy Norton'un söyledikleri doğruymuş."

Sonra suratı ciddileşti. Kemerini, tabancasını beline taktı.

— "Arabam kapıda," dedi. "Tim Mason'u da çağırayım. Gece nöbette olduğu için bu saatte evdedir. Hükümet doktoruna da haber vermeli." Böyle diyerek telefona uzandı sonra eli

ahizenin üstünde durdu.

— "Eminsiniz, değil mi?" diye sordu. "Başka bir şey görüp ceset sanmış olmıyasmız?"

— "Gözlerimle gördüm."

Carol bundan sonra oturarak ayağından ayakkabılarını çıkardı ve... Bayıldı... Kendine geldiği zaman Floyd ağzma bir bardak viski uzatmış içmesini söylüyordu.

Carol, "Bayılmak âdetim değildir. Her halde yorgunluktan olacak," diye söylendi.

Komiser, "Hele şunu bitirin, sonra konuşuruz," dedi.

Genç kız arabaya bindiği zaman hâlâ bitkindi.

Floyd tepenin eteğine gelince arabayı ikinci vitese aldı. Otomobil birkaç kere sarsıldı. Komiser, "Motorda bir şey yok," diye izah etti. "Kabahat benzinin pis oluşunda. A, bakın Dane gidiyor. Onu da alalım."

Arabayı durdurdu. Sarı süveter giymiş bir adam, hafifçe topallıyarak yavaş yavaş yokuşu tırmanıyordu. Arkasında arabanın sesini işitince durup, döndü. Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Sert hatlı bir yüzü vardı.

Komiser Floyd, "Bayan Carol Spencer, sizi Binbaşı Jerry Dane ile tanıştırayım," dedi. "Binbaşı bir müddet önce İtalya'daki bir gerilla çarpışmasında yara almış. Burada yarasının iyileşmesini bekliyor." Sonra tekrar genç adama döndü. "Bayan Carol Spencer'in başı dertte," dedi. "Belki bizimle gelmek istersiniz. Tepedeki evde bir ceset varmış."

Binbaşı Dane şaşırmaktan ziyade ilgilenmiş görünüyordu.

— "Ceset mi? Kimin cesedi bu?" diye sordu.

Genç kız şoğuk bir sesle, "Bu hususta hiçbir bilgim yok," diye cevap verdi. "Burada durup konuşmak niyetindeyseniz ben önden gideyim."

— "Madem bulunan cesetmiş aceleye ne lüzum var?"

Genç adam ona bilhassa takılıyordu. Carol bunu farkedince

yanakları kızardı. Dane güldü. Bronz yüzünde, bembeyaz, muntazam dişleri görünmüştü.

— "Haydi gidelim," dedi. "Ben basamakta dururum. Gidip şu cesedi bir görelim bakalım."

Carol'a inanmadığı belliydi. Araba tepeye tırmandığı müddetçe hiçbiri konuşmadı. Carol, Dane'yi unutmuş, başına gelenleri düşünüyordu. Dane ise tek eliyle otomobile tutunurken, öteki eliyle bir sigara yakmış, genç kızı dikkatle süzmekteydi. İçinden de, "Cesur kızmış doğrusu," diyordu. Yalnız evin içinde bir ceset! Bu kimin cesedi olabilirdi? İki haftadır her gün bu tepeyi tırmanmış, o evde Lucy Norton' un geçirdiği kazadan başka hiçbir hayat eserine raslamamıştı. Hattâ dünya birbirini yerken evin bu sakin hali onun asabına bile dokunmuştu.

Floyd ile yukarı kata çıkarlarken, Carol aşağıda kaldı.

Ölü yerde arka üstü yatıyordu. Bacakları kapıya doğru uzanmıştı. Floyd dolabın içine girmeye kalkınca Dane ona mâni oldu.

— "Durun," dedi. "Evvelâ görülecek şeyleri inceliyelim. Bir kere kadın yanarak ölmemiş. Yatışına bakın. Eğer yansaydı—"

Floyd boğuk bir sesle, "Anlamıyorum," diye söylendi. "Ne diye onu evvelâ öldürüp sonra yakmaya kalkışsınlar?"

— "Çok güzel bir sual." Dane etrafına bakındı. "Lucy Norton'un geçirdiği kaza ne zamandı?"

— "Cuma akşamı veya cumartesi sabahı."

Dane hafif hafif ıslık çalmaya başladı. Bir müddet sonra, "Kasabada parmak izi mütehassısı yok, değil mi?" dedi.

Komiser, "Ne diye olsun?" dedi. "On iki yıl evvel oteldeki garsonlardan biri bir saat çalmıştı. Ondan beri burada hiçbir suç işlenmedi."

Dane, "Bu kızı evvelce hiç gördünüz mü?" diye sordu.

— "Bilmem. Kim olduğu anlaşılmıyor ki. Bu halde onu annesi bile tanıyamaz... Yalnız bildiğim bir şey varsa kasabada

hiç kayıp filân yok."

— "Fotoğraf makinası var mı? Cesedi kımıldatmadan evvel resim çekmeliyiz."

Floyd'un sabrı gittikçe tükeniyordu.

— "Bana bak oğlum," dedi. "Harb içindeyiz. Bir yıldan beri ben bir makara filim dahi görmedim. Fotoğraf makinem de yok. Hem sen burasını ne zannediyorsun? Washington'daki F.B.İ. bürosu mu?"

Dane cevap vermedi. Onlar konuşurken doktorun arabası tepeyi tırmanmıştı. Şimdi Floyd'un asistanı Jim Mason ile beraber merdivenden çıkıyorlardı. Çamaşır dolabına gelince durdu, içeri baktı.

— "Aman Yarabbi!" diye söylendi. "Nasıl olmuş bu?"

Dane müstehzi bir gülüşle, "Onu bize siz söyleyin," dedi.

"Sizin yerinizde olsam başka hiçbir yere elimi sürmez, sadece cesedi muayene ederdim Doktor."

Floyd soğuk bir ifadeyle ona baktı. "Orasını biz düşünürüz Dane," dedi. "Haydi Doktor, muayene edin bakalım. Binbaşı kadının yangından evvel öldüğünü söylüyor. Bakalım, siz ne diyeceksiniz?"

Doktor dolabın içine girdi. Cesedin üzerine eğildi. Birkaç dakika sonra dışarı çıktığı zaman suratı bembeyazdı.

— "Başına bir darbe yemiş," diye söylendi. "Kafanın ön kısmında kırık var. İki, üç gün evvel ölmüş. Kati bir şey anlaşılmıyor, ama yangından önce öldüğü muhakkak."

Floyd, "Öyleyse ne diye yangın çıkarmışlar?" diye sordu.

Doktor açık pencerenin önünde sigara yakıyordu. "Ben nereden bileyim?" diye cevap verdi. "Belki biri ondan pek hoşlanmıyordu. Belki biri onun tanınmasını istemedi. Yahut da belki yangın kendiliğinden çıktı." Sigarasından derin bir nefes çekti. "Onu dolaptan çıkarsanız," dedi. "İyice muayene etmek istiyorum."

Dane o zaman yanlarından ayrıldı. Aşağı indi. Carol'u

kütüphanede buldu. Genç kız şöminenin yanındaki geniş koltuğa kıvrılmıştı. Üzgün, yorgun bir hali vardı. Yanındaki masada bir fincan kahve duruyordu. Ama Carol ona elini bile sürmemişti.

Carol onu görünce, "Yukarıdaki kadın kim Binbaşı? Onu tanıyan var mı?" diye sordu.

Dane başını iki yana salladı.

— "Henüz yok. Fakat sonradan bulacağız tabiî. Yalnız kasabadan değilmiş. Bu kadarını katiyetle söylüyorlar."

Genç kız titredi. Dane koltuğun yanındaki masaya giderek kahve fincanını aldı, ona uzattı. Carol fincanı ondan alırken eli titriyordu, ama gülümsemeye gayret etti.

—"Bizim aşçı kahvenin her derde deva olduğunu söyler/' dedi. "Onun için geldiğimden beri yalnız kahve içiyorum." Yanında ayakta duran genç adama baktı. Hafifçe topallaması hariç, otuz yaşlarında, güçlü kuvvetli bir erkekti. Ve o anda ona bakan yüzünde dostça bir tebessüm vardı.

Carol, Acaba Lucy Norton'u merdivenden düştüğü gece korkutan bu kadın mıydı, dersiniz?" diye sordu.

Dane, "Olabilir," dedikten sonra gitmek üzere kapıya döndü.

Fakat Carol onun gitmesini istemiyordu. Tekrar yalnız kalmaya tahammülü yoktu artık.

Telâşla, "Bir fincan kahve içer misiniz?" diye sordu.

— "Sıcak mı?"

— "Ateş gibi."

— "Bir dakika sonra gelip içerim."

Genç adam bir dakikadan biraz daha gecikti. Yukarı çıktığı zaman Floyd'un asistanı Jim Mason ortada yoktu. Dane, Floyd ile Doktor Harrison'u holde bırakarak dolaba girdi. Oradan bir müddet cesedin üzerine eğildi, hiçbir şeye dokunmadan gözleriyle etrafı araştırdı. Dışarı çıktığı zaman suratı ciddileşmişti.

— "Kadın gençmiş," dedi. "Sonra burada öldürüldüğünü zannetmiyorum. Bundan emin değilim, ama öyle görünüyor. Tabiî otopside daha fazla şeyler öğreneceğiz. Olay cereyan ettiği esnada kadının üstünde çok şey yokmuş. Yalnız sırtına bir kürk ceket aldığı anlaşılıyor. Buralarda gümüş rengi kürkü olan bir kız var mı?"

Floyd homurdandı. "Belki vardır. Soruştururum. Bakıyorum bu işle fazla ilgileniyorsun Dane. Kadını tanımadığına emin misin?"

— "Saçmalama, Floyd. Beni buraya siz getirdiniz. Şimdi lâfla vakit geçireceğinize onun elbiselerini arayın. Eğer kasabadan biri değilse, her halde sadece üstün dek ilerle buraya gelmiş olamaz."

— "Merak etme, elbiseleri buluruz."

Dane merdivenden aşağı inerken Komiseı'in gözlerinin şüpheyle kendisini takip ettiğinin farkındaydı.

5

KÜTÜPHANEYE GİRDİĞİ ZAMAN Carol'u bıraktığı vaziyette buldu. Masanın üstünde temiz bir fincan duruyordu. Ve Dane ilk defa olarak oturdu. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra başını salladı.

— "Buraya geldiğimden beri ilk defa böyle lezzetli bir kahve içiyorum," dedi. "Size biraz kendimden bahsedeyim. Komşunuz olan Burton'ları iyi tanırım. Harbde bacağımdan sakatlanınca bana buradaki evlerinde bir müddet istirahat etmemi teklif ettiler. Yanımda bana bakan Alex isminde iyi bir adamım var. Yalnız kahve pişirmesini bir türlü beceremiyor."

Carol'un sigarasını yaktığı esnada bir düdük sesi cankurtaran arabasının geldiğini haber verdi. Adamlar sedyeyi kapıdan dışarı çıkarırlarken o hâlâ konuşuyordu. Öteki otomobiller de cankurtaranın arkasından çekilip gittiler.

Genç kız nihayet isyan etti. "Ben çocuk değilim Binbaşı Dane. Yirmi dört yaşımdayım. Ve oldukça da kuvvetliyim. Bu cinayet hakkında konuşmak istiyorum."

— "Artık bunu unutsanız daha iyi değil mi? Konuşmanın ne faydası var? Olan olmuş bir kere."

Carol öfkeyle, "Olan olmuş ha!" diye söylendi. "Daha her şey yeni başlıyor, bunu siz de pekâlâ biliyorsunuz. Lucy Norton'un başına gelenleri duymuşsunuzdur zannederim. Herkes biliyor bunu. O gece battaniye almak için dolaba gitmiş ve dolaptan biri çıkıp onu yere düşürmüş."

— "Evet, öyleymiş. Ben Bayan Norton'u görmedim."

— "Acaba dolaptan çıkan bu— bu kadın mıydı, dersiniz?"

Dane tereddüt ediyordu. Fakat kız bir sual sormuştu. Onk cevap vermesi lâzımdı.

— "Zannetmiyorum Bayan Carol," dedi. "Dolaptan çıkanın, kadım öldüren kimse olması daha muhtemeldir."

— "Şu halde bu bir cinayet!"

— "Evet, cinayet. Suç işlendikten sonra yangın çıkarılmış. Yani, kadın yanarak ölmemiş."

— "Anlamıyorum. Bu sabah buraya geldiğimiz zaman hepimiz acayip bir koku duyduk. Şayet ev yansaydı Lucy de ölecekti. Ne feci!"

Dane düşünceli bir tavırla, "Yalnız, garip olan bir şey var," dedi. "Adamım Alex'le ikimiz Lucy Norton'un başından geçenleri bütün tafsilâtiyle duyduk. Yangından, yahut da dumandan filân hiç bahsetmiyordu. Acaba—" Cümlesini bitirmeden başka bir cümleye başladı. "Gerçi yangın o zaman pek yayılmamış olabilir. Kapı kapanınca hafiflemiştir. Buna rağmen, madem siz iki, üç gün sonra kokuyu duydunuz, onun da duyması icap ederdi. Çok garip. Ben her gün bu taraflarda dolaşıyorum. Pancurların açıldığını gördüm. Sonra cuma sabahı evin içinde birinin iş gördüğünü farkettim. Bu tabiî, Bayan Lucy Norton'du. Bununla beraber—"

— "Konuşurken böyle birdenbire susmayın. Bununla beraber— ne?"

Genç adam güldü. "Yanılmış olabilirim. O gün gene yoldan gelip evin arkasına doğru kıvrıldım. Her zaman ormanın içindeki patikadan eve dönerim. O gün mutfağın kapısının önünde Lucy Norton'un biriyle konuştuğunu duydum."

— "Kimseyi görmediniz mi?"

— "Hayır. Hiç kimseyi görmedim."

— "Belki William'dı. Pancurları kaldırmaya gelmişti."

— "Olabilir. Hem şimdi hatırladım. Lucy Norton bu yıl evi hazırlamak için geç kalmıştı, değil mi?"

— "Cuma sabahı buraya geldi. Bizim bu yıl gelmeye niyetimiz yoktu. Sonra ağabeyim Greg'e ordudan otuz günlük bir izin verilince... Ağabeyim Pasifik'te pilottur... Annem onun serin havaya ihtiyacı olduğunu düşündü." Carol hafifçe gülümsiyerek devam etti. "Halbuki Greg buraya gelmiyecek. İznini New York veya New Port'ta geçirmek istiyecektir. Nişanlısı şimdi New Port'ta oturuyor."

Genç adam düşünceli bir hal almıştı. Şöminedeki ateş geçmek üzereydi. Dane kalkıp üstüne bir kütük daha attı.

— "Bir düşünelim," dedi. "Cuma sabahı buraya gelince Lucy Norton evvelâ ne yapmış olabilir? Yalnızdı zannederim. Yani, ona yardım eden kimse yoktu değil mi?"

— "Hayır, yoktu. Kimseyi bulamamıştı. Bahçıvan George Smith de burada değildi. Apandisit ameliyatı olmuş. Bence evvelâ kalorifer kazanını, daha sonra da mutfaktaki ocağı yakmıştır. Ondan sonra, ben geldiğim zaman oturacak bir yerim olsun diye, burayı düzeltmiştir. Henüz odama çıkmadım, ama belki odamı da hazırlamıştır."

— "Meselâ orada ne yapmış olabilir?"

— "Meselâ yatağımı yapmıştır. Yani, çarşafları filân değiştirmiştir. A, ne demek istediğinizi anlıyorum."

Dane ciddî bir tavırla, "Evet," diye söylendi. "Demek ki cuma

sabahı çamaşır dolabında bir fevkalâdelik yoktu."

O esnada Nora kahve tepsisini almaya içeri girdi. Biraz kendine gelmişti, ama benzi hâlâ uçuktu. Dane ona gülümsedi.

— "Kahve için çok teşekkür ederim," dedi. "Bayan Carol'un odası hazır mı acaba? Çok yorgun, yatsa iyi olacak."

— "Freda'nın söylediğine göre patağı yapılmış. Bütün bildiğim bu kadar efendim."

Hizmetçi kız gittikten sonra Dane, "Gördünüz mü?" dedi. "Demek cuma günü çamaşır dolabında bir şey yokmuş. Belki evin içinde Lucv Norton'la konuşan biri vardı, veya yoktu. Yalnız o geceye kadar evde cinayet olmadığı muhakkak."

Genç adam bundan sonra fincanını eline alıp .odada gezinmeye başladı. Vazoların üstündeki ince kâğıtlar alınmıştı. Duvarda antika bir İsa kabartması, bir iki Buda heykeli, Elinor'un evlenmeden önce doğum gününde çektirdiği tuvaletli bir fotoğrafı, bir de Greg Spencer'in üniformalı bir resmi vardı. Dane onun önünde durdu.

— "Ağabeyiniz galiba?"

— "Evet. New York'ta kalmak istiyeceğini söylediğim zaman neyi kastettiğimi anlamışsınızdır."

Dane resmi dikkatle inceledi. "Eğlenceye düşkün bir insan," diye düşündü. "Cepheye gidince belki uslanmıştır. Yahut hiç uslanmamıştır." Sonra yüksek sesle, "Yakışıklı delikanlı," diye söylendi. "Onunla iftihar etmekte haklısınız."

Carol cevap vermedi. Düşünceli bir tavırla gözlerini odanın içinde gezdiriyordu.

— "Tuhaf şey," dedi. "Babamın resmi ortada \'ok. Halbuki daima burada dururdu. Yolda kırılmasından korktuğu için geçen sonbaharda annem onu New York'a götürmedi. Onu kendi elimle kâğıda sarıp kütüphanenin üst rafma koymuştum."

Kalkıp merakla odayı araştırdı. Yazı masasına gelince durdu.

— "Bir şey daha hatırıma geldi," dedi. "Bu sabah kül tablasında bir sigara buldum. Üstünde ruj izi vardı. Lucy sigara

içmez. Ruj da sürmez..."

Merdivenleri inip çıkmak Dane'nin bacağını ağrıtmıştı. Topallıyarak yazı masasına yaklaştı.

— "Şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

— "Nora atmıştır zannederim."

Genç adam, "Eğer sigaranın üstündeki hakikaten ruj iziyse ilk tahminimde yanılmışım demektir," dedi. "O zaman, evin boş olduğu bilindiğinden cesedi ortadan kaldırmak is^ tiyen biri onu buraya getirip, evi ateşe vermiş sonra kaçmıştır, diye düşünmüştüm. Bu şahıs her kimse Lucy Norton'un burada olduğunu bilmiyordu. Fakat eğer ölen kadın bu odada oturup sigara içmişse—"

Carol, Dane ile birlikte terasa çıktı. Kısa bir müddet oradan, denizi ve kıyıda ağaçlar arasındaki evlerin damlarını seyrettiler.

Carol, "Ne sükûn verici manzara," dedi. "Burada birinin cinayet işlediğine inanmak insana çok güç geliyor."

Dane kuru bir sesle, "Şu anda bütün dünyada cinayet isleniyor," diye söylendi. "Buna sizin de şahit olmanız tabiîdir."

Genç kız misafirini geçirdikten sonra eve girerken düşünceliydi. Dane'nin onun gibi hiçbir işe yaramıyan insanlardan hoşlanmadığını anlamıştı. Greg'in resmine bakarken yüzünün aldığı ifadeden bu anlaşılıyordu. Hayatının beyhudeliğinden nefret ettiğini ona söylemek faydasızdı. Carol, "Hem niye söyliyeyim?" diye düşündü. "O İtalya'da yaralandı diye, dövüşemivenleri hakir görmeye ne hakkı var?"

Kütüphanede genç kız yeniden babasının resmini aramaya koyuldu. Bütün raflara, hattâ kitapların arkasına baktığı halde bulamadı. Aramaya devam etmek üzere yukarıya çıktığı zaman çamaşır dolabının kapısının geniş şeritlerle ve kırmızı mühürlerle kapanmış olduğunu gördü. Mühürleri kana benzeterek titremekten kendini alamadı. Resim annesinin odasında da yoktu. Nihayet aramaktan vazgeçerek tekrar aşağı indiği zaman Maggie'yi öfkeyle kendisini bekler buldu.

Aşçı kadın, "O adama çöp kutumu aramasını siz mi

söylediniz?" diye sordu. "Hani şu, uzun boylu, bacağı sakat adama..."

Carol yorgun bir tavırla, "Böyle şeyleri normal karşılamalısın, Maggie," dedi. "Bilij'orsun, bu evde bir cinayet işlendi."

Maggie kollarını göğsünde kavuşturarak, "Peki, annenizin o yaldızlı çay takımı nerede?" diye sordu. "Burada yok. Halbuki onu pek severdi. Bana kalırsa burada cinayetle beraber hırsızlık da oldu."

— "Çay takımını kim çalar, canım?"

— "Olsun, kıymetli bir takımdı."

Carol kütüphaneye dönerken büsbütün şaşırmış bir haldeydi. Yapması icap eden bazı şeyler vardı. Evvelâ New Port'a Elinor'a telefon edip olanları annesine yavaş yavaş anlatmasını söylemesi lâzımdı. Fakat bunu yapmaktan korkuyordu. Sanki bütün bunlardan mesul Carol'muş gibi ablasının ona kızacağım biliyordu. Sonra Lucy ile de görüşmesi lâzımdı. Kız evde bir müddet otujrup sigara içtiğine göre Lucy' nin onu tanıması icap ederdi.

Hattâ onu içeri alan da belki Lucy idi. Evin anahtarları yalnız bekçi Joe Norton'da vardı. Lucy lâzım olunca bu anahtarları kullanırdı.

Carol garaja doğru bir iki adım atmıştı ki, Freda ona seslendi. Kızm yüzü hâlâ solgundu, ama asabı düzelmişti. Carol durdu.

— "Ne var Freda?"

Kız, "Affedersiniz küçükhamm," dedi. "Maggie size haber vermemi söyledi. Biri sarı odada yatmış. Yatağın üstünde çarşaf ve iki, üç battaniye var. Banyo da kullanılmış. Küvet hâlâ kirli."

Freda uyandırdığı heyecandan fevkalâde zevklenmişti. Zira söylediği hakikaten inanılmaz bir şeydi. Carol hayretler içindeydi.

— "İnanmam," dedi. "Lucy Norton orada yatmaz."

Freda kendinden emin bir tavırla, "Hayır efendim," dedi. "Bayan Lucy Norton bizim kısmımızda bir odada yatmış.

İsterseniz gelip bakın."

Carol'un arkasından merdivenleri çıktı. Yukarı holde öteki iki kadın onları bekliyordu. Sarı oda evin ön tarafmdaydı. Bu sebepten oraya gitmek için dolabın önünden geçmeye lüzum yoktu. Fakat Carol onun mevcudiyetini arkasında hissediyordu. Freda'nın yanıldığından emindi. Geçen yaz sarı odada son kalan Greg'in nişanlısı Virginia olmuştu. Belki o gittikten sonra—

Fakat genç kız oda kapısına geldiği anda Maggie'nin yamlmadığım anladı.

Sarı oda körfeze bakan taraftaydı. Carol orasını bütün odalardan çok severdi. Duvarları sarı, eşyaları gri boyalı, perdelerle iskemle örtüleri ise tatlı kırmızı renkteydi. Fakat o anda Carol'un bunların hiçbirini görecek hali yoktu. Freda haklıydı. Yatak yapılmış ve içinde yatılmıştı. Tuvalet masasının camı üstünde pudra vardı. Kül tablaları boştu, ama yerlerde küller göze çarpıyordu. Yatağın yanındaki masanın üstünde duran mum yana yana bitmişti. Dibinde yalnız şekilsiz bir parça mum birikintisi kalmıştı, o kadar.

İlk konuşan Maggie oldu. "Anlaşılan kadın burada yatmış," dedi.

Carol, Freda'ya döndü. "Bir şeye elini sürmedin ya?" diye sordu.

— "Hayır küçükhamm. Sadece kapısını açıp baktım. Sonra banyoyu gördüm. Söylediğim gibi."

Carol içeri girdi. Az önceki o kâbus hissi yeniden başlıyordu. Sonra odada bir acayiplik vardı. Genç kız bir dakika sonra bunun ne olduğunu farketti. Görünürlerde hiçbir giyecek yoktu. Dolaplar da bomboştu.

— "Muhakkak kadının elbisesi vardı," diye söylendi. "Buraya çıplak gelmedi ya. Ölürken de üstünde pek bir şey yokmuş. Sabahlık veya ona benzer bir şey giyinmiş, o kadar. Sonra bir çantası, bir de şapkası olmalı. Yoksa bunları polis mi alıp götürdü?"

Freda, "Şimdi kızların çoğu şapka giymiyor," dedi.

Carol onlara döndü. "Bunu polisten başka hiç kimse bilmemeli," dedi. "Onun için rica ederim dikkatli olun. Bu çok önemli olabilir."

Sonra odadan çıkıp kapıyı arkasından kilitledi, anahtarı aldı. Artık parmak izini düşünmenin faydası yoktu. Nasılsa Freda'nmkiler kapı tokmağında ve başka yerlerde olacaktı. Carol hizmetçilerin aşağı inmelerini bekledi, sonra kendi odasına girdi. Yatağa, hizmetçilerin kısmındaki çamaşır dolabından çarşaflar serilmiş, tuvalet çantası boşaltılmış ve Don'un her zaman yanında taşıdığı pilot üniforması ile çekilmiş resmi tuvaletin üstüne konmuştu.

Carol onun orada olduğunu gördü, ama daha fazla bakmadı. Ölüler hatırlanırdı, fakat insan onları sevmeye devam edemezdi. Şimdi onu düşündüren, yalnız Lucy Norton'un çözebileceği bir esrardı. Ve Carol arabası tamir edilmeden Lucy'yi görmeye gidemezdi.

Banyo yaptı. Üstüne yünden bir elbise giydi, ama hemen aşağı inmedi. Pencereye gidip bir müddet körfezi seyretti.

Aşağı indiği zaman holde bir erkek sesi işitti ve o zaman gazetecilerin olayı haber aldıklarını anladı. Mamafih gelen gazeteci sevimli bir gençti. Carol'u görünce mahcup bir tavırla gülümsedi.

— "İsmim Starr," dedi. "Haberi yeni duydum. Buradaki balık konserve fabrikası hakkında bir yazı hazırlamaya gelmiştim, bunu öğrendim. Çok müteessirim, Bayan Carol Spencer. Cinayete şahit olmak için daha çok gençsiniz."

Carol sert bir sesle, "Ama gazetecilere beyanat vermivecek kadar aklım var," diye cevap verdi.

— "Ben sizden beyanat istemiyorum ki. Sadece düşünüyorum, bu kızın başına gelen sizin de gelebilirdi, dive..."

— "Onun kız oluğunu nereden biliyorsunuz Bay Starr?"

Delikanlı, "Cesedi gördüm," dedi. Sonra cebinden sarı bir kâğıt çıkarıp okumaya başladı. "Yaş, yirmi ile yirmi beş civarında. Saçlar sarıya boyalı. Paımağındaki nikâh yüzüğünden

dolayı evli olabilir. Ayaklar ufak. Mavi terlikleri var. Gümüş renkli kürk ceket, fakat mağazanın ismi yok. Vücudun altında kalan çamaşırlar yanmamış. Kırmızı ipek geceliğe benziyor. İç çamaşırları el işi." Genç adam Carol'a baktı. "Bütün bunlar size bir şey ifade ediyor mu?"

Carol, "Hayır," mânasına başını salladı.

— "Tanıdığınız hiç böyle bir kimse yok mu?"

— "Bilâkis, tanıdığım böyle çok kimse var."

Delikanlı elindeki kâğıdı dikkatle okudu. Sonra, "Peki elbisesi nerede?" diye sordu. "Kız buraya incecik bir ipek gecelikle gelmedi ya?"

Carol, "Bu hususta hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Polis bütün evi aradı. Eğer kız her hangi bir şey bırakmışsa onlar bilirler."

6

EVİNE DÖNDÜĞÜ ZAMAN Dane'yi, uşağı Alex asık suratla karşıladı. Öfkeyle, "Bacağınıza neler yapıyorsunuz efendim?" diye söylendi.

— "Biraz dinlenince bir şeyim kalmaz. Sen yemekten haber ver."

Fakat Alex'in yatışmaya hiç niyeti yoktu. "Anlaşılan iyileşip işinizin başına dönmek istemiyorsunuz," dedi. Cümlesinin sonunda her zamanki gibi, "Efendim," demeyi unutmuştu. "Bakıyorum cinayet kokusu alınca savaşı filân unuttunuz."

Dane yorgun bir tavırla, "Uzatma yahu," diye söylendi. "Haydi bana bir içki hazırla, biraz da yemek ver. Hem bunun cinayet olduğunu nereden biliyorsun?"

Alex somurtarak, "Alışverişe kasabaya iniyorum ya," diye cevap verdi.

— "Orada neler duydun bakalım?"

— "Kadının kafatası kırılmış. Üstelik katil cesedi yakmaya kalkmış." Bu sefer lâfının sonunda, "Efendim," diye ilâve etmişti.

Dane güldü. "Haydi," dedi. "İçkimi getir. Viskiyi koyarken de hasislik etme." Sonra topalhyarak balkona çıkıp oturdu. Alex, her zamanki gibi haklıydı. Dönmeye hazırlandığı önemli bir işi vardı. Crestview'deki merdivenleri inip çıkmak bacağını büsbütün ağrıtmıştı. Bir iskemle çekip ağrıyan bacağını dayadı, sonra düşünceye daldı. Alex içkisini getirdiği zaman hâlâ düşünüyordu. Ama toparlandı.

— "Otur şuraya Alex. Sen de kendine bir içki al. Seninle konuşmak istiyorum. Elimizde bir olay var. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Yalnız cinayet olduğuna eminim."

Alex içkisini hazırladı, gelip oturdu. Sağlam gözündeki ifadeden bu işleri hiç beğenmediği belliydi.

— "Müsaade ederseniz bir şey. söyliveceğim efendim," dedi. "Bu olay sizi hiçbir şekilde ilgilendirmez, yalnız casusluk vakası ise o başka tabiî."

— "Hayır. Bunun savaşla her hangi bir alâkası olmadığına eminim. Casusluk filân değil bu. Biri, bir kızı ortadan kaldırmak istedi, o kadar. Polisin söylediğine göre kız kasabadan biri değilmiş. Buralarda kayıp kimse yok. Peki öyleyse bu kız yanımızdaki eve nasıl girdi? Ve neden girdi?

Ev sahipleri orada değillerdi. Sadece bekçinin karısı Lucy Norton vardı. Onun da anlattıklarını biliyorsun."

Alex oturduğu yerde şöyle bir kıpırdandı. "Bu vakayla bu derece ilgilenmenizi bir türlü anlamıyorum efendim."

— "Canım bunda anlaşılmıyacak ne var? Vakit geçirmek için. Aylardır burada hastanelerle, doktorlarla, hemşirelerle uğraşmaktan içim sıkıldı. Sonra— Sen Lucv Norton hakkında ne biliyorsun? Ailesi filân var mı?"

— "Hiç kimsesi yok. Bir kendisi, bir de kocası Joe var."

— "Hiç zengin akrabası filân yok mu? Hani, onu pahalı bir kürk ceket giyip ziyarete gelecek biri?..."

Alex bunun ihtimalden çok uzak olduğunu söyledi. Bu cevap üzerine Dane, Spencer"lerden lâf açtı. Alex'in bütün bu bildiklerim nereden öğrendiğini bir türlü kestiremiyordu. Belki de bu, savaştan önce polis kuvvetlerinde uzun müddet çalışmasından ileri gelmekteydi. Alex epey şey biliyordu: Meselâ Carol'un Don Richardson'la nişanlandığım; Albay Richardson'un oğlunun ölümüne bir türlü inanmadığım; bütün havailiğine rağmen Greg'in savaştaki fevkalâde sicilini... Hattâ Elinor'un Howard Hitliard'la neden ve nasıl evlendiği hakkında bile etraflı bilgisi vardı.

Alex lâfım bitirdiği zaman Dane düşünceye dalmıştı. "Demek Norton'ları bir tarafa bırakalım. Kasaba halkını da öyle. Geriye kala kala bir Spencer ailesi kalıyor, değil mi?"

Dane balkonda yemeğini yerken bir yandan da dalgın nazarlarla körfezi seyrediyordu. Şaşırmış bir haldeydi. Jim Mason, Crestview'deki yatak odalarında süratli bir inceleme yapmış ve her hangi bir giyeceğe raslamadığını bildirmişti. Fakat mademki kız evde kalmıştı, elbiseleri muhakkak orada olmalıydı. Bu durumda geriye iki şık kalıyordu: Ya kız evde kalmamıştı, yahut da kalmış ve bu kaldığı üç günlük müddet zarfında elbiseleri ortadan kaldırılmıştı.

Alex sofrayı toplamaya geldiği zaman Dane piposunu yakmıştı. Önündeki masanın üstünde Maggie'nin çöp tenekesinden bulup çıkardığı sigara duruyordu.

— "Meselâ sen bir kızm elbiselerini ortadan kaldırmak istersen ve bunun için bol zamanın varsa, bunu nasıl yaparsın?" diye söylendi.

Alex biraz düşündükten sonra cevap verdi.

— "Onları yakarım. Nasılsa evde bir sürü ocak var."

Dane başını iki yana salladı.

— "Olmaz. Kadın elbiselerinde fermuvar, kopça, çıtçıt ve buna benzer öyle şeyler vardır ki, yanmazlar. Sonra ayakkabı çivileri de öyle. Bunu bilmen icap eder."

Alex, "Cinayeti işliyen ben olsam ve elimde de çok vakit olsa

elbiseleri postayla bir yere gönderirdim," dedi. "Polis o zaman kolay kolay bulamaz onları."

— "Evet. Bu oldukça akla yakın bir ihtimal. Sen bugün bunu araştır. Bak bakalım, burada oturan ailelerden biri geçen haftadan bugüne kadar postayla dışarı bir paket göndermiş mi? Bugünkü posta kamyonu nasılsa akşam saat dörtte yola çıkar. Eğer postaya verilmiş bir paket varsa içine bakmaya gayret et." Daîıe ayağa kalktı. "Beıı hastaneye gidiyorum. Seni postanenin önünde bırakayım."

Alex bulaşıkları yıkarken, Dane çeşitli ihtimalleri gözden geçiriyordu. Crestview'e en yakın ev Ward'larm eviydi. Ama Ward ailesi emekli maaşivle geçinen yaşlı insanlardı. Yolun aşağısında oturan Albay Richardson da öyleydi. Dalton'ların köşküne gelince, albayın evinin denize bakan tarafına düşüyordu. Bir de kendisinin oturduğu Burton'larıı köşkü vardı. Bununla Crestview'in etrafındaki daire tamamlanıyordu.

Bu evlerde oturanlardan hiçbiri bu korkunç cinayeti iş, liyecek tipte insanlar değillerdi. Sonra elbiselerin ortadan kaybolması esrarı bir kat daha artırmaktaydı. Mademki, kız Crestview'de kalıyordu, katilin niyeti evi yakmak idiyse ne diye elbiseleri ortadan kaldırmıştı?

Kapıdaki arabaya binerken sakat bacağı onu hayli uğraştırdı.

Alex, "Biraz yatsaydmız efendim," dedi. "Ben istediğim kadar bacağınızı iyileştirmeye çalışayım, siz ona dikkat etmedikten sonra elimden ne gelir?"

— "Sonra uzun uzun dinlenirim. Zaten hastanede çok kalmıyacağım."

Hakikaten de öyle oldu. Lucy Norton'un durumu iyi olmadığı için hastane idaresi ziyaretçi kabul etmesini menetmişti. Dane bu işde Floyd'un parmağı olduğunu sezmekle beraber hiçbir şey söylemedi. Alex de kasabadan dişe dokunur bir bilgi getirememişti.

— "Postayla paket filân gönderilmemiş," dedi. "Kasabanın kadınları on beş gün evvel Yunanistan'daki kimsesiz çocuklara

bir sandık yiyecek göndermişler, o kadar."

Dane, Floyd hakkındaki şüphesinde haklıydı. O gün öğleye doğru komiser, kızın cuma sabahı kasabaya geldiğini tesbit etmişti. Yemekten sonra Doktor Harrison, Jim Mason ve eyâlet polisinden bir komiser onun odasında toplandılar. Masanın üzerinde kısmen yanmış bir bohça duruyordu. Floyd parmağiyle bohçayı işaret ederek, "İşte," dedi. "Ne parmak izi, ne de başka her hangi bir ipucu var. Ne dersiniz buna?"

Hiç kimsenin bir diyeceği yoktu. Bunun üzerine Floyd iskemlesinde arkasına yaslanarak, öldürülen kızın kasabaya geldikten sonra ne yaptığı hakkında öğrendiklerini nakletti.

— "Muhakkak olan bir şey varsa, o da şu," dedi. "Kız, Crestview'e gitmek üzere yola çıkmıştı ve oraya sağ salim vasıl oldu. Hiç kimse tarafından takip edilmiyordu. Sabah, altıbuçuk otobüsünden ondan başka burada inen olmadı. Bu sebepten onu öldüren her kimse ondan evvel buraya gelmişti."

Odadakilerden biç itiraz olmadı. Floyd ayağa kalktı.

— "Ben şimdi hataneye gidiyorum," dedi. "Lucy Norton muhakkak bir şeyler biliyordur. Ya bildiklerini söyler, yahut da ben onu konuşturmasını bilirim."

Fakat hastanedeki yatağında, vücudu baştan aşağı alçı içinde, yumrukları ıstırapla sıkılmış bir halde yatan Lucy'nin bütün bildiği bir elin uzanıp mumu söndürdüğü ve birinin yanından hızla geçerken ona çarpıp düşürdüğü idi. Dolaptaki cesetten kendisine bahsedildiği zaman kadın müthiş bir korkuya kapıldı.

Titrek bir sesle, "Ceset mi?" diye söylendi. "İnanamıyorum. Yani Crestview'de bir ölü mü bulundu?"

— "Evet. Bir kadın. Genç bir kadın cesedi. Biri başına vurmuş, onu öldürmüş, sonra da cesedi yakmaya kalkmış. Bu, her halde siz merdivenden yuvarlandığınız gece oldu."

Bu lâf üzerine Lucy hıçkırarak ağlamaya başladı. Floyd sabırsızlıkla onun susmasını bekledi, fakat yanından ayrıldığı zaman fazla bir şey öğrenmiş değildi. Yalnız Lucy merdivenin alt başında yattığı esnada evde yangın olmadığmdan emindi.

Hasta kadın hıçkırarak, "Yangın olsa kokusu gelirdi. Düşerken burnumu da kırmadım ya," diye söylenmişti.,

— "Belki bayılmış olabilirsin."

— "Olabilir. Ama o zaman da kendime geldiğim zaman yanık kokusunu duyardım."

Ayrıca Lucy o gece bütün kapıların kilitli olduğunu söyledi. Ön kapının açık oluşunu, onu düşüren kimsenin kapıyı açık bırakmasına hamlediyordu. Floyd yanından ayrıldığı zaman kadın hâlâ asabi buhran içindeydi. Yalnız kalınca uzun zaman gözleri kapalı, yumrukları sıkılı bir halde yattı. Hemşirenin odaya girmesiyle gözlerini açtı. Cinayet haberi hastanede duyulmuş, Floyd'un giderken Lucy'nin yanına ziyaretçi alınmaması, hiç kimseyle görüştürülmemesi hakkında verdiği kati talimat heyecanlı bir hava yaratmıştı.

Lucy gelen hemşireye titrek bir sesle, "Bayan Carol Spencer ile görüşmek istiyorum. Kendisinin telefonu yok. Ne olur ona telgraf çekin de gelsin," dedi.

— "Doktor bugün katiyen yorulmamanızı söyledi Bayan Norton, Biraz kuvvetlenince Bayan Carol'a haber veririz."

Lucy ümitsiz bir halde, "Demek böyle," diye düşündü. Carol'u görmesine izin vermiyorlardı. Onun hiçbir şeyden haberi olmıyacaktı. Mal bak i polis...

Hasta kadın büyük bir çaresizlik içindeydi. Carol'u tehlikeden haberdar edemiyordu. Ffer halde kocası Joe'nin de onu görmesine müsaade etmeyeceklerdi. Yoksa onunla haber gönderirdi. Sadece —Cinayet!— demesi yeterdi. Titreyerek gözlerini yumdu.

Floyd hastaneye yaptığı ziyaretten sonradır ki, cesedi görüp hüviyetini tesbit etmesi için Carol'a haber yolladı. Ceset morgda, buzlar içinde, lâstik örtüler arasında muhafaza edilmekteydi. Carol ona bir göz attı, nefesi kesilir gibi oldu, koşa koşa dışarı çıktı.

Sakinleştiği zaman, "Bu gaddarca, aynı zamanda lüzumsuz bir hareket," diye söylendi. "Kadını tanımama imkân olmadığını siz

de biliyorsunuz. Tanınacak hali kalmamış ki..."

Floyd, "Eh, hiç olmazsa soruşturmada bunu söylersiniz. Özür dilerim Bayan Carol. Bunu yapmaya mecburduk," dedi.

Komiser bundan sonra genç kızı evine götüreceği yerde otomobiliyle merkeze getirdi.

— "Elimizde bir iki parça eşya var. Belki bir ipucu vermeye yarar," dedi. "Onlara bakabilirsiniz artık." Sonra kızın yüzündeki ifadeyi görerek ilâve etti. "Yok canım, öyle kötü şeyler değil. Kızm giydiği bir iki parça giyecek."

Sonra masaya oturup bir çekme açtı. İçinden çıkardığı bir kutuyu boşalttı. Kutunun içinde irice bir çift suni inci küpeyle, bir yüzük vardı. Komiser yüzüğü alıp Carol'a uzattı.

Cin gibi gözleriyle kıza bakarak, "Bu belki de alyanstır, ha ne dersiniz?" dive sordu.

— "Olabilir. Bir şey diyemem."

Floyd bundan sonra genç kızın eve gitmesine izin verdi. Fakat hâlâ şüpheliydi, hâlâ cinayetin esrarım onun vasıtasiyle çözmeye çalışıyordu. Sonra telefona sarıldı.

— "Spencer'lerin köşkünden aldığınız telefonu hemen bugün geri götürmenizi istiyorum," dedi. "Göreyim sizi arkadaşlar. Mesele mühim, hiç vakit kaybetmeyin."

— "Bu hususu Telefon İdaresine bir dilekçe ile bildirmeniz lâzım efendim."

Floyd, "Sizden akıl sormadım," diye bağırdı. "Elinizdeki telefonlardan birini derhal oraya yerleştirin, yoksa karışmam."

Telefon o gün öğleden sonra Crestview'e yerleştirildi. Derken Floyd, santral memuru Bessie Contend'in yanına gitti. "Bana bak Bessie," dedi. "Baııa bir yardımda bulunmanı, aynı zamanda o güzel ağzını sıkı tutmanı istiyorum. Spencer'lerin evinden yapılan bütün konuşmaları kaydedeceksin. Sonra konuşulanları da dinlemeyi ihmal etme, olmaz mı?"

Bessie güzel ağziyle gülümsedi. "Burada zaten insanın canı çok sıkılıyor," dedi. "Hem bilirsiniz kulağım deliktir."

Flovd ona, aynı şeyi akşamcı memura da tembih etmesini söyledikten sonra merkeze döndü. Yeniden masanın üstündeki yanık eşyaları incelemeye koyuldu. Eve giderken, cesedin altında buldukları kırmızı ipek parçasını yanına aldı.

Karısına, "Hiç bu renkte gecelik gördün mü??" diye sordu.

— "Görmedim, inşallah bir daha görmem de."

Karısı kumaş parçasını alıp pencereye gitti, dikkatle tetkik etti.

— "İyi cins ipek. Bu zamanda böylesini bulmak hayli güç. Evvelce bu cins ipek Çin'den gelirdi. Sonra gecelik elde dikilmiş. Her halde oldukça pahalıdır."

Floyd, "Çin ipeği ha?" dedikten sonra susup düşünceye daldı.

Carol'a gelince, hastaneye gidememişti. Arabası tamir edilinceye kadar kasabada cinayeti duymıyan kalmamıştı. Telefonlar çalışıp duruyor, akşamüstleri hiç kimsenin uğramadığı kulüpte insanlar ufak gruplar halinde toplanmış bundan bahsediyorlardı. Çay vaktinde Spencerleri tanıyan birkaç kişi Carol'u teselli etmek, aynı zamanda şayet mümkünse mahut çamaşır dolabına bir göz atmak üzere,, arabalariyle, yahut yiiriverek Crestview'e geldiler.

Carol onları elinden geldiği kadar güler yüzle karşıladı. Aralarında yaşlı Ward ailesi, kulübün yanında beyaz, zarif bir evi olan genç dul Louise Stimson, Marcia Dalton, Crowell'ler ve daha birkaç kişi vardı. Genç kız misafirlere çay ve viski ikram etti. Çok yorgun görünüyordu. Birkaç kelime konuştuktan sonra onlardan fazla bir şey bilmediği anlaşıldı.

Aksine kendisi bu olay hakkında ilk esaslı bilgiyi kırmızı suratlı Peter Crowell'den aldı.

Adam, "Bana kalırsa cesedin hüviyetini tesbit etmek güç olmıyacak," dedi. Bayan Ward'la kocası endişeyle birbirlerine baktılar. Carol şaşırmıştı. Crowell yarattığı heyecandan zevklenerek devam etti. "Bunları Floyd'un kendisinden duydum. Kadın cuma sabahı altı buçukta Boston tireniiıden inmiş ve oradan buraya otobüsle gelmiş. Güzel bir kadınmış.

Üstelik şık giyimliymiş, Başında beyaz şapka, sırtında gümüş rengi bir kürk ceket, elinde küçük bir bavul ve oldukça yüklü bir cüzdanı varmış. Otobüs şoförünün söylediğine göre, kadın burada indiği zaman şaşkın bir hafdeymiş. Eczanenin nerede olduğunu sormuş, telefon etmek istediğini söylemiş. Şoför de ona yolu tarif etmiş."

Karısı İda, "Kadının elindeki bavulu da anlatsana," dedi.

Adam elindeki viski bardağından bir yudum aldı. "Garip şey," diye söylendi. "Otobüs şoförü bavulun üstünde bir marka görmüş, ama ne olduğunu hatırlayamıyor. Üç harf varmış. Duyduğuma göre bavulu dolapta bulamamışlar. Onu sen de görmedin, değil mi?"

Carol bu suale titrek bir sesle, "Bakamadım ki Peter," dedi. "Ben sadece—"

Tam bu sırada Ward'lar âni bir hareketle yerlerinden kalktılar. İhtiyar Bayan Ward, Carol'un elini tuttu. Gözlerini odada gezdirerek, "Bence bu hâdiseyi Carol'a hatırlatmasak daha iyi olur," diye söylendi. Sonra genç kıza döndü, "Çok müteessirim yavrum. İstersen birkaç gün bizde kal. Çok memnun oluruz. Zaten buraya bunu teklif etmeye gelmiştik."

Carol bu sözler karşısında neredeyse ağlıyacaktı. Kendini toparlıyarak gülümsedi. "Çok iyi kalblisiniz. Bunu ben de çok isterdim. Fakat hizmetçiler bütün bu olanlardan sonra burada yalnız kalamazlar," dedi. Sonra onları kapıya kadar geçirdi. Bahçelerinin arasında çakıl döşeli bir yol vardı. Genç kız yolu onlarla beraber yürüdü. Pasifikte pilot olan torunları Terry'yi sordu, Greg'den bahsetti. Karıkoca ikisi de hayli ihtiyarlamışlardı. Savaş bu tip insanları vaktinden evvel yıpratıyordu. Carol'un üstüne bayağı bir mahzunluk çökmüştü. Eve dönüşünde telefonun tekrar yerleştirildiğini öğrendiği zaman bile neşesi gelmedi.

Artık New Port'la konuşması elzemdi. Bunu geciktirmek için hiçbir mazeret kalmamıştı.

Diğer misafirler de birer, ikişer çıkıp gittiler. Geriye yalnız Louise Stimson'la Marcia Dalton kalmıştı.

Bir ara Louise, "Demek Jerry Dane'vle tanıştın," dedi. "İlgi çekici bir adam, değil mi?"

— "Bilmem, öyle mi?"

— "Öyle ya." Louise, Marcia'ya bir göz attıktan sonra devam etti. "Ne de olsa savaşta yaralanmış bir kahraman. Sonra yakışıklı da. Yalnız iyileşmek için ne diye buraya gelmiş, onu anlayamadım?"

Marcia aksi bir sesle, "Bunda anlaşılımyacak bir şey yok," diye cevap verdi. "Burton'lar, kalması için ona evlerini vermişler." Sonra Louise'ye bakarak ilâve etti. "Hiç olmazsa Carol onunla tanışmaya muvaffak oldu. Sen daha bunu bile beceremedin."

Louise ayağa kalktı. Neşeli bir tavırla, "Ne yapalım, evimde ceset filân bulunmadı," diye cevap verdi.

Louise bundan sonra kalkıp gitti. Fakat Marcia kaldı. İnce bacaklarım ileri doğru uzatmış, koltuğuna yapışmış gibi oturuyordu. Sonra birdenbire, "Garip," dedi. "Geçen cumartesi sabaha karşı saat iki civarında burada ablanın arabasını gördüm. Benzetmeme imkân yok, çünki onun otomobilini nerede olsa tanırım."

— "Saçmalıyorsun Marcia."

— "Hiç de değil. Bunu sana söylemenin yerinde olacağım düşündüm. Arabayı benim gibi, bir başkası da görmüş olabilir. Tiren yoluna doğru, saatte altmış kilometre ile gidiyordu, Yanılmama imkân yok, muhakkak oydu."

— "Yanılmışsın. Elinor buraya gelmedi. Bundan eminim. O New York'a gitmişti."

— "Bak, nasıl gördüğümü anlatayım. Biliyorsun ben hemşire yardımcısıyım. Cuma gecesi hastaneden çıktığım zaman vakit hayli geçti. Eve gelince köpeği bahçeye salıverdim. Bekledim. Gelmeyince arkasından gittim. Arabayı o zaman gördüm."

— "Olamaz Marcia. Evet, arabayı görmüş olabilirsin, ama Elinor içinde yoktu. Olamazdı."

Fakat Carol bundan pek emin değildi. Marcia'nın gözlerinin ne kadar keskin olduğunu bilirdi. Yalnız bu olayı Marcia etrafa anlattığı takdirde neler olacağım düşünüyordu. Mamafih az sonra içini rahatlatan gene Marcia oldu.

— "Her halde yanıldım," diye söylendi. "Bunu anlatıp da yeni dedikodulara sebebiyet vermenin âlemi yok. Bana 'güvenebilirsin Carol. Bundan hiç kimseye bahsetmiyeceğim."

O gittikten sonra epey zaman geçmişti ki, Carol ellerinin titremesine hâkim olarak bir sigara yakabildi.

7

CAROL o akşam kütüphaneye kapanarak Elinor'a telefon etti. Ablasının sesinde insanın içini rahatlatan bir ifade vardı.

— "Merhaba Carol," dedi. "Duyduğuma göre orada can sıkıcı bazı olaylar olmuş." '

— "İşittin demek?"

Elinor lakayt bir sesle, "Gazeteciler sağ olsun," diye cevap verdi. "Ne zamandır seni telefonda arıyorum. Ama şehirlerarası konuşmanın bu zamanda ne dert olduğunu bilirsin. İnşallah fazla üzülmemişsindir."

— "Oldukça üzüldüm. Annem biliyor mu?"

— "Henüz bilmiyor. Fakat gazeteler yazınca öğrenecek tabiî. Ölenin kim olduğu anlaşıldı mı?"

— "Henüz anlaşılmadı."

— "Kadının elbiselerinden bunu bulmak kolay olurdu."

— "Elbiseleri bulamadılar. Bana bak Elinor. Sana bir şey söyliyeceğim. Marcia Dalton, geçen cuma akşamı, yahut cumartesi sabahı senin arabanı burada gördüğünü iddia ediyor. Biraz evvel bana söyledi."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra Elinor güldü.

— "Marcia hayal görmüş," diye cevap verdi. "Söyle ona, gece yarıları sokakta adam öldürmek âdetim değildir."

— "Cuma günü evden çıktığın zaman New York'a gittin, değil mi?"

Elinor soğuk bir sesle, "Her halde bu konuşmayı dinliyen santral memurları epey eğleniyorlardır," dedi. "Sana şu kadarını söyliveyim, onlar da duysunlar, cuma günü otomobilimi Providance'de bıraktım. New York'a tirenle gittim. O gece apartmanda kaldım. Cumartesi günü sabahtan akşama kadar alışveriş yaptım. Akşam yemeğini de kocamla beraber yedik, sonra tiyatroya gittik."

" — "Demek o gece apartmanda kaldın?"

— "Evet, ne olacak? Kulüp doluydu. Otellerde de boş oda yoktu. Hem sana ne oluyor böyle kuzum?"

Bundan sonra Elinor her zamanki gibi veda filân etmeden telefonu kapadı. Carol şaşırmıştı. Marcia yanılmıştı muhakkak. New York'a giden Elinor'un Maine Körfezi'ndeki cinayetle ne ilgisi olabilirdi? Bununla beraber ortada bir muamma vardı: Ölen kız neden Crestview'e gelmişti ve Lucy neden onu eve almıştı?

Elinor hakikaten buraya gelmiş de olabilirdi. Arabayla gelir, o gece burada olur, aynı yoldan Providence'ye döner, otomobilini orada bırakıp sabah tirenizle New York'a gitmiş olabilirdi. Fakat bunu niçin yapsın? Acaba kız Howard'ın metresi miydi? Enişte zengin olduğu için böyle bir hovardalık yapması mümkündü. Fakat öyle bile olsa Elinor bu gibi kirli işlere tevessül etmezdi. Ya kocasından esaslı bir tazminat isteyip ayrılır, yahut da durumu bilmiyor görünerek hayatına devam ederdi. Ne olursa olsun onun bir kıskançlık buhranına kapılarak cinayet işliyeceğini tasavvur etmek imkânsızdı.

Dane balkon kapısını vurduğu zaman Carol hâlâ kütüphanedeydi. Kapıyı açıp genç adamı içeri aldı. Dane ciddî bir tavırla ona bakıjordu.

— "Korkarım bugün size kabalık ettim," dedi. "Bacağım müthiş ağrıyordu. Her neyse, özür dilerim."

Carol, "Ziyam yok," diye cevap verdi. "Savaşta bilfiil vazife alarak vatanıma hizmet edemiyor sam, bu benim kabahatim değil. Ben anneme bakmakla mükellefim."

— "Rica ederim böyle konuşarak beni daha fazla üzmeyinSize, Bayan Norton'u göremediğimi söylemeye geldim. Siz gördünüz mü?"

— "Hayır, göremedim." Genç kız bundan sonra ona, sabahtan beri yaptıklarını, cesede bakarken ne hale geldiğini Floyd'un masasının üstündekileri ve neticede arabası tamir edildiği zaman hastaneye gidecek fırsatı bulamadığını anlattı.

Dane onu dinlerken, piposunu çıkarıp doldurmuştu. Genç kız hem konuşuyor, hem de onu tetkik ediyordu. Savaşta düşmanı hiç tereddüt etmeden öldüren, katı yürekli bir adamdı. Fakat dürüsttü. Zaten Carol'un da biriyle konuş, maya ihtiyacı vardı, yoksa çıldıracaktı.

— "Size söylemem gereken bir şey daha var," dedi. "Bugün öğleden sonra burada bir konuşma cereyan etti. Ve oldukça canımı sıktı. Gerçi hakikatle ilgisi olamaz, ama hâdise yaratabilir. Lucy'nin bacağını kırdığı ve bu kızın öldürüldüğü gece, Marcia Dalton, ablamın arabasını burada gördüğünü iddia ediyor."

— "Ablanıza telefon edip bunu söylediniz mi?"

— "Tabiî. O gece New York'taymış. Çok saçma bir iddia, değil mi?"

— "Öyle." Genç adamın yüzünde hissiz bir ifade vardı. 'Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı? Hazır lâf açılmışken söyleyin bari."

Carol müterediddit bir sesle, "Şey," dedi. "Bunu daha evvel polise söylemeliydim. Fakat Luev'yi görmeye gidemedim, ex akşama kadar misafirle dolup taştı. Size bile söylemem doğru mu bilmiyorum, ama başka çarem yok."

Dane büyük bir sabırla, "Anlıyorum," dedi. "Neymiş bu söyliyeceğiniz bakalım?"

— "Bunun hemen üstündeki sarı oda hakkında. Biri orada kalmış, ve banyo yapmış."

Dane sert bir sesle sordu. "Peki polis bütün evde araştırma yapmadı mı?"

— "Oda kapısından şöyle bir baktılar zannederim. Kızın elbiselerini arıyorlardı. Başka bir şey farketmediler. Belki de Lucy Norton'un orada 3rattığmı sanmışlardır. Yatakta yatılmış. Tuvalet masasının üstünde pudra var. Yerlere sigara külleri dökülmüş. Lucy sigara içmez. Hem o hizmetçilerin kısmında yatar."

— "Peki kızın elbiseleri?"

— "Odayı gördüğüm zaman etrafta elbise filân yoktu."

Uzun bir sessizlik oldu. Dane'ıiin piposu sönmüştü. Genç adam onu tekrar yakmadı.

Nihayet, "Elbiseleri bulamadılar," diye söylendi. "Ben buradaydım. Jim Mason eli boş döndü. Fakat kız madem burada yattı, burada soyunmuştur. Bunun en basit cevabı, onu öldüren her kimse, hüviyeti tesbit edilmesin diye elbiselerini alıp götürmüş olabilir. Sonra yangın—Bana bakın Bayan Carol, bu kızın kim olduğu ve neden buraya geldiği hakkında hiçbir fikriniz olmadığında hâlâ ısrar ediyor musunuz?"

Carol, "Evet," diye söylendi. "Bu kızı şimdiye kadar ne gördüm, ne de onun hakkında bir şey biliyorum."

— "O halde suali başka türlü sorayım. Buraya geldiğinizi bilen kim var?"

— "Bunu pek çok kimse biliyor. Saklamadık ki."

— "Bu kızın buraya, sizinle görüşmek için gelmiş olması mümkün değil mi?"

— "Benimle görüşmek istese bile ne diye burada kalsın? Kasabada otel var. Bir sürü pansiyon var. Bu, bomboş, soğuk eve niye gelsin?"

Dane sakin bir tavırla, "Ama geldi işte," dedi. "Geldi, yahut da öldükten sonra buraya getirildi. Fakat sarı oda hakkında söylediklerıniz kızın kendi ayağiyle geldiğini gösteriyor. Ne zaman geldiği de bir başka mesele? Şayet Bayan Norton yattıktan sonra gizlice eve girmişse bu bazı durumları halleder."

— "Meselâ neyi halleder?"

— "Bir kere Lucy Norton'un kızın burada olduğundan haberi olmadığım gösterir." Dane bunu söyledikten sonra ayağa kalktı. "Müsaade ederseniz sarı odaya bakabilir miyim? Yoksa onu temizlettiniz mi?"

— "Hayır. Bulduğum gibi duruyor. Kapısı kilitli."

Genç adam tasvipkâr bir tavırla başını salladı. Beraberce

yukarı çıktılar.

Sarı oda Carol'un bıraktığı gibi duruyordu. Genç kız Dane'nin içeri girerken hiçbir şeye elini sürmediğini farketti. Dane yatağı gözden geçirdi. Çarşafın bir yerindeki ruj lekesini yakından inceledi. Eğilip yerdeki sigara külüne baktı. Sonra uzun zaman banyo, kapısının önünde durdu.

Sert bir sesle, "Bu sabun, havlular vesaire, geçen yıl bıraktığınız gibi mi duruyor?" diye sordu.

— "Sabun mu? Bakın onu farketmedim. Yalnız Lucy kışın evi kaparken, bu gibi şeyleri kaldırır zannederim."

Dane, "Öyleyse evin içini iyi biliyor," diye söylendi. "Ya öyle, yahut da Lucy Norton'un onun burada olduğundan haberi vardı. Peki bu havlular, hizmetçilerin dairesinden mi?"

— "Hayır, bunlar misafir havluları. İşte bu tuhaf. Bunları ona Lucy vermiş olmalı."

Dane pencereye giderek orada durup etrafı seyre koyuldu, Dışarısı alaca karanlıktı. Körfezde esen rüzgâr denizde beyaz köpüklü dalgalar yapıyordu. Birkaç balıkçı teknesi hariç limanda kimsecikler yoktu. Yüksekte askerî bir uçak içerlerdeki bir meydana doğru gidiyordu. Fakat Dane o anda ne limanı, ne de savaşı düşünüyordu.

Arkasını dönmeden, "Floyd, ne olursa olsun kızın hüviyetini bulacak," diye söylendi. "Belki kasabada onu bir gören olmuştur. Belki burayı bulmak için bir yere adresi sormuştur. Her neyse, muhakkak bulup çıkarır."

Bir arabanın gürültüyle tepeye tırmandığını duydukları zaman, Dane hâlâ penceredeydi. Hemen elektriği söndürdü.

— "Bu Floyd'un arabasına benziyor," dedi. "Aşağı inelim. Eğer mümkünse onunla konuşmayı bana bırakın."

Kütüphaneye geldiler. Dane piposunu doldururken, hizmetçi Nora ziyaretçilerin geldiğini haber verdi. Çok geçmeden Floyd, Doktor Harrison, eyalet polisinden bir memur ve bir de sivil elbiseli bir adam içeri girdiler. Floyd'un koltuğunun altında bir çıkın vardı.

Komiser gelen iki yabancıyı, "Komiser Wylie ve Bay Campbell," diye takdim etti. Sonra ciddî bir tavırla, "Bay Campbell savcıdır," dedi. "Görüyorsunuz ya kasabamız birdenbire önem kazanıverdi."

Bay Campbell kuru bir sesle, "Öyle değil efendim," diye söylendi. "Sizi rahatsız etmek istemezdik Bayan Carol. Fakat bu kadının hüviyetini tesbite çalışıyoruz. Buraya gelmesinde muhakkak bir sebep vardı. Zira—" Öksürdü. "Yazın burada boş kalan bir çok ev var. Cesedin, o evlerden birinde değil de, burada bulunması garip."

Buna cevap veren Dane oldu. Şöminenin yanında ayakta duruyordu. "Belki onlarda insan vardı. Bunun kapısını açık bulunca içeri girdi," dedi.

Bay Campbell, "Fakat içeride bir bekçi vardı," dive cevap verdi. "İnsan hırsızlığa çıkınca bu tehlikeyi göze alamaz."

Carol onlara oturmalarını söyledi. Sigara ikram etti. Komiser Wylie cebinden piposunu çıkarıp içmek için genç kızdan müsaade istedi. Sonra Savcı Campbell tekrar öksürdü ve konuştu. "Bu kadının hüviyetinin tesbit edilmesinin ne derece elzem olduğunu söylememe lüzum yok sanırım Bayan Spencer. Siz onu tanımadığınızı söylemişsiniz, öyle değil mi?"

Carol, "Böyle demedim," diye itiraz etti. "Daha doğrusu onu iyice göremedim ki... Buraya gelip, burada öldürülmesi muhtemel hiç kimseyi tanımıyorum. Bütün bildiğim kadının buraya gelmiş olması."

Genç kızın sesi titriyordu. Doktor ona gülümsedi.

— "Üzülme Carol," dedi. "Hüviyeti tesbit edildiği anda her şey meydana çıkar. Belki kadın dışarıda öldürülmüş, sonra buraya getirilmiştir."

O zaman Carol, "Hayır işte. Öyle olmamış," diye bağırdı. "Kadın burada yatmış. Yukarı çıkıp, bakın. Sarı odada kalmış."

Eğer odanın içine bir bomba atsaydı, onu dinliyenler ancak bu kadar heyecanlanırlardı. Hep beraber telâş içinde hole çıktılar, merdivenden yukarı koştular. Derken Carol, Daıie'nin elini

kolunda hissetti.

Genç adam alçak sesle, "Benim yukarı çıktığımı sövlemeseniz iyi edersiniz," dedi. "Araştırmayı kendilerinin yapmaları daha münasip olur."

Carol başını, "Peki," der gibi salladı. Doktor Harrison sarı odanın yerini biliyordu. Hep beraber odadan içeri doldular. Vaziyet meydandaydı. Yatak, tuvalet masası, banyo küveti her şeyi açıkça odada kalındığım anlatıyordu.

Savcı, Floyd'a baktı. Öfkeyle, "Bunları bu sabah siz atladınız, değil mi?" diye sordu.

Floyd, "Jim Mason'un kafası yoksa kabahat bende mi?" dedi. "Benim }üapılacak bir sürü işim vardı." Sonra Carol'a döndü. "Kadının burada yattığını ne zaman farkettiniz?"

— "Hizmetçilerden biri görmüş."

Komiser sert bir sesle, "Ne zaman?" diye soylendi.

— "Öğleye doğru zannederim."

— "Ve siz bunu haber vermediniz ha?"

— "Nasılsa içinizden biri bugün gelir, diye düşündüm Telefonum yoktu. Sonra ev akşama kadar misafirle dolup taştı. Kimse elini sürmesin dive odanın kapısını kilitledim."

Komiser şüpheyle onu süzüyordu.

— "Biraz önce içeri girdiğimiz zaman kapı kilitli değildi Bayan Carol?"

Bu esnada Wylie dolabı açmıştı.

Uzun boylu bir adamdı. Elini tepedeki rafın üstünde gezdirdi. Çekildiği zaman parmaklarının ucunda küçük, beyaz bir şapka vardı. Ufacık, şirin bir şapkaydı bu. Derken odadaki bütün gözler Carol'a çevrildi.

Wylie, "Bu sizin mi?" diye sordu.

Carol güç işitilir bir sesle, "Hayır," dedi. "Onu ilk defa görüyorum." Sonra kapının hemen içindeki iskemleye oturdu. Bu küçük şapka cinayetin fecaatini bir kat daha artırmıştı. Başı

dönüyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Floyd'un yanına geldiğini, ancak adam konuştuktan sonra farketti,

— "Demek bunu unuttunuz Bayan Carol?"

— "Unutmak mı? İlk defa görüyorum onu."

Komiser muzaffer bir edayla odadakilere döndü.

— "Acaba kadının öteki elbiseleri ne oldu, pek merak ediyorum," dedi. "Buraya siyah bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılarla gelmiş. Elinde de bir çantayla, küçük bir bavul varmış. Bu odada soyunmuş. Şu şapkaya bakın. Şimdi beıiim öğrenmek istediğim, kadının elbiselerini kim yok etti ve niçin yok etti?"

Carol şaşkın bir halde ona bakıyordu. "Ben bunu nasıl yaparım?" diye söylendi. "O öldürüldüğü zaman ben New Port'da ablamın yanındaydım. Freda haber verinceye kadar bu odaya adımımı atmadım. Sonra size bunu haber vermiyebilirdim. Ama verdim. Bütün bunlar kâfi değil mi?"

Floyd inatla, "Birisi elbiseleri buradan alıp götürdü," diye söylendi.

Carol hiddetle, "Öyleyse bir de aşağı inip kalorifer ocağına bakın," dedi. "Belki onları orada yrakmışımdır. Haydi gidin, külleri eşeleyin. İnşallah tepeden tırnağa kadar kir içinde kalırsınız!"

Floyd meşum bir tavırla, "Ondan yana siz hiç üzülmeyin," dedi. Odanın kapısını kilitledikten sonra hep birlikte aşağı indiler.

Kütüphaneye girince Wylie şapkayı, masanın üstünde duran paketin yanına koydu. Ondan sonra Flovd oraya kadar keşfettiklerini bir kere daha tekrarladı. Maktul kız, 16 haziran cuma sabahı allı buçuk sıralarında otobüsten inmiş, doğruca bakkala gitmişti. Fakat dükkân henüz açılmadığı için parka girip oturmuştu. Onu orada gören Eczacı Bay Allison' du. Kız orada bir müddet oturduktan sonra kalkmış, lokantada bir fincan kahve içmiş ve telefon etmek istemişti. Fakat aradığı numara cevap vermemişti. Bunun üzerine kız yüriyerek

Crestview'e giden Kıyı Caddesi'ne doğru uzaklaşmıştı.

Eczacı Bay Allison onun yirmi beş yaşlarında, çok şık giyinmiş, güzel bir kız olduğunu söylemişti.

Kasabadaki taksi şoförlerinden hiçbiri kızı görmemişti. Anlaşılan kız, gideceği yer neresi ise, oraya yüriyerek gitmiş olacaktı.

Dane anlatılanları dikkatle dinliyordu. Fakat savcı masanın üstündeki paketi işaret edince itiraz etti.

— "Bu muhakkak lâzım mı?" diye sordu. "Bayan Carol bugün çok yoruldu. Bitkin bir halde."

— "Mecburuz Binbaşım. Belki burada onun tanıdığı bir şey çıkar."

Derken Floyd paketi açmaya başladı. Kalın parmaklariyle düğümleri çözüyor, sicimi dikkatle açıyordu. Nihayet çıkın açıldı. İçinden fena halde yanmış bir kürk ceket, kavrulmuş bir çili terlik ve birkaç parça kumaş çıktı. Parçalardan bir tanesi kırmızı bir ipekliydi. Ve hepsinin üstüne ağır bir yanmış kürk kokusu sinmişti. Dane derhal bir sigara yakıp Carol'a verdi.

Sigara genç kıza iyi gelmişti. Masaya yaklaştı. Floyd kırmızı kumaş parçasını alıp ona uzattı. Bir kere daha bütün gözler Carol'a döndü.

Floyd, "Bu nedir Bayan Carol?" diye sordu.

— "Bilmem. Mamafih bir kimono, yahut da sabahlık parçası olabilir. Ama kombinezon olamaz."

Komiser Floyd, "Karım da böyle söyledi," dedi. Sonra odadakilere döndü. "Demek oluyor ki, kadın soyuıuktu. Bu, kendini emniyette hissettiğini gösterir. Kadın soyundu ve yukarıdaki odada yatmaya çıktı. Bundan sonra başına ne geldiyse bu evin içinde geldi."

Dane ilk defa olarak konuştu. "Bunun aksi de muhtemeldir. Kadın, her hangi bir gave ile dışarı çıkmış da olabilir."

Floyd düşmanca bir tavırla, "Ne fark eder?" dedi. "Kadın öldü. Önemli olan bu."

— "Bence bu çok şeyi değiştirir." Dane böyle diyerek terliklerden birini alıp silkeledi. İçinden bir çam ağacı dikeni masanın üstüne düştü. Floyd öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Daha sakin bir sesle, "Kadın ister evin içinde, ister dışında öldürülmüş olsun, hakikat olan bir şey varsa o da gece dışarı çıkmış. Lucy Norton bu hususta ne diyor?"

Floyd aksi bir tavırla, "Bu yalnız beni ilgilendirir," diyerek çıkını yeniden bağlamaya başladı. Beyaz şapkayı da ötekilerin arasına koyup paketi sicimle sardı. Bundan sonra Dane hariç, hepsi çıkıp gittiler. Kapıda bir konuşmalar oldu. Sonra Komiser Wylie geri döndü. Özür diliyen bir edayla, "Korkarım sizi biraz daha rahatsız edeceğim, Bayan Carol Spencer," diye söylendi. "Eğer sizce bir mahzur yoksa evde bir araştırma yapmak istiyorum. Sonra—" Bir an durdu. "Şey— Savcı, kalorifer ocağım temizlemenin iyi bir fikir olacağını söylüyor. Zannedersem orasını yakıyorsunuz."

Carol kendini toparlamıştı. Adama gülümsiyerek, "Tabii," dedi. "Delilleri yakmalıyım. Ocak sabahtan beri yanıyor."

Komiser Wylie de ona sırıttı. Neşeli bir sesle, "Fakat bazı şeyler vardır ki, yanmazlar," diye cevap verdi. "Meselâ ayakkabı çivileri, kopçalar, düğmeler, madenî markalar vesaire... Külleri elediğiniz zaman hepsi meydana çıkıverir."

Böyle söyledikten sonra merdivenlerden koşarak yukarı çıktı. Uzun zaman onun sarı odada gezindiğini duydular.

Dane düşünceliydi. "Şunu katiyen unutmayın," dedi. "Şayet eşyaların ocakta yakıldığını bulsalar bile bu sizi, hiçbir şekilde cinayetle ilgili kılmaz."

— "Onları bulacaklar mı dersiniz?"

— "Mümkündür. Lucy Norton'un merdivenden düşmesi buna meydan vermemiş olabilir. Katil her kimse, onun bacağının kırıldığını bilmiyordu. Her an çığlık çığlığa koşarak evden çıkacağını tahmin etmiştir."

Genç adam bundan sonra Carol'a veda etti. Kapıları arkasından sıkıca kilitlemesini, böyle yaptığı takdirde emniyette

olduğunu söyledi. "Esasen bütün gece bodrumda polisler olacak," dedi. "Siz mümkün olduğu kadar iyi uyumaya bakın. Yarın size ihtiyacım olabilir."

8

CAROL'UN içi rahatlamış olmakla beraber o gece pek iyi uyuyamadı. Aşağıda, kalorifer ocağının bulunduğu bodrumdan konuşmalar geliyordu. Sabahleyin Komiser Wylie ile bir adamının sabaha kadar orada çalıştıklarını öğrendi. Ocağı olduğu gibi boşaltıp külleri elemişlerdi. Yıkanmak üzere yukarı çıktıkları zaman ikisi de tepeden tırnağa kir içindeydiler. Ve bütün buldukları, bir yıl önce Maggie'nin kaybolduğunu söylediği bir çay kaşığının erimiş artığından ibaretti.

Cinayet haberi artık bütün Amerika'da duyulmuştu. Gazeteler olayı en küçük teferruatına kadar yazıyorlardı. Anlaşılan Elinor olanları annesinden daha fazla saklıyamamıştı. Zira biraz sonra annesi telefon ederek kendisinden bu hâdise hakkında malûmat istedi.

O gün hâdiselerde yeni bir gelişme oldu. Sabahleyin New York'ta Doğu Altmış Yedinci Sokak'taki polis karakoluna bir adam geldi. Huzursuz bir hali vardı. Masada oturan komiser gazetesinin üstünden adama baktı.

— "Bir şey mi istiyordunuz?"

— "Şey... Maine'de işlenen şu cinayetle ilgili bir şey söyliyecektim. Öldürülen kızı ben burada gördüm galiba."

— "Buraya altı, yedi kişi geldi. Hepsi de aynı şeyi söylediler." Adamın anlattıkları oldukça ilgi çekici görünüyordu.

Spencer'lerin oturdukları, Park Avenue'deki apartmanın kapıcısıydı. Bayan Spencer ile kızı sayfiyeye gitmek üzere evden ayrıldıkları sabah oraya bir kız gelmişti. Bayan Carol Spencer'in orada olup olmadığım kapıcıdan sormuş, gittiğini öğrenince hayli üzülmüştü. Kapıcıyı karakola getiren husus

kızın, gazetelerin tarifine tıpatıp benzemesi idi. Beyaz şapkası, kürk ceketi, her şeyi bu tarife uyuyordu.

Adam sözüne devamla, "Kızın şaşkın bir hali vardı," dedi. "Yolculuktan dönüyor zannettim. Elinde küçük bir bavul ile el çantası taşıyordu. Sokak kapısını çaldı. Açtım. Bana Carol Spencer'i sordu. Buradan gittiğini söyleyince hiç vakit kaybetmeden kapıdan çıkıp gitti."

Kapıcının söylediğine göre bu, geçen perşembe günü saat 10 civarında olmuştu.

Carol bunu neden sonra öğrendi. Fakat o sabah son derece üzgün ve sinirliydi. Hastaneye telefon etmiş, Lucy Norton'un yanına ziyaretçi alınmadığım öğrenmiş, polisin onu soruşturmaya kadar hiç kimseyle görüştürmemek niyetinde olduğunu anlamıştı. Diğer taraftan hizmetçi kızların ikisi de her an gitmek üzereydiler. Freda bir gece evvel odasının penceresinden bahçede bir adamın dolaştığım gördüğünü iddia ediyordu. Gitmelerine mâni olan tek husus, polisin onları bulup geri getireceği idi.

Genç adam bir sigara yakıp hafifçe çekerek kızın yanına geldi. "Bana biraz yardım eder misiniz?" diye sordu. "Bu bacakla istediğim gibi dolaşamıyorum. Bir yardımcıya ihtiyacım var."

Biraz sonra Albay Richardson, genç kızı ziyarete geldi. Hâdiseyi yeni duymuştu. Carol'a bir iki teselli edici söz söyledikten sonra gitti. Genç kız onu geçirirken, kapıda Dane' ye rasîadı.

— "Ne yapacağım?"

Dane, "Hiç," diye söylendi. "Sadece şurayı burayı biraz gezeceğiz. Son zamanlarda bu yoldan hiç geçen oldu mu?"

— "Bilmem. Ben altı yedi kişi gördüm. Ondan sonrasını saymadım."

— "Tepeye çıkan yolu kastediyorum."

— "Ha o mu?" Carol tepeye doğru baktı. Her tarafı adam boyu ot bürümüştü. Tam tepede gri renkte, harap bir ev vardı.

"Bilmem. Zannetmiyorum," diye söylendi.

— "Sizin bahçe aletlerini sakladığınız kulübe şurası değil mi?"

— "Evet. Yolu da var. Fakat bahçıvan hastanede olduğu için son zamanda oraya giren çıkan olmamıştır."

— "Yanılıyorsunuz. Biri yakın zamanda oraya kadar çıkmış. Yerler kuru. Haftalardır yağmur yağmadı. Yalnız bahçe hortumunun takıldığı musluk biraz akmış ve biri o çamura basmış."

— "Ne demek istediğinizi anlıyamadım."

Genç adam sabırsızlanmıştı. "Bakın izah edeyim," dedi. "Alex'in söylediğine göre polis dün gece ocağın külleri arasında bir şey bulamamış. Şimdi geriye birkaç şık kalıyor. Ya kadının elbiseleri bir başka yerde yakıldı, ya postayla bir yere gönderildi ki, bu varit değil... Yahut da saklandı."

— "Demek siz saklandığı fikrindesiniz?"

— "Evet, saklandı. Belki gömüldü. O geceki hâdiseleri bir gözden geçirelim Bayan Carol. Biliyorsunuz işler pek yolunda gitmedi. Lucy Norton uyandı. Büyük bir aksilikti. Sonra merdivenden aşağı yuvarlandı. Bu kaza, cinayeti işliyen her kimse ona, biraz vakit kazandırdı. Elinde, ortadan kaldırılması gereken bir sürü eşya vardı. Öyle ya kadının elbiseleri, çantası, bavulu kalmıştı. Katil bunlarla nereye gidebilirdi? Her tarafta ışıkları kontrol eden pasif korunma memurları, orman yangınlarını araştıran orman bekçileri geziyordu. Ayrıca arka yollarda daima âşıklar gezerlerdi."

— "Evet. Demek eşyaların tepede olduğunu tahmin ediyorsunuz."

— "İhtimal dahilindedir diyorum, o kadar."

— "Fakat katil madem evi yakmak istedi, eşyalarla ne diye uğraşsın?"

— "Lucy hakkında söylediklerimi hatırlasamza. O gece yangın çıkarmaya fırsat olmadı. Bu sonra yapıldı."

Beraberce ağır ağır tepeye tırmanmaya başladılar. Evvelâ akan musluğa baktılar. Dane'nin keşfettiği ayak izini tetkik ettiler. Bu ufak bir izdi, ya bir kadına yahut da ufak tefek bir erkeğe aitti. Musluğun altından başka hiçbir yerde iz yoktu. Tepe, önlerinde kupkuru bir halde yükseliyordu. Çok geçmeden Carol'un pantolon paçalarına dikenler doldu, çorapları yırtıldı. Dane düz bir hat halinde yürümüyor, sağa sola giderek dolaşıp duruyordu. Fakat tepedeki harap eve vardıkları zaman ikisi de bir şey bulamamışlardı. Genç adam âni bir hareketle oturarak bacağını oğuşturdu.

Öfkeyle, "Hay Allah kahretsin," diye söylendi. "Sakat bacağımı yordum, diye Alex, gene söylemediğini bırakmıyacak." Sonra Carol'a bir sigara verdi, kendisi de bir tane yaktı. "Buna başlangıç kabilinden bir araştırma diyebilirsiniz," dedi. "Eşyalar toprağın üstünde yok. Şu halde belki altındadır."

— "Yani gömülü mü?"

— "Olabilir. Bu usul çok kullanılır. Bir fidan çıkarılır, dibine bir çukur kazılır. Sonra fidanı tekrar dikip, yağmur yağdırması için Allah'a dua edilir. Yoksa fidan kurur gider. Son zamanlarda da hiç yağmur yağmadı." Genç adam acı acı güldü. "Kimbilir, belki şu anda biri gökyüzüne bakarak yağmur bulutu arıyordur," dedi. "Ne zevkli iş değil mi?" Yerinden kalkarak pantolonundaki tozları silkeledi. Birden, "O evde yalnız kalmanız hiç hoşuma gitmiyor," diye söylendi. "Ama biliyorum. Olan oldu. Sonra siz çok güzel bir kızsınız. Kimse sizi incitmek istemez. Ama hatırlarsanız öteki kız da güzeldi. Zaten sizi buraya getirmekle hata ettim. Eğer biri, burada bir şeyler aradığınızdan şüphelenirse... Çünki cinayetin bir hususiyeti vardır. Asıl güç olan ilk cinayeti işlemektir."

— "Bu bakımdan ben emniyetteyim. Nasılsa bir şey bulamadık."

— "Benim söylemek istediğim bu değildi."

Tepeden aşağı indiler. Dönüşte bahçe aletlerinin bulunduğu kulübenin yolundan gelmişlerdi. Genç adam kulübenin önünde durdu.

— "İçeri girmemde bir mahzur var mı?" diye sordu.

— "Belki kilitlidir."

Fakat kilitli değildi. Anlaşılan George'nin apandisit krizi âni tutmuştu. Dane kapıyı açarak içeri girdi. Her taraf derli topluydu. Ortada muşamba örtülü bir masa, bir iskemle, bir tabak rafı vardı. Duvarlar baştan aşağı muntazam sıralar halinde, bahçe aletleriyle doluydu. Köşede elektrikli bir çimen biçme aleti, tırmıklar, çapalar, çalı süpürgeleri ve hortum kangalları duruyordu.

Dane etrafına bakmarak, "George intizamlı adammış doğrusu," diye söylendi. "Yalnız—" Bir şeye doğru eğildi, ama dokunmadı. "Gelin buraya," dedi. "Galiba tahminimiz doğru çıkacak."

Genç adamın işaret ettiği bir çapaydı. Çamurla kaplanmıştı. Üstünde de birkaç tane kuru yaprak vardı. Carol hayretle ona baktı.

— "Yani eşyalar bununla mı gömülmüş?"

— "Büyük bir ihtimalle öyle. O takdirde bunları gömen, bu alet kulübesini biliyordu. Nerede olduğundan, içinde neler bulunduğundan haberi vardı. Ne ilgi çekici değil mi? Sakın dokunmayın. Üstünde parmak izi olabilir." Carol onu işitmemişti bile. Kapıda durmuş, gözleri hayretten iri iri açılmış bir halde tabak rafına bakıyordu.

Alçak sesle, "Annemin yaldızlı çay takımı işte burada!" diye söylendi. "Sonra babamın resmiyle, büyükannemin gergefi de buradalar."

— "Belki George onları beğendiği için almıştır!"

— "Anlamıyorsunuz." Genç kız hayretten kendinden geçmiş bir haldeydi. "Bunların hepsi geçen sonbahar evdelerdi. Aklım almıyor. Ne George, ne de Lucy onlara elini sürmüş olamaz. Sanki biri onları muhafaza etmek istemiş gibi."

Çay takımına doğru uzandı. Dane onun eline vurdu.

— "Dokunmayın," dedi. "Bu oyunu artık öğrenmeniz lâzım

yavrum."

Carol hâlâ şaşkındı. "Freda dün gece bahçede bir adam gördüğünü söyledi," dedi. "Acaba adam bunları mı almaya gelmişti? Saçma, değil mi?"

Fakat Dane bunu hiç de saçma bulmadı. Aksine oldukça uğursuz bir haberdi bu. Ama hiçbir şey söylemedi. Tenekeden eski bir tepsi buldu, mendiliyle çay takımını, fotoğrafı ve üstünde kanaviçe gerili gergefi onun içine yerleştirdi. Sonra çamurlu çapayı koltuğunun altına sıkıştırdı. Ve böyle eli kolu dolu bir halde genç kızdan ayrılıp, ağaçların arasındaki kestirme yoldan evine gitti. Alex'in suratını görünce gülmekten kendini alamadı. Tepsiyi oturma odasındaki masanın üzerine koydu. Ve mütebessim bir çehreyle onu incelemeye koyuldu.

— "Tim Murphy son günlerde ne ile meşgul?" diye sordu.

Alex canlandı. "Pek işi yok efendim. Hususi detektiflik mesleğini bilirsiniz. Bazan iş olur, bazan da insan sinek avlar."

Dane neşeyle, "Güzel," dedi. "İnşallah bu ara sinek avlıyordun Zira burada ona ihtiyacımız var Alex. Sen onu bulmaya çalış. Ama sakın kasabadan telefon etme. Floyd'un bütün telefon konuşmalarını dinlettiğini tahmin ediyorum."

Alex öfkelenmiş görünüyordu, ama Dane ona aldırmadı.

— "Söyle ona bu gece tirenle Boston'dan hareket etsin," dedi. "Yarın sabah arabayla gidip onu istasyondan alırsın. Fotoğraf makinasmı da getirsin. Bunların üstündeki parmak izlerini tesbit etmek istiyorum."

— "Bu Floyd'un işi değil mi?"

Dane'nin zayıf yüzü birden sertleşmişti. Hiddetle, "Bana bak," dedi. "Bu işi ben üstüme alıyorum ve süratli çalışıyorum. Ortada hayatı tehlikede olan bir kız var. Böyle zamanda kasaba polisleriyle uğraşamam. Bunu kafana iyice yerleştir ve dilini tut. Sonra Tim'e yanında eski elbise getirmesini söyle. Belki burada bahçıvanlık yapması icap edecek."

Bli fikir Alex'in öyle hoşuna gitmişti ki, öğle yemeğini hazırlarken bir yandan da şarkı söylüyordu.

Carol çok bitkin olduğu için Crestview'e geldiğinden beri hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Yukarı asansörle çıktı. Elektriği yakmamıştı. Ama ayağının altında bir şey hissetti. Karanlıkta eğilip eliyle araştırdı. Bu, bir saç tokasıydı. Carol onu lâkayt bir hareketle yerden alıp odasına götürdü.

Orada baktı. Toka açık renkteydi ve üstünde uzun bir tel saç vardı. O zaman midesi bulamr gibi oldu. Zira saç sarıydı. Ve büyük bir ihtimalle öldürülen kıza aitti.

Tokayı tuvalet masasının üstüne koydu. Divana uzandı. Bu saç tokası kadının bir ara asansöre bindiğini gösteriyordu. Fakat bu işi fazla düşünmeye fırsat olmadı. Nora gelip, soruşturmanın perşembe günü yapılacağını, Carol'un da çağırıldığını haber verdi. Hizmetçi kız ikinci bir haber daha getirmişti ki, Carol'un buna epey canı sıkıldı. Albay Richardson o akşam yemeğe davet ediyordu.

Gerçi bu daveti beklemekteydi. Nişanlısı Don'un uçağı Pasifik'te denize düştüğünden beri, Don'un babasiyle arada sırada böyle başbaşa yemek yerlerdi. Fakat her seferinde Albay'ın, oğlunun öldüğünü kabul etmemekteki inadı Carol ile Don'un gelecekleri hakkında kurduğu plânlar ve bunları anlatırken gösterdiği garip neşe genç kıza âdeta azap verirdi.

Buna rağmen Carol daveti kabul ettiğini bildirdi. Ve isteksiz bir hareketle yerinden kalkıp dolaptan bir gece elbisesi çıkardı, ütülenmiye aşağıya yolladı. Artık tekrar yatmadı. Bir iskemle çekip pencerenin önüne oturdu ve dışarıyı seyretmeye başladı.

Acaba Marcia Elinor'u gördüğünü iddia ettiği zaman ablası hakikaten Maine'ye gelmiş miydi? Eğer geldiyse, neden gelmişti? New Port'ta Elinor'un halini düşündü. Hiç normal davranmamıştı. Hayatında baş ağrısı nedir bilmediği halde, başı ağrıdığını söyliyerek bütün gün ve gece odasına kapanmıştı. Sonra Carol onu yatak odasındaki kasanın başında bulduğu zaman ablası hayli şaşırmış, hattâ ürkmüştü.

Carol onu iyi tanırdı. O güzel yüzünün arkasında korkunç bir azim vardı. Hayatta yegâne sevdiği insan da kardeşi Greg' di. Fakat, eğer kocası Howard onun bu müreffeh hayatım tehlikeye

düşüren bir harekette bulunuyorsa, Elinor bu durumunu kaybetmemek için her şeyi yapabilirdi. Buna rağmen Elinor ve cinayet! Hayır, buna imkân yoktu!

Carol vuzuhla düşünmeye gayret etti. Maktul kız doğrudan doğruya eve geldiğine göre buraya birini görmeye gelmişti. Bu kimse Lucy olamazdı. O halde ya annesini, veya kendisini, veyahut ikisini birden görmek istemişti. Acaba Lucy Norton'a ne demişti ki, Lucy onu sarı odaya yerleştirmişti? Lucy'nin yabancı birini eve alması için kızın anlattıklarının epey ikna edici olması lâzımdı. Carol bir an Greg'i düşündü sonra bundan vazgeçti. Ağabeysi bir yıldır evden uzaktaydı. Sonra nişanlısı Virgina'ya âşıktı. Bu düşünceyle Carol tekrar Elinor'a döndü. Elinor, alet kulübesinde buldukları çay takımı ile öteki şeylere annesinin ne kadar kıymet verdiğini iyi bilirdi.

Carol bu noktaya eriştiği anda telefona uzandı, şehirler arasını istedi. Santral memuru kulaklarım dikmiş bekliyordu.

Carol, Elinor'u kolayca buldu.

Hiçbir mukaddemeye lüzum görmeden, "Derhal buraya gelmeni istiyorum," dedi. "Bu durumda tek başıma kalmaya hiç niyetim yok. Soruşturma perşembe günü."

— "Saçmalama, kuzum." Elinor'un sesi öfkeliydi. "Ne diye oraya gelecekmişim? Hem o gece burada ziyafet veriyoruz. İmkânı yok gelemem."

— "Ziyafet mi? Kimin için? Greg için mi?"

— "Greg New York'ta. Annem sinir krizleri geçiriyor. Ama Greg'in Maine'ye gitmeye hiç niyeti yok. Bundan eminim. Asıl sen neye evi kapayıp buraya dönmüyorsun? Annem nasılsa artık Crestview'e gitmez. Oradan nefret ediyor."

Carol sert bir sesle, "Bir şeyi unutuyorsun," dedi. "Burada bir cinayet oldu. Ben gelemem. Ama sen buraya gelsen iyi olur Elinor. Bu olaya senin de adın karışacağa benziyor."

— "Eğer Marcia'nm anlattıklarını kastediyorsan, budalalık ediyorsun... Marcia'yı bilirsin."

— "Evet, bilirim. Ayrıca o gece senin de burada

olabileceğini biliyorum. Hem gelirken o gece burada olmadığına dair delillerini de getirsen iyi edersin."

Elinor acı bir kahkaha attı. "Her halde öldürülen kızın New York'ta seni aradığını duymuşsundur. Apartman kapıcısı bunu, bu sabah polise haber vermiş. Bu durumda hepimiz zan altına giriyoruz demektir. Öyle değil mi?"

— "Daha iyi ya. Gelmen için bundan daha kuvvetli sebep olur mu?"

Hattın öbür tarafında kısa bir sessizlik oldu. Carol, ablasının, durumu kafasında iyice tarttığını görür gibi oluyordu. Konuştuğu zaman Elinor'un kararını verdiği belliydi.

— "Santral memuruna epey dedikodu mevzuu verdik," dedi. "Artık benim için oraya gelmekten başka çare kalmadı. Çok saçma bir şey bu, ama neyse... Çarşamba gecesi tirenle gelirim. Beni istasyonda karşıla."

*

Dane sabahtan beri epey çalışmıştı. Polis Merkezi'nde Floyd'u aramış bulamamıştı, derken Jim Mason farkında olmadan ona esaslı bir haber vermişti: Spencer'lerin oturduğu apartmanın kapıcısı oradaki karakola giderek, ölen kızm tarifine uygun birisinin geçen hafta perşembe sabahı apartmana geldiğini söylemişti.

Jim, "Spencer'ler o sırada gitmişlerdi. Kız da onları takip etmiş olacak," dedi.

Dane, "Ama Spencer'ler buraya gelmediler ki," diye cevap verdi. "Kız apartmanda kimi aramış?"

— "Kapıcının dediğine bakılırsa Carol Spencer'i aramış. Adam da onların sayfiyeye gittiklerini söylemiş, ama nereye gittiklerini açıklamamış."

— "Teşekkür ederim Mason."

Dane telefonu kapadı. Bu haber aynı istikameti gösteren ikinci bir ipucuydu. Ölen kız, Carol Spencer'i nerede bulacağını biliyordu. Fakat bu perşembe günü olmuş ve kız kasabaya cuma

sabahı gelmişti. Demek Spencer'lerin New Port'ta Elinor'a uğradıklarından haberi yoktu.

Genç adam evinin balkonuna çıkarak bu olayın onu neden bu kadar ilgilendirdiğini kendi kendine düşündü. Bundan çok daha berbat dâvalar elinden geçmişti. Sonra böyle yorularak bacağının iyileşmesine de imkân yoktu. Alex durmadan onun her hareketini tenkid ediyordu. Dane bir müddet balkonda yorgun ve kararsız oturdu. Rüzgâr denizde küçük dalgalar meydana getiriyor, kocaman bir martı kıyıda balik avlıyordu. Açıkta bir zırhlı vardı. Genç adam gözlerini kısarak ona baktı. Bu sabah tepeye tırmanışı ona, henüz işine dönmeye hazır olmadığını göstermişti. Bacağı daha tamamen iyileşmemişti. Eğer şimdi dönerse ona masa işi verirlerdi. Halbuki o faal vazifeden zevk alırdı.

Dane bu hayallerle otururken içeriden Alex'in horultusu geldi. Bunun üzerine genç adam tekrar tepeye yollandı.

Ama bu sefer Crestview tarafından geçmedi. Ormanın içinden, yüksek otların araşma gizlenerek yamaçtan aşağı inmeye başladı. Hava serinlemişti. Etraf alacakaranlıktı. Derken sırf bir tesadüf eseri, nazariyesinin doğruluğunu ispat eden bir şey buldu.

Sigarasını elinden atmış, topuğu ile eziyordu ki, ayağından birkaç karış ötede, kuru yaprakların arasında pırıldıyan bir şey gözüne çarptı. Eğilip onu aldı.

Cebine attıktan sonra döndü, alet kulübesine doğru yürümeye başladı. Burada otlar çok sıktı. Dane bazan dizlerinin üzerinde sürünüyor, bazan karşısına çıkan bir kayanın etrafını dolaşmak zorunda kalıyordu. Fakat başka hiçbir şey bulamadı. Nihayet üstü başı kir içinde, cesaretini kaybetmiş bir halde Spencer'lerin evine geldi. Ve Nora'nm arkasına takılarak yukarı çıktı.

Hizmetçi kız oda kapısından, "Binbaşı Dane geldiler, küçükhamm," dedi. "İstirahat ettiğinizi söyledim, fakat size anlatacak çok Önemli bir şeyleri varmış. Rahatsız olmamanızı, çok kalmıyacağını söylüyor."

— "Şimdi aşağı inerim. Beklesin."

Bu konuşmalar olurken Dane, Nora'nm arkasmdaydı. Merasime lüzum görmeden içeri girdi. Carol onu görünce gülümsedi. Genç adamın pantolonu kirlenmiş, süveteri diken içinde kalmıştı. Yanağında da uzun bir sıyrık vardı. Dane mahçup bir tavınla sırıttı.

— "Çok yakında filimlerde detektif rollerine çıkacağım," diye söylendi. Bir iskemle çekip oturdu. "Sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim. Dinlenmeye ihtiyacınız vardır, her halde."

Carol iri iri açtığı gözlerini ona dikti. Sonra damdan düşer gibi, "Bana kalırsa o kız evin içinde öldürülmedi. Ön kapı onun için açıktı."

— "Bunun muhakkak böyle olması icap etmez. Ön kapının kilidini içerden kim açmış olabilir?"

— "Belki kızın kendisi açmıştır." Carol yerinden kalktı. Tuvalet masasına giderek tokayı aldı.

— "Bunu asansörde buldum," dedi. "Bilmem bunun ne olduğunu bilir misiniz? Bu bir saç tokasıdır."

Dane tokayı alarak pencereye yaklaştı. Bir dakika sonra, "Asansörde mi buldunuz?" diye sordu. "Asansör nerede? Ben burada öyle bir şey görmedim."

— "Evin teşkilâtını bilmiyen onu bulamaz. Kapısı duvarlarla aynı renktedir."

— "Nerede bu?"

— "Asansörün bu kattaki kapısı çamaşır dolabının hemen yanındadır. Bugün ona binip yukarı çıktım."

— "Siz geldiğinizden beri asansör kullanılmadı mı?"

— "Belki bavullar onunla yukarı çıkarılmıştır. Fakat bu toka sarışınlar için, üstündeki saç da sarı. Halbuki burada hiçbirimiz sarışın değiliz. Ama o kız sarışındı değil mi?"

Genç adam dalgın bir tavırla başını salladı. Asansör tabiî kullanılmıştı. Eğer bir yerinde parmak izi var idiyse çoktan

silinmişti. Tıpkı çamaşır dolabında, çamurlu çapada ve daha bu Allahın belâsı olaya karışan her şeyde olduğu gibi. Fakat madem asansör dışarıdan pek farkedilmiyordu, demek ki bilen biri kızın cesedini yukarı taşımak için onu kullanmıştı.

Genç adam hiçbir şey söylemedi. Tokayı temiz bir mendile sarıp cebine koydu. Sonra avucunu açtı ve Carol'un yanına divanın üstüne bir şey bıraktı. Genç kız onu daha iyi görebilmek için ayağa kalkmıştı. Bu, kadınların el çantalarına taktıkları büyük, madenî bir markaydı. Ve M harfiydi.

Carol genç adama baktı. "Nerede buldunuz bunu?" dedi.

— "Bugün öğleden sonra tekrar tepeye tırmandım. Zirvenin yakmlarmdaydı."

— "Ama bunu her hangi bir kimse de kaybetmiş olabilir. Öyle değil mi?"

Dane ciddî bir tavırla, "Onu bulduğum yere hiçbir kadın elinde çantayla gitmez," dedi. "Hem marka orada fazla da kalmış olamaz. Henüz paslanmamış bile."

Carol korkmaya başlamıştı. Fakat bu korkunun divanın üstünde duran markayla hiçbir ilgisi yoktu. O, yanındaki erkekten korkuyordu. Elinor istediği kadar Marcia ile alay edebilirdi. Belki Floyd'u, Savcı'yı, hattâ bütün polis teşkilâtını manikürlü parmağının ucunda oynatabilirdi. Ama bu adam onlardan farklıydı. Onda, Carol'u ürkütmeye başlıyan korkunç bir azim vardı. Dane bu korkuyu onun yüzünde okumuş olacak ki, sabrı tükenmiş gibi ayağa kalktı.

— "Sizi bu derece korkutan nedir bilmiyorum," diye söylendi. "Bunun, ölmüş bir kadına ait bir şey olduğunu, sonra onun elbiselerinin de buralarda bir yerde olduğunu biliyorsunuz. Bunda korkacak ne var? Yoksa ablanız için mi korkuyorsunuz?" Genç kızın cevabını beklemedi. Pencereye giderek dışarısını seyretmeye koyuldu. Bir zaman sonra bambaşka bir sesle, "Ne güzel manzara," diye söylendi. Sonra döndü, geldi, divanın üstünden markayı aldı. "Artık ben gideyim, siz de istirahat edin. Daha yıkanacağım, tıraş olacağım. Bu akşam yemeğe bir yere davetliyim."

Bu sözler üzerine Carol'un büsbütün rahatı kaçmıştı. Birinin yemek davetini kabul ettiğine göre bunda muhakkak bir sebep vardı. Sesine neşeli bir ifade vermeye çalışarak, "Kime davetlisiniz bakalım?" diye sordu.

— "Bayan Marcia Dalton'a, tahminime göre konuşmaktan hoşlanan bir kadın. Benim de yeni malûmata ihtiyacım var." Sonra Carol'un yüzündeki ifadeyi gördü, sesi değişti. "Affedersiniz," dedi. "Bacağım gene ağrımaya başladı. Bu durum müthiş asabımı bozuyor. Kusuruma bakmayın."

Tam odadan çıkacağı sırada Don'un resmini gördü. Yanına giderek dikkatle baktı.

— "Bu ağabeyiniz değil."

— "Hayır. Bu Don Richardson. Kendisi, bir yıl kadar önce Pasifik'te uçağı düşerek kayboldu. Onunla nişanlıydım."

Genç adam, "Başınız sağolsun," dedi. "Bu savaşta epey kıymetli insanlar kaybettik."

Bundan sonra daha fazla kalmayıp gitti. Giderken de Alex'in, bahçedeki otları biçmeye birini bulduğunu söyledi. "Adam bahçıvan değil," dedi. "Ama buralarda bulunması faydalı olur. İsmi Tim Murphy. Eğer isterseniz evin içinde yatıp kalkar. Yakınınızda bir erkek olursa kendinizi daha emniyette hissedersiniz. Benim de içim rahat olur."

9

ALBAY o akşam çok iyi görünüyordu. Her akşamki gibi smokin giymişti. Ve ilk defa olarak Carol'u görür görmez Don'dan bahsetmedi.

Genç kıza bir kokteyl hazırladı, elbisesi hakkında iltifatta bulundu. Sonra eski bir şarapla birlikte harikulade bir yemek ikram etti. Cinayetten hiç bahis açmadı, yalnız polisin onu rahatsız etmediğini ümit ettiğini söyledi, o kadar. Şuradan

buradan konuştu. Müşterek tanıdıklarından bahsetti.

En nihayet sözü Elinor'a getirerek, "Son zamanlarda buraya pek uğramıyor galiba," dedi.

— "Buradan hoşlanmıyor da ondan. New Port'ta daha çok eğleniyor."

— "Geçen hafta onunla beraber miydiniz?"

Carol bu lâf üzerine irkildi. Bunun arkasında muhakkak bir şey vardı. Netekim tahmini doğru çıktı.

Albay her zamanki nazik tavriyle, "Bundan emindim zaten," diye söylendi. "Yalnız Bayan Ward geçen hafta bir gece, birinin tıpkı Elinor'unkine benziyen bir araba gördüğünü söyledi. Elinor'un nerede olduğunu bildiğine memnun oldum."

Carol şarabından bir yudum aldı. Sonra, "Memlekette Elinor'unkine benziyen bir sürü araba var,K diye cevap verdi. "Saçma bir iddia bu. Hangi gece görmüşler?"

— "Cuma zannederim. Ama üzülme Carol. Bütün bunlar dedikodu, tabiî."

Albay yemekten sonra da Don'dan bahsetmedi. Yalnız Carol onda Dane'ye karşı bir nefret ve korku sezdi.

Yaşlı adam, "Bu adam kimin nesi kuzum?" diye sordu. "Ordu ve Donanma Kataloğu'nda aradım, ismini bulamadım."

— "Kimbilir, belki kaydedilmemiştir."

— "Senin yerinde olsam biraz dikkatli davranırdım yavrum. Bu zamanda herkes asker oluyor. Hem sonra bu adam esrarengiz bir kimse..."

Carol evden yürüyerek gelmişti. Albay onu tekrar evine götürdü. îkisi de, ağaçların arasında nöbet tutan Alex'i görmediler. Alex'in telâşla cebine soktuğu sigara, pantolonunda kocaman bir delik açmıştı.

Sabaha karşı ikiye kadar nöbette o kaldı, sonra Dane gelip nöbeti aldı. Siyah bir elbise giymiş, cebine bir tabanca yerleştirmişti. Fazla konuşmadılar.

— "Ne haber?"

— "İyilik."

Sonra Alex eve gitti ve Dane evin etrafında dolaşmaya başladı. Hiçbir şey olmadı. Genç adam şafak sökerken çekilip gitti. Ama yatmadı. O gece Marcia Dalton'dan duyduklarına bakılırsa Carol'un ailesi bu cinayetle ilgiliydi. Bu durum hiç hoşuna gitmedi.

Dane, Marcia'nm evine arabasiyle gitmişti. Kapının önünde iki, üç araba daha duruyordu. Genç adam, kasaba halkının arasına karışmamak için sarfettiği emeği bu şekilde birden ortadan kaldırdığına bir hayli üzüldü. Fakat bu sebeple kasabada oturan birçok aile ile tanışmak fırsatını bulacaktı. Evvelâ üniforması içinde dimdik, tepeden tırnağa dikkat kesilmiş bir halde birkaç kokteyl yuvarladı. Dikkat etti, hiç kimse cinayetten bahsetmiyordu. Misafirlerin bütün konuştukları yaklaşan seçimlerle, hayat pahalılığı hakkında idi. Derken, masada, yanında oturan Marcia birden döndü. Cin gibi gözlerini onunkilere dikerek, "Kasabamızdaki cinayetle hayli ilgileniyorsunuz, galiba?" dedi.

Dane lâkayt bir tavırla, "Eh oldukça," diye cevap verdi.

— "Bence Carol Spencer o evde yalnız kalmamalı. Çok sevimli bir kızdır. Onun ailesi nerede kuzum?"

— "Duyduğuma göre ablası geliyormuş."

Marcia bu söze çok şaşmıştı. "Elinor mu?" diye sordu.

— "Garip mi buldunuz? Neden olmasın?"

Kadın ona mânalı bir bakış fırlattıktan sonra sol tarafında oturan Peter Crowell'e döndü. Domatesli çorba ve tavuk kızartması boyunca onunla konuştu. Sonra, sanki bir şeye karar vermiş gibi, tekrar Dane'ye döndü. Alçak sesle, "Size, hiç kimseye söylemiyeceğimi vadettiğim bir şeyi açıklıyacağım," dedi. "Elinor Hilliard'ı kendimi bildiğimden beri tanırım ve ondan pek hoşlanmam. Ama arabasını bilirim. O kız öldürüldüğü gece onu burada gördüğümden eminim."

Yemekten sonra Dane bir iki parti briç oynadı. Aklı oyunda

değildi. Buna rağmen Peter Crowell'den on dolar aldı.

Gece eve dönünce Alex'ten nöbeti aldı, ertesi sabah saat altıda yatağına girdi. Aynı saatte on beş kilometre ötede, elinde partal bir bavul taşıyan kılıksız bir adam tirenden indi. Etrafına bakındı, uzakta bir araba gördü. Kalabalık dağıldıktan sonra kayıtsız bir tavırla o tarafa doğru yürüdü. Otomobile girince sırıttı.

— "Ne oluyor kuzum?" diye sordu. "Bizimkinin gene meslek aşkı kabardı galiba."

Alex kontak anahtarını çevirirken omuz silkti. Sağlam tek gözünü yola dikerek, "Kendisi sana her şeyi anlatır," dedi.

— "Ben de onu istirahatte zannediyordum."

Alex öfkeyle, "O kim, istirahat etmek kim?" diye söylendi. "Tekrar işine dönmek için bacağı iyileşsin diye dört gözle bekliyordu. Can sıkıntısından neredeyse patlıyacaktı. Bacağı da bayağı iyileşmişti. Ama şimdi—"

— "Kuzum Allah aşkına ne oldu? Parmak izi tesbiti nereden çıktı? Bütün bunlar şu Spencer'lerin evindeki cinayet için mi?"

— "Bence bunları sana binbaşının kendisi anlatsın daha iyi."

Tim evvelâ hayretle ona baktı, sonra bir kahkaha attı.

— "Binbaşı mı?" dedi. "Ne zaman binbaşı oldu?"

Alex hiç istifini bozmadan, "Böyle zamanlarda askerler çabuk terfi ederler," diye cevap verdi.

— "Öyle, ama altı ay içinde onbaşılıktan binbaşılığa yükselmezler her halde. Sen beni bunlara inanacak kadar enayi mi sanıyorsun?"

Alex arabayı yavaşlatarak köşeyi döndü. Sonra, "Bana bak Tim," dedi. "Bu zamanda orduda bir sürü adama acayip vazifeler veriliyor. Bakıyorsun bir gün buradalar, öbür gün bir başka yerdeler. Yalnız şu kadarını söyliyeyim ki, Jerry Dane italya'da bacağından vurulduğu zaman Binbaşı idi ve ben de yanındaydım."

— "Sen de gözünü orada mı kaybettin?"

Alex sükûnetle, "Verilmiş sadakam varmış ki, bununla kurtuldum," dedi.

Tim sustu. Yüzüne neşeli bir ifade gelmişti.

— "Pekâlâ öyle olsun," diye söylendi. "Demek o binbaşı oldu. Peki ben ne olacağım? Dilenci mi?"

— "Yok canım, sen bahçıvan olacaksın."

Tim bir zaman öfkesinden ne söyliyeceğini bilemedi, ama sonra merakı galebe çaldı.

— "Pekâlâ. Anlaşılan birinin otlarını biçeceğiz. Peki sonra ne olacak?"

— "Zannedersem Spencer'lerin küçük kızırta göz kulak olacaksın. Binbaşı onun tehlikede olduğunu tahmin ediyor."

Bu sefer eğlenmek sırası Tim'e gelmişti.

— "Desene nihayet âşık oldu," dedi. "Nasıl bir kız bu?"

— "Bilmem, bayağı bir kız işte. Bahçede otları temizlerken onu bol bol görürsün."

Tim katî bir tavırla, "Ben ot filân temizliyemem," diye söylendi. Sonra yeniden sessizliğe gömüldü.

Mamafih kahvaltısını yerken neşesi yerine gelmişti. Öğleyin Dane geldiği zaman fotoğraf makinasına filim koymakla meşguldü. Dane'yi görünce sırıttı.

— "Günaydın binbaşım, terfi ettiğinizi duydum."

— "Muvakkaten öyle Tim." Fotoğraf makinasına baktı. "Bakıyorum hazırlanmışsın."

— "Hazırım."

Bundan sonra bir saat kadar, eskisi gibi beraberce çalıştılar. Tim'in çektiği filimler banyo olurken yemeklerini yediler. Sonra filimleri tetkik ettiler. Çay takımının bütün parçalarında ve resim çerçevesinde parmak izi vardı. Tim başını kaldırdı.

— "Bunlar kadın parmak izine benziyor," diye söylendi. "İnce ve uzun. Halbuki erkeğin eli ne kadar küçük olursa olsun, parmak izi geniş olur."

Dane başını salladı. Artık bu izlerin Elinor Hilliard'a ait oldukları hususunda hiçbir şüphesi kalmamıştı. Vaziyet apaçıktı. Elinor cinayet gecesi Maine'ye gelmiş ve evi ateşe vermeden önce annesinin sevdiği birkaç parça eşyayı bir tarafa saklamaya muvaffak olmuştu. Dane burada durdu. Evi ateşe veren Elinor olamazdı. Çünki bu daha sonra, cumartesi veya pazar gecesi yapılmıştı.

Sonra adamın aklını büsbütün karıştıran çapaydı. Sapında silik birkaç iz vardı. Fakat net olan bir iki tanesi bunların ötekilere benzemediğini gösteriyordu. Gerçi büyük değildiler, ama Tim onların erkeklere ait olduklarında ısrar ediyordu. Dane bunları, Washington'a tetkike gönderdi. Ve o gün öğleden sonra hastaneyle gitti.

Lucy'nin yanına girmedi. Onun yerine bahçıvan George Smith'in karyolasının yanına bir sandalye çekip oturdu.

— "Nasılsın bakalım?" diye sordu.

George somurtarak; "Bana verdikleri bu pehriz yemeğinden bir kurtulsam daha çok iyi olacağım," dedi. Sonra Dane' nin üniformasını dikkatle süzdü. "Siz, Burton'larm evinde kalan beysiniz, değil mi?"

— "Evet. Seninle görüşmek istedim. Eğer bir mahzur yoksa sen iyileşinceye kadar yerine bahçede çalışacak birini bulayım mı, diye soracaktım."

George memnun bir tavırla, "Çok iyi olur," dedi. "Bu yıl zaten ot biçmekten başka bir şey yapamadım. Mevsimin başında bu sancı yakama yapıştı."

— "Bahçede hiç çalıştın mı?"

— "Hiç. Biraz ot biçtim, o kadar. Siz o adama söyleyin, bütün aletler yukarıdaki kulübededir. Yalnız hepsini bulduğu gibi muntazam muhafaza etsin."

Odadan çıkmadan önce Dane eski bir usule başvurarak George'ye sigara tabakasını uzattı ve bahçıvanın nasırlı beş parmağının izini yanına alıp oradan çıktı. Bunları çapanın sapmdakilerle mukayese etmeye dahi lüzum yoktu.

Tim o gün öğleden sonra birkaç saat tepede dolaştı durdu. Uzaktan gören de onu kaybettiği köpeğini ariyan biri zannederdi. Islık çalarak geziniyor, arada bir de, 'Kurt!' diye hayali bir köpeğe sesleniyordu. Böyle uzun zaman dolaştı, ama hiçbir şey bulamadı. Gece Dane'yle birlikte olayı bir kere dahagözden geçirdiler. Sonunda Tim, "Bunu yapan kızın ablası galiba," dedi. "Yalnız bunu tek başına yapmamış. Acaba ona yardım eden kimdi?"

Dane sükûnetle, "Ben de bunu öğrenmek istiyorum," diyerek tekrar notlarının üzerine eğildi.

10

ELİNOR soruşturmanın yapılacağı perşembe günü sabaerkenden geldi. Taksinin içi bavul doluydu. Elinor'un kendisine gelince, bu seyahate, Carol'un onun gelmesi için yaptığı ısrara, akşamki ziyafeti kaçırdığına ve oda hizmetçisini geride bırakmak zorunda kalışına fena halde içerlemiş vaziyetteydi.

Eğer onda, bu asabiyetin yanı sıra başka şeyler de var idiyse, halinden hiç belli değildi. Doğru Carol'un odasına çıkarak, yatakta yatan kardeşini öfkeyle süzdü.

— "Bu ne hal böyle," diye söylendi. "Sakın bana hikâyeyi yeniden anlatmaya kalkma. Hepsini biliyorum. Gazetelerden okudum. Tiren yolculuğum berbat geçti. Banyo yapacağım. Karnım da aç..."

Carol bir müddet sonra yukarı çıktığı zaman Elinor'u yatakta, buram buram kolonya kokuları içinde, Freda'yı da onun bavullarını açarken buldu. Tuvaletin önüne Elinor'un tuvalet takımları çoktan yerleştirilmişti. Hizmetçi Freda ise somurtup duruyordu. Ablası onu görünce öfkeyle konuştu. "Çamaşır dolabını ne diye o halde bırakıyorsun bilmem Carol. Orasını pekâlâ temizletip, boyatabilirsin. O kırmızı mühürler insanın

midesini bulandırıyor, kana benziyor.V

— "Polis öyle istiyor."

Elinor, "Ya bu çarşaflar!" diye söylendi. "Kuzum neye bunları kullanıyorsun?"

Carol sükûnetini muhafaza etmek için büyük gayret gösteriyordu. "Bizimkiler çamaşır dolabında kavruldu da ondan," diye cevap verdi.

Sonra Freda'yı aşağı gönderdi. Zira ev hâlâ yarı yarıya hazırlanmış bir haldeydi. Kendisi, Elinor'un müteyakkız bakışları önünde bavulları boşaltmaya devam etti. Bir ara tuvalet masasının üstünde, Elinor'un saçları renginde sarı tokalar görünce yüreği ağzına geldi. Hiçbir şey söylemeden bavulların işini bitirdi. Sonra yatağın kenarına oturarak ablasına gülümsedi.

— "Bana güvenmeni isterim Elinor," dedi. "Senin birini öldürdüğünü sanmıyorum. Bu çok saçma bir şey olur. Fakat o gece burada idiysen—"

— "Ne diye burada olayım?"

Carol kurnazca. "Bilmem," diye söylendi. "Ama asansörde bir toka buldum, tıpkı seninkilere benziyor."

Elinor bunu duyunca evvelâ fevkalâde şaşırdı. Gözleri iri iri açılmış bir halde yatakta doğruldu. Sonra kahkahalarla gülmeye başladı..

— "Toka ha! Hay Allah, Carol! Hem de asansörde bulmuşsun! Ben yıllardır o asansöre binmedim. Orada olduğunu bile unutmuştum."

Sesinde samimi bir ifade vardı. Carol bunu farkederek rahat bir nefes aldı. Hattâ kendi de gülmeye başladı.

— "Demek böyle!" diyerek yataktan kalktı. "Biliyor musun Marcia öyle emin konuşuyordu ki, bayağı korktum."

Elinor kin dolu bir ifadeyle, "Allah Marcia'nın belâsını versin!" dedi. "Haydi şimdi git de ben biraz uyuyayım. Soruşturma ne zaman? Benim gitmem muhakkak lâzım mı?"

— "Bugün öğleden sonra yapılacak. Gitmesen de olur, ama ben gitmeni daha uygun buluyorum."

Deminki gergin hava geçmiş, iki kardeş dostça konuşmaya başlamışlardı. Elinor, Lucy Norton'un nasıl olduğunu ve kızkardeşinin onu ziyarete gidip gidemiyeceğini sordu. Fakat kendisine sarı odadan bahsedilince hali değişiverdi.

— "Soruşturmada bu da açıklanacak mı?" diye sordu.

— "Tabiî. Kız orada yatmış."

— "Ve siz bunun sebebini bilmiyorsunuz, değil mi? Acaba kız Lucy'ye ne söyledi? Lucy'nin onu içeri alması için herhalde bir hikâye uydurmuş olmalı. Lucy ne diyor?"

— "Bilmiyorum. Polis onun hiç kimseyle görüşmesine müsaade etmiyor."

Carol, ablasının, kendisini son derece korkutan bir şeyi öğrendiğinden emindi. Yatakta, makiyajı silinmiş, yüzü bol bol krernlenmiş bir halde yatan Elinor kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Carol'a sadece perdeleri kapatmasını söyledi, ondan sonra hiç konuşmadı. Carol endişe içinde aşağı indi.

Aşağıda hizmetçiler evi oturulacak hale sokmakla meşguldüler. Oturma odasının halısını yaymışlar, eşyaların örtülerini kaldırmışlardı. Carol bir ara balkona iskemle, masa taşıyan bir adam gördü. Adam onun baktığını görünce sırıttı.

— "Ben yeni bahçıvanım," dedi. "İsmim Tim Murphy. Ama siz bana sadece Tim deyin. Binbaşı Dane buraya gelip hemen işe başlamamı söyledi."

Carol da ona gülümsedi.

— "Geldiğine iyi ettin Tim. Yardıma ihtiyacımız var."

— "Şey— küçükhamm. Ben aslında bahçıvan değilim. Sadece otları biçeceğim, o kadar."

— "Ziyanı yok. Bize o kadarı da yeter."

Adam başiyle selâm verdikten sonra tekrar işe koyuldu.

Fakat Carol onun sırıtık çehresine rağmen kendisini dikkatle

tetkik ettiğini farketmişti. Arabasına binerek erzak almaya kasabaya gitti. Elinor, tabiî, yiyecek karnesini getirmeyi unutmuştu. Carol binbir müşkülâtla alışverişini yaparken onun, hattâ yiyecek karnesi diye bir şeyin mevcudiyetinden bile haberi olup olmadığım kendi kendine sordu. Fakat evden uzak olduğu için, her şeye rağmen neşeliydi. "Elinor'un yüzündeki o korku benim hayal mahsulüm," diye düşündü. Yalnız eve gelip de Elinor'u görünce düşüncesinde yanıldığını anladı. Ablası her zamanki gibi itina ile giyinmişti, ama gene de şaşkın bir hali vardı.

Carol'u görünce, "Tepede ne olmuş?" diye sordu. "Orada bir adam dolaşıyor. Giyinirken gördüm."

— "Ben görmedim. Nasıl bir adamdı?"

— "Bilmem. Bir şey arıyormuş gibi yere eğilip duruyordu."

Carol çantasını elinden bırakarak ablasının karşısına gelip durdu. "Bilmem icap eden bazı şeyler var Elinor," dedi. "Kızın cesedini ne şekilde bulduklarım biliyorsun. Üstünde gecelik, yahut sabahlık bir kürk ceket vardı. Kız sarı odada yatmış. Fakat elbiselerini bulamadık. Her halde bir yerde olmalı."

— "Demek onları tepede arıyorlar?"

— "Belki orada bir yerde toprağa gömülüdür."

Carol bundan sonra Dane'nin ona anlattıklarını tekrar etti. Bir fidanın topraktan sökülüp sonra yeniden nasıl dikildiğini anlattı. Fakat Elinor bu ihtimali çok zayıf buluyordu. "En iyisi onları yakmak," dedi. "Hem bu elbiseler bu derece önemli mi? Kız nasılsa ölmüş gitmiş."

Carol sükûnetle, "Polis kızın kim olduğunu tesbit etmek istiyor," dedi. "Aradan bir hafta geçti hâlâ onun kim olduğunu bilmiyorlar."

Carol, hizmetçilerin yemek odasından tepeye baktığı zaman o adam, her kimse, gitmişti. Yanıbaşmda Maggie söylenip duruyordu.

— "Ben Bayan Elinor'a alıştım artık, onu tanıyorum. Ama Freda bütün vaktini ona hizmetle geçirecekse bana bir başka

yardımcı bulmanız lâzım, Bayan Carol."

Carol, Maggie'yi elinden geldiği kadar teselli etti. Öğle yemeğini Elinor'la karşılıklı, hemen hemen hiç konuşmadan yediler. Ablası geldiğinden beri tepside yemek yemek âdeti kalkmıştı artık. Yemekleri yemek odasında, pencerenin önüne konan küçük bir masada yiyorlardı. Önlerinde masmavi bir deniz uzanıyor, inci gibi adacıkların arasında beyaz yelkenliler dolaşıyordu. Carol buranın manzarasından eskiden beri hoşlanırdı. Fakat o gün soruşturmanın ağır havası daha şimdiden üzerine çökmüştü. Elinor da düşünceliydi. Susuyordu. Hiç durmadan sigara içmekteydi. Bir ara başını kaldırıp sordu.

— "Acaba Lucy Norton şahitlik etmeye gelir mi dersin?"

— "Bilmem. Zannetmiyorum."

Fakat yanılmıştı. Lucy o gün şahit olarak dinlendi.

Soruşturma belediye binasında yapılıyordu. Daha saat ikiye gelmeden cadde iki sıralı otomobillerle dolmuştu.

Salon hıncahınç kalabalıktı. Adlî Tıp doktoru Harrison ön tarafta küçük bir masaya oturmuştu. Masanın üstünde çarşafla örtülü bir takım eşyalar vardı. Altı jüri üyesi bir yanda oturuyorlardı. Ceset onlara gösterilmişti. Kederli bir halleri vardı. Her taraftan çekilen sandalyelerin gürültüsü, konuşmalar yükseliyordu. Elinor asabi bir tavırla etrafına bakındı.

— "Burası yem saatindeki hayvanat bahçesine benziyor. Üstelik oradan da pis kokuyor," diye söylendi. Buna rağmen tanıdıklarına gülümsiyerek, başiyle selâm veriyordu. Beyaz, spor bir tayyörle, şu anda belki öndeki masa örtüsünün altında duran şapkayı çok hatırlatan küçük, beyaz bir şapka giymişti. Son derece sakin görünüyordu. Carol onun Marcia Dalton'a güldüğünü görerek bir nevi hayranlık duymaktan kendini alamadı.

Zil sesiyle bütün gürültü bir anda dıniverdi. Salona derin bir sessizlik çöktü. Derken Adlî Tıp doktoru sükûnetle konuşmaya başladı. Cesedin hüviyetini tesbit etmek mümkün olamamıştı. Bunun ileride başarılabileceği tahmin ediliyordu. Şimdilik

mümkün olduğu kadar fazla bilgi edinmek üzere bu soruşturma yapılmaktaydı.

Sıra otopsi raporunun okunmasına geldi. Raporu Adlî Tıp memurlarından biri okudu. Ceset, yirmi ilâ otuz yaşları arasında genç bir kadına aitti. Kendisine her hangi bir tecavüz olmamıştı. İç organları normaldi. Kadının bir çocuk doğurduğu anlaşılmıştı. Maktul genç kadın son yemeğim ölümünden aşağı yukarı altı saat kadar evvel yemişti. Tabiî olarak sarışındı. Dişleri sağlamdı. Bulunduğu vaziyete rağmen kafatasmı zedeliyen bir darbe ile öldürülmüştü.

Saçlarını ve elbiselerini kavuran yangın ölümünden sonra olmuştu. Ciğerlerinde ne is, ne duman, ne de yangın olduğu esnada kızın hayatta olduğuna dair en ufak bir emare vardı. Hattâ vücuttaki yanıkların derecesinden, yangın çıktığından çok önce öldüğü anlaşılıyordu.

Adam buraya gelince durdu. Adlî Tabip'in sorusunu bekledi.

Doktor Harrison sordu. "Aradaki bu müddetin ne kadar olduğunu katî söylemek mümkün müdür?"

— "Hayır. Yalnız yangın olduğu zaman kızın tamamiyle öldüğü söylenebilir."

Bundan sonraki şahit Komiser Floyd'du. Floyd, Carol'un karakola gelişini, birlikte Crestview'e gidişlerini anlattı. Cesedi çamaşır dolabında bulmuş, Doktor Harrison onu muayene ettikten sonra oradan kaldırtmıştı. Flayır, hiç resmini çekmemişti. Hiç kimsenin fotoğraf makinası yoktu. Olsa bile, piyasada filim yoktu.

Cesedin vatış vaziyeti sorulduğu zaman, çamaşır dolabının zemininde, başı dolabın içine doğru, kolları, ayakları muntazam bir vaziyette bulunduğunu söyledi. Üstündekilerin çoğu yanmıştı. Jüri âzaları görmek isterlerse, şuradaki bohçanın içinde duruyordu.

Jüri âzaları görmek istediler. Ciddî bir tavırla yaklaşıp masanın üstünde duranlara baktılar. Fliçbiiî elini bir şeye sürmedi. Büsbütün ciddileşmiş, hattâ sersemlemiş bir halde

yerlerine döndüler. Carol'un ablası Elinor Hilliard da deminki sükûnetini kaybetmişti. Beti benzi kül gibiydi.

Birden, "Feci bir şey," diye söylendi. "Dışarı çıkmak istiyorum Carol. Bayılacağım."

Fakat Carol onu kolundan yakaladı. "Dikkat et," dedi. "Dayanmalısın Elinor. Bir dakikaya kalmaz hepsi biter."

Salonun gerisinde ayakta duran Dane, Elinor'un kalkmak isteyişini ve Carol'un ona mâni oluşunu görmüştü. Esasen ta başından itibaren Elinor'un hareketlerine dikkat etmekteydi. Onun bir şeyler bildiğinden emindi. Ama bunun ne olduğunu kestiremiyordu. Masanın üstündeki yanık eşyalar yeniden örtülünce Elinor'un rahatladığım gördü. Ve buna bir mâna veremedi.

Derken jüri âzaları kendi aralarında bir şeyler konuşmaya başladılar. Bu esnada salonun gerisindeki kapıda bir hareket oldu. Herkes boynunu uzatmış bir şeyler görmeye çalışıyordu. O zaman Carol, kâhya kadın Lucy Norton'un içeri getirildiğini gördü. Tekerlekli bir koltuğa oturtulmuş, alçılı bacağı ileri doğru uzatılmıştı. Üniformalı bir hemşire koltuğu itiyordu. Lucy'nin rengi kaçmıştı, asabi görünüyordu. Gözleri ileriye dikilmişti.

Onun gelişinin de Elinor'a bir şok tesiri yaptığını Dane farketti. Gerçi yüzünü göremiyordu, ama genç kadın oturduğu yerde omuzları çökmüş, ufalmış gibiydi.

Bundan sonra şahit olarak Freda dinlendi. Hizmetçi kı'z, Bayan Carol'un odasını hazırlamaya yukarı çıktığım, temiz çarşaf almak için çamaşır dolabına gittiğini, kapının kenarında siyah lekeler gördüğünü ve bunları ise benzettiğini, ondan sonra kapıyı açtığını ve yerde bir şeyin yattığını gördüğünü söyledi. Bütün bildiği bundan ibaretti. Ondan sonra aşağı koşmuş ve mutfakta bayılmıştı.

Sorgu hâkimi Freda'yı fazla konuşturmadı. Arkasından diğer hizmetçiler, Nora ve Maggie kısaca bildiklerini anlattılar. Carol da şahitliğe çağırıldı. Öldürüleni tanıyıp tanımadığı soruldu. Carol tanımadığını, evlerinde ne aradığını bilmediğini söyledi.

O zamana kadar sarı odadan hiç bahis açılmamıştı. Otobüs şoförü bir hafta önce cuma sabahı altı buçuk otobüsünde, öldürülen genç kadının giyindiği şekilde giyinmiş genç bir kadının geldiğini söyledi. Kahvehane sahibi aynı sabah genç bir kadının dükkânında kahve içtiğini, telefon rehberini istediğini, ama bir yere telefon etmediğini açıkladı. Kadının gelişi ile kahve içişi arasındaki müddet de bakkal Allison tarafından doldurulduu. Bakkal onu dükkânının karşısındaki parkta otururken görmüştü.

— "Dükkânı yeni açmıştım. Kadın biraz ilerideki kanepelerden birinde oturuyordu. Bir şey bekliyormuş gibi bir hali vardı. Sonra ben bir şey için pencereden ayrıldım. On dakika sonra geldiğim zaman kadın gitmişti." dedi.

Kâhya kadın Lucy şimdi biraz daha sakinlemişti. Dane onun şahitleri dikkatle dinlediğini gördü. Biraz ağır işittiğinden iskemlesi öne getirilmişti. Yalnız Carol, daha iyi duymak için kulağına götürdüğü elinin titrediğini farketti.

Nihayet şahitlik sırası geldiği zaman Doktor Harrison ona çok nazik davrandı.

Lucy, dinleyicilere hiç bakmadan şahitlik yeminini etti. Salon büyük bir sessizliğe gömülmüştü. Salonun gerisiıdekiler daha iyi işitip, görebilmek için ayağa kalkmışlardı. Fakat Lucy'nin şahitliğinin ilk kısmı oldukça hayal kırıcı oldu. Öldürülen genç kadın cuma sabahı sekiz buçukta Crestview'e gelmişti. Bayan Carol Spencer'i sormuş, orada olmadığım öğrenince bayağı üzülmüştü.

Lucy, "Beklemeye niyetli gibi bir hali vardı," diye sözüne devam etti. "Bayan Carol'un arkadaşı olduğunu ve onun kendisini beklediğini söylüyordu. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Yapılacak bir sürü işim vardı, fakat genç kadın bir türlü gitmek istemiyordu. Holde oturmuş bekliyordu. Hava ela pek soğuktu. Onu mutfağa aldım.

"Spencer'lerin bir hafta sonra geleceklerini, kasabaya gidip, Bayan Carol'un yanında kaldığı New Port'taki ablası Bayan Elinor Hilliard'a telefon etmesini söyledim. Ama o ayaklarının

ağrıdığını söyliyerek, tiren yolculuğundan sonra biraz yıkanıp temizlenmek için müsaade istedi. İşte sarı odaya dabu şekilde girdi. İyi giyinmiş, terbiyeli bir hali vardı. Onu yukarı götürmekte bir mahzur görmedim. Yalnız biraz asabiydi."

Lucy bir an durduktan sonra sözüne devam etti. Genç kadına sabun, havlu vermişti. Kadın yıkandıktan sonra, kırmızı bir sabahlıkla aşağı inmişti. O gece orada kalması için Lucy'ye beş dolâr vermeyi teklif etmişti. Dönüş bileti ertesi gün içindi. Bu sebepten gece bir yerde kalması lâzımdı.

Anlaşılan genç kadın Lucy'yi razı etmişti. Lucy kasabaya giderek erzak almış, yemek pişirip tepsiyle yukarı götürmüştü. Kadın o gün akşama kadar odasından çıkmamıştı. Lucy onun uyuduğunu sanmıştı. Ama akşam yemeğini götürdüğü zaman sarı odanın kapısı kilitliydi. Kadın gelenin Lucy olduğundan emin olmadan kapıyı açmadı.

Sonra gülerek bunun bir alışkanlık olduğunu söyledi. Fakat Lucy'nin içine bir kurt girmişti. Mamafih kadın, bütün Spencer ailesini tanıyordu. Bayan Elinor Hilliard'ı, Yüzbaşı Greg'i ve anneleri Bayan Spencer'i sordu. Sigara istedi. Lucy ona sigara getirdi. Ve genç kadın ondan sonra biç odasından çıkmadı.

Lucy'ye isminin Marguerite Barbour olduğunu söylemişti. Çantasının üstündeki markalar M.D.B. idi. Lucy onun geceyi orada geçirmesinde bir mahzur görmemişti. Esasen evde çalınmaya değer bir şey yoktu. Buna rağmen rahatı kaçmıştı. Gece pek iyi uyuyamadı. Hava soğuyunca battaniyè almaya kalkmıştı. Elektrik henüz açılmadığı için eline bir mum aldı. Çamaşır dolabına gitti.

Burada, o gecenin korkusunu tekrar yaşadığından sesi heyecanla yükselmişti. "Dolabın önündeydim," diye anlattı. "Kapı aralıktı. Derken bir şey uzanıp elimden mumu düşürdü. Korkudan kaskatı kesilmiştim. Arkasından dolap kapısı birden açıldı ve beni yere yuvarladı. Ben—"

Adlî Tabip, "Sakin olun Bayan Lucy. Acele etmeden, yavaş yavaş anlatın," dedi.

Lucy derin bir nefes aldı.

Sükûnetle, "Zaten bütün anlatabileceğim bundan ibaret," diye söylendi. "Ondan sonra ayağa kalktım. Evin içi zifiri karanlıktı. Önümü göremediğim için merdivenden yuvarlandım.'

— "Siz düştükten sonra hiç yanınızdan geçen oldu mu.''

— "Bilmiyorum. Bayılmışım. Ne kadar zaman baygın vattım bilmem. Şafakta kuş sesleriyle kendime geldim."

— "Ayıklığınız zaman bir şeyin yandığını farkettiniz mi?"

— "Hayır efendim. Yanan bir şey yoktu. Olsa farkederdim."

Ona çok az sual sordular. Hayır, muma çarpan eli görmemişti. Kapı çarpıp onu yere düşürdükten sonra yanından geçen şeye gelince, bu eteğe benzer bir şey değildi. Ama zaten bu zamanda elbiseler diz boyu kısalmıştı. Sonra kadınlar da çoğu zaman pantolon giyiyorlardı.

Ondan sonra Lucy'yi iskemlesiyle dışarı çıkardılar. Carol yeniden çağırıldı. Hayır, Marguerite Barbour adında kimseyi tanımıyordu.

— "Belki kadın sahte bir isim vermişti. Tanıdıklarınız arasında bunu yapacak biri var mı?"

Carol başını salladı. "Onun kim olduğu ve beni neden görmek istediği hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. Sonra gözlerini salonda gezdirdi. Salon meraklı, bazıları müstehzi ve çoğu dost olmıyan simalarla doluydu. Hafifçe irkildi. "Kadın, kapısını kilitliyecek kadar bir şeyden korkuyordu, ama bu korktuğu Lucy Norton değildi. Belki korktuğu başka biri vardı," diye söylendi.

— "İtham ettiğiniz her hangi biri var mı?"

Genç kız kızararak, "Katiyen," diye cevap verdi. "Bu genç kadını hiç tanımıyorum. Onun beni görmeye geldiğinden bile şüpheliyim. Bu belki de bir mazeretti. Fakat onun neden geldiğini bilen biri vardır zannederim. Söyliyeceğim bundan ibaret."

Onu yerine gönderdiler. Arkadan Adlî Tabip olayın kısa bir özetini yaptı. Öldürülen kadının hüviyetinin kısa zamanda

ortaya çıkacağı ümit ediliyordu. Kadının hali vakti yerinde biri olduğu tahmin edilmekteydi. Kullandığı pudra tahlil edilmiş ve bunun pahalı cinsten olduğu tesbit edilmişti. Elleri ve ayakları bakımlıydı. Bu tip genç kadınlar kolayca ortadan kaybolmazlardı. Yalnız çantasiyle, elbiselerinin henüz bulunmamış oluşu büyük güçlük teşkil etmekteydi. Eğer bunlar yok edilmediyse, zamanla ortaya çıkacaktı. Yetkili makamlar bu tarife uyan bir kadının izini aramakla meşguldüler.

Şimdilik bu soruşturma ölümün, kaza mı, intihar mı, yoksa cinayet mi olduğunu meydana çıkarmak için yapılmıştı. Mamafih kadının kendini bu derece yaralıyarak intihar etmesi, yahut cla bir sigaranın yangına sebep teşkil etmesi miimkün olamazdı. Bununla beraber jüri bütün delilleri görmüştü. Bu hususta kararını kendi verecekti.

Netekim jüri kararını verdi. Bu, meçhul bir şahıs veya şahıslar tarafından işlenmiş bir cinayetti!...

11

DANE arabasını Belediye Sarayı'ndan birkaç blok ötede bir sokağın içine bırakmıştı. Jüri kararı verir vermez usulca salondan çıkıp oraya gitti. Otomobile girdi. Düşünceli bir tavırla sigarasını içerek Tim Murphy'nin gelmesini bekledi. Sonra arka yollardan eve yollandılar.

Yolda, "E, ne düşünüyorsun, bakalım Tim?" diye sordu.

Tim ağzındaki puronun ucunu kopardıktan sonra, "Uydurma hikâye," diye cevap verdi.

— "Lucy Norton'un anlattıkları mı?"

— "Tabiî. Kadını görmediniz mi? Akıl kumkuması! Ona rağmen kızı içeri almış, ona yemek pişirmiş, tepsiyle odasına çıkarmış. İnsan hiç tanımadığı birine böyle muamele eder mi?"

Dane hâlâ düşünceliydi. "Hayır," dedi. "Lucy Norton belki

yalan söylemedi, ama hakikatin hepsini de anlatmadı. Bu sabah tepede bir şey buldun mu?"

— "Orası da tam araştırma yapılacak yer hani. Bir kucak diken topladım o kadar."

Dane gökyüzüne bir göz attıktan sonra, "Eğer bu kuraklık devam ederse bir ipucu elde ederiz," dedi. "Bu zamanda yeni dikilmiş hiçbir fidan tutmaz. Şey— Carol Spencer'in ablası Bayan Elinor Hilliard'ı gördün mü??"

Tim hayranlıkla, "Nasıl görmem?" diye cevap verdi. "Pek genç sayılmaz, ama esaslı bir parça."

— "Cinayet gecesi onun arabası burada görülmüş."

Tim bir ıslık çaldı. "Acaba doğru mu?" diye sordu.

— "Bence mümkündür. Kadın Howard Hilliard'la evli. Onun kim olduğunu bilirsin. Tonla parası olan bir adam. Karısı bu servetten ayrılmak istemez her halde. Öyle ya, New Port'ta bir ev, Palm Beach'de bir köşk, New York'ta bir apartman, bir yat ve koskoca bir servet."

— "Evet. Yani sizce ölen bu kız Hilliard'ın metresi miydi?"

— "Olabilir. Yalnız neden buraya geldi acaba?"

Tim filozofvari bir edayla, "Durup dururken başınıza iş çıkardınız," diye söylendi. "Yalnız ben o tepeyi daha ne kadar arayıp, çim makinasını daha ne kadar süreceğim. Ellerim hep su topladı."

Dane, "Elimizde bir tek şey var," dedi. "O da kızın ismi veya uydurduğu isim: Marguerite D. Barbour. Polis yalnız o yoldan yürüyecek. Bana gelince—" Durdu. "Çantasının üzerindeki markalar belki de sahiciydi. Sen New York'taki arkadaşlarına bir telefon etsene Tim. Gece orada bir otelde kaldıysa her halde bu ismi kullanmıştır."

Tim sordu. "New York'ta kaç tane otel var biliyor musunuz?"

— "Canım elindeki adam kâfi gelmezse, başkalarım tut."

Tim canı sıkılmış bir halde, "Pekâlâ," diye söylendi.

"Elimde çok adam yok, ama bunu becerebilirim sanıyorum."

— "Yalnız buradan telefon edemezsin. Sen beni eve bırak, istasyona git. Oradaki kulübeden et."

— "Yemek ne olacak? Karnım zil çalıyor."

Dane, "Orada yersin," diye cevap verdi. "Beni dinle Tim. Eğer gece yarısına kadar New York'tan bir haber gelmezse tirene atla git. Bu işde polisten önce davranmalıyız."

— "Neden?"

— "Bilmem. Buradaki polislere bir türlü güvenemiyorum. Bu büyük bir dâva. Bakarsın yanlış bir iş yapar, mâsum insanların da başını yakarlar."

— "Meselâ Spencer'lerin kızı filân gibi mi?"

Dane kuru bir sesle, "O emniyette," dedi. "Haydi şimdi git. Alex seni istasyona götürür. Dönüşte de taksiyle gelirsin."

Yangın gece geç vakit başladı. Carol ile Elinor o akşam yemeğe Ward'lara davetliydiler. Bu daveti Elinor kabul etmişti.

Sonradan Carol'a, "Eğer eve kapanıp kalırsak dedikodu olur," dedi. "Zaten Lucy'nin bugün söylediklerinden sonra herkesin dili çözüldü."

— "Lucy yalan söylemez!"

Elinor asabiyetle, "Ben de onu demek istiyorum," diye söylendi. "O doğruyu söyledi. Şimdi herkes o kızın buraya bir gaye ile geldiğini biliyor."

Neticede Carol, Ward'lara gitmeye razı oldu. İki bahçenin arasındaki çakıllı yoldan yürüdüler. Kirlenmesin diye uzun eteklerini toplayıp tozlu yolu geçtiler. Ward'larm evine girince albayı orada buldular. Yaşlı adam suçlu bir tavırla elindeki haritayı saklamakla meşguldü.

Bayan Ward elindeki yün işini bırakıp yerinden kalkarak onları karşıladı. "Geldiğinize ne iyi ettiniz," dedi. "İkinizde de bu ne güzellik kuzum? Evin işi nasıl gidiyor Carol?"

Carol iyi gittiğini söyledi. Yalnız bir hayli şaşırmıştı. Bayan

Ward çok hasta görünüyordu. Crestview'e geldiği geçen pazartesiden beri epey değişmişti. Kocası Nathaniel'de de bir tuhaflık vardı. Yalnız albay eskisi gibiydi.

Soruşturmadan ve Lucy'nin anlattığı o garip hikâyeden bahis açan olmadı. Bayan Ward gene eline işini almıştı, ama gözleri tuhaf bir ifadeyle Carol'a dikiliydi.

— "Greg ne zaman gelecek?" diye sordu.

— "Bilmiyoruz. Belki de hiç gelmez. Yakında evlenecek. Buraya gelip de ne yapsın?"

Bayan Ward elindeki işine baktı. Torunu Terry, Güney Pasifik'te pilottu. Ona çorap işliyordu.

— "Zavallıcıkların ayakları kimbilir ne üşiiyordur," diye söylendi. "Öyle yükseklerden uçuyorlar ki. Bu savaş ne müthiş bir şey!"

Diğer üçü kokteyllerini içerken bir yandan da sohbet etmekteydiler. Bayan Ward sesini alçalttı.

— "Bence Greg buraya gelmemeli Carol," dedi. "Tatili haram olur çocuğun. Bulunduğu yerde kâfi miktarda ölüm görüyor. Sana bir şey söyliyeyim mi? Floyd bugün soruşturmadan sonra buraya geldi."

— "Floyd mu? Ne istiyormuş?"

— "Cinayet gecesi bir şey gördük veya duyduk mu diye sormaya gelmiş. Sonra bize Greg'i sordu."

Bunları söylerken Bayan Ward'ın elleri titriyordu. Nihayet işini elinden bıraktı.

Carol öfkeyle, "Ama bu çok saçma," diye söylendi. "Greg o günlerde Washington'daydi. Floyd aklını kaçırmış... Bunu öğrenmek için Washington'a bir telefon etmesi kâfi."

O sırada yemeğin hazır olduğu haber verildi. Hep birlikte yemek odasına geçtiler. Carol'un yanakları kızarmıştı. Buna mukabil Elinor son derece sakindi. Greg'in madalya merasiminden, yakında evleneceğinden bahsetti. Terry Wfird'i sordu.

Masada gergin bir hava mevcuttu. Her zamanki gibi çorba, tavuk ve sebze yediler. Yiyecek karnelerinden konuşttılar. Arkasından krema geldi. Bayan Ward'la kocası pek yemek yemediler. Nihayet sofradan kalkıldı. İhtiyar Bay Ward, Elinor'u bahçeyi gezdirmeye götürdü.

Döndükten biraz sonra Elinor yorgun olduğunu ileri sürerek müsaade istedi. Bay Ward onları evlerine götürdü.

Kapıda iyi geceler diledi. Ve döndü. Ufak tefek vücudu bir anda gölgelerin arasında kaybolmuştu. Carol, Ward'in onların yanından ayrıldığınamemnun olduğunu farketti, fakat buna hiçbir mâna veremedi. Ancak eve girdikleri zaman bunun sebebini tahmin etti. Elinor merdivenden yukarı çıkarken Carol onu durdurdu.

— "Dur biraz," dedi. "Marcia senin arabam burada gördüğü gece içinde Greg mi vardı, Elinor?"

Hol karanlıktı. Elinor'un yüzü pek seçilmiyordu. Fakat ablası dönüp, hayretle ona baktı. "Marcia benim arabamı görmüş olamaz diye sana kaç kere söyledim." diye cevap verdi.

— "Sen Greg'i hiç gördün mü?"

— "Nerede göreyim? Geldiğinden beri Washington'da, New York'ta kaldı. Sana ne oldu böyle Carol? Kendi ailenden şüphe etmeye başladın."

Carol heyecanla, "Çünki ihtiyar Bay Ward'ın uykusuzluk hastalığı vardır," dedi. "Geceleri uyanıp dolaşır. Bu akşam da Bayan Ward, Greg'in buraya gelmesinin doğru olmıyacağmı söyledi. Sonra tuhaf bir hali vardı. Daha fazla tahammülüm kalmadı Elinor. Eğer bir şey biliyorsan bana da söyle. Ne olduğunu ben de bileyim. Binbaşı Dane—"

Elinor sert bir sesle, "Ne olmuş Binbaşı Dane'ye?" dedi.

— "Bilmiyorum. Galiba o Gizli Emniyet'te çalışıyor. Bugün soruşturmada onu gördüm. Lucy'ye inandığını hiç sanmıyorum."

Elinor kısaca, "O, elâlemin işine burnunu sokmasa daha iyi olur," diyerek merdivenden yukarı çıktı.

O gece sabaha karşı saat birde, Carol yangını haber veren düdükleri işitti. O sırada rüya görüyordu. Rüyasında Greg ondan saklanıyor, Carol da onu takip ediyordu. Düdükleri duyunca kalkıp yatağının içinde oturdu. Sonra karyoladan kalktı. Karanlıkta terliklerini bulup giydi. Pencereye yaklaştı. Kasaba tarafında bir şey yoktu, ama evin üstündeki bulutlar kıpkırmızıydı. Düdükler çalmaya devam ediyordu. Çok geçmeden itfaiye arabası geldi. Carol gecelikle Elinor'un odasına koştu. Ablası üstünde incecik, açık renkli bir gecelikle pencerede durmuş, dışarıyı seyrediyordu.

— "Tepe yanıyor," diye söylendi. "Her halde yangın oradaki boş evden çıktı. Allahtan rüzgâr aksi tarafa doğru esiyor, yoksa biz de tutuşurduk."

Carol pencereden dışarı baktı. Alevler tepenin dört bir yanını sarmıştı. Bahçe aletlerinin durduğu kulübe şimdilik tehlikede değildi. Fakat Carol bakarken tepedeki boş evin tahta damı da alev aldı ve tepe olduğu gibi yanmaya başladı.

Düdük sesini duyan kasabalılar yardım etmek gayesiyle arabalarına atlayıp Crestview'e gelmekteydiler.

Carol, "Ne feci!" diye söylendi. "O ağaçlar yıllardan beri burada büyüdüler. Greg onlardan birine benim için bir salıncak yapmıştı, hatırlar mısın?"

Elinor, "Evet," der gibi başını salladı. Neden sonra Carol'un aklına itfaiyecilerin kahve içmek istiyecekleri geldi. Telâşla giyinip, mutfağa indi. Hizmetçi kızlar korkuyla bir köşeye sinmişlerdi. Maggie'ye gelince kahveyi ocağa koymuştu bile. Yalnız üstü başı sırılsıklamdı.

Sakin bir sesle, "Üstüme su sıktılar," dedi. "Yangını kim çıkardı Bayan Carol? Her halde birinin attığı sigaradan çıkmış olamaz. İlk başladığı zaman gördüm. Bütün tepe birden ateş aldı." Kızlara döndü. "Biriniz gidip o adamlara kahvenin hazır olduğunu söyleyin."

Fakat adamlar kahve içmeye geldikleri zaman saat sabaha karşı üçtü. Üstleri başları kir içinde, yorgun bir halde içeri girdiler. Bazılarında ufak yanıklar vardı. Maggie onların

yaralarına tereyağı sürdü. Tepedeki boş ev kül olmuştu, tepe olduğu gibi yanmıştı. Mamafih birkaç ağaçı kurtarmaya muvaffak olmuşlardı.

Yangını haber veren düdükleri çalan Sam Thompson olayı oradakilere şöyle anlattı:

— "Saat bir civarında etekteki yoldaydım. Ortalıkta hiçbir şey yoktu. Beş dakika sonra bir aydınlık görüp koştum. Tepe beş altı yerinden ateş almıştı. Doğru Ward'larin evine gittim. Çünki en yakın orasıydı. Bay Ward henüz yatmantıştı. İtfaiyeye telefon etti. Döndüğüm zaman bütün tepe alevler içindeydi."

— "Yangını biri mi çıkardı dersin?"

— '"Belki. Belki de kimse çıkarmadı. Ne zamandan beri hava kurak gidiyordu. Kendiliğinden de çıkmış olabilir."

İşte o zaman Carol, Jerry Dane'yi gördü. Pijamasının üzerine robdöşambr giymişti. Onun da ötekiler gibi üstü başı kir içindeydi. Genç kız ona bir fincan kahve götürdü. Dane soğuk bir tavırla onu süzdü.

— "Mükemmel," diye söylendi. "Benim o tepede bir şeyler aradığımı sizden başka kim biliyordu?"

Carol onunki kadar soğuk bir sesle, "Sizi orada gören olmuştur," diye cevap verdi. "Hem bana öyle bakmayın. Yangını ben çıkarmadım."

— "Ama biri çıkardı!" Dane fincanı elinden bıraktı. Yüzünün ifadesi yumuşamıştı. "Beni dinle Carol," dedi. "Bütün bunların içyüzünü bana ne zaman anlatacaksın? Eğer anlatırsan bir iki kişifiin hayatını kurtarmış olursun. Belki bunların arasında kendi hayatın da vardır. Kararını çabuk ver."

Carol cevap vermedi. Esasen ondan sonra Dane'yi görmedi. Sabaha karşı saat dörtte herkes dağıldı. Hizmetçiler ortalığı temizlemeye başladılar. Carol, Elinor'u kütüphanedeki portatif barda kendine içki hazırlarken buldu. Yorgun ve asabi görünüyordu.

— "O Dane dedikleri adam sana neler söylüyordu?" diye sordu. "Suratında kötü bir ifade vardı."

Carol müstehzi bir tavırla cevap verdi. "Yangını neden çıkardığımı sordu. Ondan neler sakladığımı öğrenmek istedi. Benim bir şeyler bildiğimi zannediyor."

— "Sahiden biliyor musun?"

— "Kimbilir."

Manidar bir sessizlik oldu. Elinor hiçbir şey söylemedi. İçkisini yudumlamaya başladı. Carol da bir sigara yakarak onu seyre koyuldu. İşte tam bu esnada idi ki, Yüzbaşı Greg Spencer yazlık evine döndü!...

Balkon kapısından içeri girdi. Elinor gibi sarışın, uzun boylu, yakışıklı bir gençti. Yalnız gözleriyle, gülüşü Carol'a benziyordu. Gülerek çantasını yere bıraktı, sonra doğrulup kızkardeşlerine baktı.

— "İşte," dedi. "Okyanusları dolaşıp tekrar evime döndüm."

Elinor afallamıştı. "Greg!" diye bağırdı. "Burada ne işin var?"

Genç adam cevap vermedi. Kollarını açtı. Ve Carol onun kucağına atıldı. Ağabeysi ona sıkı sıkı sarıldı.

— "Zavallı yavrucak!" diye söylendi. "Cehennem hayatı yaşadın, değil mi? Bir türlü fırsat bulup daha evvel gelemedim."

Carol sevinçten ağlamaya başlamıştı. Greg onu kendinden uzaklaştırarak hafifçe sarstı.

— "Sus bakayım!" diye söylendi. "Mendilin nerede? Al benimkini." Kardeşinin göz yaşlarını sildikten sonra onun başının üstünden Elinor'a baktı. "Sana ne oldu kuzum? Ne diye gelmiyecek misim? Bu evi, ben geliyorum diye hazırlamadınız mı?"

Carol'u bırakıp kendine bir içki koydu.

— "O ne yangındı yahu?" dedi. "Bir iki saattir dışarıda saklanıyorum. Nasılsa kâfi miktarda yardım eden vardı. Yeni üniformamı kirletmek istemedim. İlk önce bu ev yanıyor sandım. Ne oldu kuzum?"

Elinor sükûnetle, "Belki biri yanar sigara attı," dedi. "Aylardır, bir damla yağmur yağmadı."

Greg bu cevapla tatmin olmuş görünüyordu. İçkisini bitirdi. Esnedi. "Biraz yatsam iyi olacak," diye söylendi. "Yarın uzun uzun konuşuruz. Arabayla geldim, yoruldum. Sen de biraz uyusan hiç fena olmaz Carol." Kardeşine dikkatle baktı. "Anlaşılan bu mesele seni çok üzmüş."

Elinor birden ayağa kalktı.

Öfkeyle, "Hepimizi mahvetti," diye söylendi. "Hem daha bitmedi. Ne diye böyle zamanda çıkıp geldin sanki? Ben de seni hemen evleneceksin zannediyordum."

Greg, "Allah izin verirse evleneceğim," dedi. Sonra Elinor'a baktı. "Ama bu durumda Carol'u yapayalnız bırakamam. Baksana ne hale gelmiş, zavallı."

Elinor somurtarak, "Delisin sen," dedi.

Carol ağabeysinin odasını gözden geçirmeye yukarı çıktı. Fakat Greg'i görmenin verdiği o ilk heyecan ve rahatlık hissi gitmişti. Elinor'un deminki asabiyetinin ve Greg'in ona bakışının arkasında bir şey vardı. Ablasına ikaz eder gibi bakmıştı. Carol yukarı katta, yalnız başına çamaşır dolabından çarşaf çıkarırken aşağıdaki iki kardeşinin birbirlerine karşı duydukları eski yakınlığı bir kere daha hissetti. Ne kadar kavga etseler, darılsalar gene de bütün dünyaya, hattâ kendisine karşı birlik olurlardı.

O yatağı hazırlayıp, havlu, sabun çıkarıncaya kadar, Greg de yukarı geldi. Mühürlü dolap kapısının önünde durup dikkatle inceledi.

— "Bu da nereden icap etmiş?" diye sordu. "O mesele artık kapandı zannediyordum."

— "Belki onlara sen söylersen mühürleri kaldırırlar."

Greg, "Söylerim," dedi. "Kimin yaptığını hâlâ meydana çıkaramadılar mı?"

Carol ona baktı. Birden onunla konuşmak, içini saran şüpheleri ona açmak ihtiyacım duydu. Ağabeysinin insana güven veren bir hali vardı. Carol onu, kendini bildiğinden beri çok severdi. Sesini alçattı.

— "Bunları sana söylemek hiç hoş değil Greg," dedi. "Fakat çok üzülüyorum. Marcia Dalton, cinayet gecesi burada Elinor'un arabasını gördüğünü söylüyor."

Ağabeysinin heyecanlanmasını, hattâ kızmasını bekliyordu. Ama böyle üzgün bir tavır takınacağını hiç tahmin etmemişti.

Greg, "Aman Allahım!" dedi. "Ne işi varmış burada onun?"

Sonra, işi şakaya vurdu. Bunun olmıyacak bir şey olduğunu söyledi. Fakat hayli şaşırmıştı. Carol bunun farkındaydı.

Gün ağarırken genç kız yatmaya çıktı. O esnada koridorda bir kapının açılıp ablası Elinor'un sessizce Greg'le konuşmaya gittiğini farketmedi.

12

ERTESİ SABAH Dane, geç vakte kadar uyudu. Öğleye doğru, Alex onu telefona çağırınca uyandı. New York' tan Tim telefon ediyordu.

Tim, "Buldum," dedi. "Otele Mary D. Breed adiyle kayıt olmuş." Bir otel ismi verdi. "Tarife tıpatıp uyuyor. St. Louise'de oturduğunu söylemiş. Uydurmuş olabilir, tabiî. Yalnız otele çarşamba gecesi gelmiş, ertesi sabah çıkıp gitmiş."

Dane bir kâğıdın üzerine not alıyordu.

— "Otelde onu hatırlıyan var mı?"

— "Kapıcı var. Bavulunu aşağıya o taşımış. Kadın da ona elli sent vermiş. Kürk ceketini, beyaz şapkasını hatırlıyor."

— "Kadının bavulu mu varmış? Ama onu buraya getirmedi. Belki tiren istasyonunda emanetçiye bırakmıştır."

— "Belki. Yalnız bavulun ona ait olduğunu nereden anlıvacağız? Emanetçi kâğıdı elimizde değil ki."

— "Belki bavulun üzerinde de markası vardır."

— "Belki. Ama olmıyabilir de. Hem bavulu bulsak bile

alamayız. Onu alsa alsa polis alabilir."

— "Polisi bu işe karıştırma. Seni oraya onun için gönderdim Tim."

Tim, "Ben de, 'Neden?' diye merak ediyordum," dive homurdandı. Fakat Dane onu dinlemedi.

— "Şimdi derhal bir uçağa atlayıp, St. Louise'ye git," dedi. "Bir de orasını deneyelim. Paran var mı?"

Tim, "Uçak bana dokunur," diye sızlandı.

— "Özür dilerim Tim. Fazla vaktimiz yok. Uçakla git ve orada polise müracaat et. Kadının her iki ismini de ver. İnşallah oradakilerin bu cinayetten henüz haberleri yoktur."

Dane âhizeyi yerine koyduğu zaman Tim hâlâ sızıldanıyordu. Genç adam pencereye giderek, bir gece önce yanan tepeye baktı. Yangın başladığı zaman Alex ahırın civarındaydı, hiç kimseyi görmemişti. İlk olarak gökyüzüne vuran kızıllığı farketmiş, oraya vardığı zaman da iş işten geçmişti.

Dane'ye bunu haber verdiği zaman, yangın beş altı yerde birden başlamıştı.

Dane'nin, ayrıca Tim'in telefon etmesine de cam sıkıldı. Eğer Floyd onun zannettiği kadar zekiyse işler karışabilirdi. Netekim öyle oldu. Aynı anda santral memuru Bessie, Komiser'e telefon açtı. Dane ile Tim'in konuşmasını nakletti.

Dane, Alex'in getirdiği yemeği iştahla yedi. Sonra gidip tepeyi gözden geçirdi. Her taraf kül olmuştu. Toprağın üstü bir karış kavruk odun ve kül örtülüydü. Bunların arasından kararmış ağaç gövdeleri yükseliyordu.

Asıl ilgisini çeken yangının hududu oldu. Bu hat, sanki yangın birkaç yerde birden başlamış gibi gayrimuntazamdı. Genç adam bunu tetkik ederken arkasında bir ses duydu. Birden döndüğü zaman karşısında genç bir adam gördü.

Adam mütebessim bir tavırla, "Epey büyük bir yangındı, değil mi?" dedi. Tepeyi berbat etmiş. Halbuki ben burayı pek severdim. Küçüklüğümde her gün buraya oynamaya gelirdim."

Dane dikkatle ona baktı. İriyarı, yakışıklı bir gençti. Süveter ve açık renk bir pantolon giymişti. Gülümsiyerek Dane'ye bir sigara uzattı ve, "Ben Greg Spencer'im," diye kendini tanıttı. "Dün gece, yangın bittiği esnada buraya geldim. Kızkardeşlerim çok üzgündüler."

— "Ne kadar üzülseler hakları var. Bilhassa Bayan Carol'un."

Dane, bu lâf üzerine Greg'in kuşkulu bir tavır takındığını farketti.

Greg, "Öyle," dedi. "Carol cesur kızdır. Yoksa dayanamazdı. Olayı haber alır almaz geldim. Güney Pasifik'teydim. İznim bitmeden evlilik muamelelerimi tamamlamak istiyorum."

Dane de kendini takdim etti. İkisi de savaşın değişik sahnelerinde bulunmuşlardı, fakat asker olmak aralarında bir bağ teşkil ediyordu. Üstelik Dane bu genç adamdan bayağı hoşlandığını hissetti. Birlikte birer içki içmeye eve gittikleri zaman Elinor'u orada yalnız buldular.

Elinor, "Carol, Lucy Norton'u görmeye gitti," dedi. "Sa. bahtan beri Floyd ve avenesi buradaydılar. Öyle bir konuşmaları var ki, duyan da tepeyi biz yaktık zanneder."

Hasta bir lıali vardı. Her zamanki gibi itinayla giyinmişti, ama bitkin görünüyordu. Dane viski bardağını eline alıp şömineye gitti. Elinor'un tam karşısında durdu.

— "Yangını başından itibaren seyrettim. Bana kalırsa tepe kasten yakıldı," diye söylendi.

Kadın bir şey biliyor idiyse bile hiç belli etmedi. Dikkatle boyanmış kaşlarını hayretle kaldırarak, "Ama neden?" diye sordu.

— "Ölen kızın elbiseleri bulunamadı. Belki oraya saklamışlardı."

— "Fakat bu biraz uzak bir ihtimal, değil mi?"

Greg bardağını elinden bıraktı. "Amma da yaptınız, Binbaşım," dedi. "Bunu da nereden çıkardınız? Tepe kupkuruydu. Belki biri sigara atmıştır."

— "O halde atan altı sigara birden atmış olacak, çünki yangın altı yerde birden çıktı."

Bir sessizlik oldu. Greg tekrar bardağını aldı. "Yani sizce, tepe kızın elbiselerini ortadan kaldırmak için ateşe verildi, öyle mi?"

— "Bence öyle. Polis bu sebepten onunla ilgilendi. Geldikleri zaman yanlarında bir de orman müfettişi vardı değil mi?"

Elinor'un bundan haberi yoktu. Sabah geç vakte kadar uyumuştu. Hem artık bunları unutmak istiyordu. O akşam kulüpte bir yemek verecekti. Genç kadın bundan sonra elindeki listeyle meşgul olmaya başladı. Arada bir telefonu açıp ahbaplarını davet ediyordu. Bu arada iki erkek de savaştan, askerlikten, dünyanın siyasi durumundan bahsettiler. Carol geldiği zaman onları bu vaziyette buldu. Dane'yi görmcmezlikten gelerek, başından şapkasını çıkarıp attı. Greg ona baktı. "E, ne oldu? Lucy ile görüştün mü?" diye sordu.

— "Eğer buna görüşmek denirse, görüştük. Odada devamlı olarak bir hemşire vardı. Bir ara ona dışarı çıkmasını rica ettim, talimat aldığım söyledi. Bence Lucy bir şeyler biliyor, ama söylemeye fırsat bulamadı."

Dane, Carol geldiği zamanki gerginliğin birden kaybolduğunu, Greg'le Elinor'un rahatladıklarını farketti.

Elinor, "Onun bir şey bildiğini nereden anladın?" dedi.

— "Bana bakışından. Hemşireyi dışarı göndermek için bahane arayışından."

Greg, "Haydi bir içki iç de bunları unut Carol," dedi.

Fakat Carol içmedi. Şapkasını alıp kapıya yürüdü. Dane onu hep pantolon ve süveterle görmüştü. Elbiseyle ilk defa görüyordu. Son derece cazip, güzel bir kızdı. Ve hâlâ ona kızgın olduğu da belliydi.

Carol'un odadan çıkmasına fırsat olmadı. Daha eşikten ayrılmadan Floyd'la Mason koridorda güründüler. Mason'un elinde gazeteye sarılı kocaman bir paket vardı. Oturduktan sonra bile onu kucağından bırakmadı. Floyd hiç oturmadı. Heyecanlı bir hali vardı.

— "Sizleri tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Merhaba Greg. Geldiğinden haberim yoktu."

— "Bu sabah otomobille geldim."

— "Yangından sonra mı?"

— "Evet, yangından sonra."

Komiser etrafına bakındı. "Ben de sizlere bundan bahsetmeye geldim," diye söylendi. "Bu yangın bana biraz acayip göründü. Çok çabuk yayıldı. Birkaç yerde birden başlamışa benziyordu. Onun için bu sabah buraya orman müfettişlerinden birini getirdim. O da benim fikrime iştirâk etti. Yangını biri çıkarmış."

Hiç kimse konuşmadı. Floyd göğsünü şişirerek gözlerini odada dolaştırdı.

— "Anlaşılan ortada bir katil var. Bunun üzerinde düşünmeye başladım. Kızm elbiseleri bulunamadı. Ama bu evde kalmıştı. Buraya kırmızı bir sabahlıkla gelmiş olamazdı! Derken aklıma tepe geldi. Orada elbiseleri saklıyacak bir sürü yer vardı." Dane'ye baktı. "Galiba Binbaşı Dane de aynı şeyi düşündü. Zira tepede dolaşıp duruyordu. Çok geçmeden tepe yandı, elbiseler de onunla birlikte yandı. İşte bütün hikâye bundan ibaret." Elini cebine sokup bir şey çıkardı. "Tepe hâlâ yer yer yanıyor," diye devam etti. "Onun için oraya bir gözcü koydum. Adam bunu bulmuş." Floyd bundan sonra elini açıp uzattı. Geniş avucunda bir marka vardı. Bu "B" harfiydi. Ateşten kararmış, ama erimemişti. "Kadının elindeki çantadan düşmüş." dedi. Sonra etrafına bakmarak, "Bunu daha önce gören oldu mu?" diye sordtı.

Hiç kimse cevap vermedi. Derken Elinor ayağa kalktı.

— "Bunların hepsi çok ilgi çekici," dedi. "Fakat bizleri hiçbir şekilde alâkadar etmez. Bu kız öldürüldüğü zaman hiçbirimiz orada değildik. Bizi bu işe karıştırmak için boşuna çabalıyorsunuz. Saçma bir şey bu."

Floyd inatçı bir tavırla, "Yangım çıkaran şahıs kızın elbiselerinin tepede sakh olduğunu biliyordu," diye söylendi.

— "Yangını kimin çıkardığını nereden biliyorsunuz?"

Komiser, "Oturun Bayan Elinor," dedi. "Henüz söyliyeceklerim bitmedi. Şu paketi ver bana Jim."

Jim Mason paketi masaya koydu. Gazeteleri açıp içindekileri meydana çıkardı. Kâğıtların arasından, eski model, porselen bir ibrik çıktı. Orası burası kırıktı, ama üstündeki desen olduğu gibi görünüyordu. Floyd odadakiler onu görsün diye geri çekildi. "Üstünde hiç parmak izi yok," diye söylendi. "Ward'larm bahçıvanı bunu bu sabah yolun kenarındaki otların arasında bulmuş."

Dane Carol'a baktı. Genç kız gözlerine inanamı.yormus gibi ibriğe bakıyordu. Yüzü kül gibi olmuştu.

Floyd, "Belki içinizde bunu hatırlıyan vardır," dedi. "Siz belki hatırlamazsınız Bayan Carol, çok gençsiniz. Fakat sen Greg. Ve siz Bayan Elinor?"

Elinor, "Hayır," der gibi başını salladı. Greg şaşırmış görünüyordu. Dane odadakileri göz hapsinde tutarak bekledi.

Greg ağır ağır, "Hiç yabancı gelmiyor," diye söylendi. "Üstündeki deseni bir yerden hatırlıyacağım..."

Sesi yavaş yavaş alçalıp sustu.

Floyd gülümsedi. "Ama ben bunun nereden geldiğini biliyorum," dedi. "Kasabadaki porselen dükkânı sahibi ihtiyar Annie Holden'e götürdüm. Bunu hatırladı. Hususi olarak sipariş edilmiş. Büyükanneniz otuz şu kadar yıl önce bunu ondan satın almış."

Carol şaşkın bir halde, "iyi, ama bunun yangınla ne ilgisi var?" diye sordu.

Floyd, "Çünki içine benzin konmuş," dedi. "Yangın benzinle çıkarılmış Bayan Carol. Ve benzin bunun içindeymiş."

Odada derin bir sessizlik oldu. Bütün yüzleri dikkatle tetkik eden Dane, şaşkınlıkla korku arasındaki farkın çok az olduğunu gördü. Üç kardeş de şaşırmışlardı. Üçünde de suçlu bir ifade vardı.

Alçak sesle, "Tabiî, her şeyden evvel ibriğin bu evden çıktığını

ispat etmek lâzım," dedi. "Böyle şeyler atılabilir, veya verilebilir. Şayet takımın öteki parçaları da buradaysa—"

Carol atıldı. "Burada," dedi. Sesi kupkuruydu. "Bu takım yıllardan beri tavan arasında duruyor. Daha geçen gün gördüm. isterseniz çıkıp bakın. Hizmetçilerden biri size yolu göstersin."

Floyd Mason'a başiyle işaret etti. Mason dışarı çıktı. Hiç kimse konuşmuyordu. Floyd elindeki madenî harfi tekrar cebine koydu, sonra Carol'a döndü.

— "Dün akşam arabanız kapının ününde duruyordu. Yangın için geldiğimiz zaman gördüm."

Carol başiyle tasdik etti.

— "Garaja götürmek uzun oluyor. Onun için akşamları burada bırakıyorum."

Floyd, "Etrafta hiç lâstik hortum var mı?" diye sordu.

— "Lâstik hortum mu? Bahçe aletlerinin durduğu kulübede çok var."

— "Ben, boru gibi ince hortum demek istedim."

Carol bir an düşündü.

— "O da var zannederim," dedi. "Burada saç yıkamak için kullanıyoruz. Neden sordunuz?"

— "Arabanın deposundaki benzin hiçbir şekilde dışan akıtılamaz Bayan Carol. Ancak sifonla çekilir de..." Komiser yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Bugün deponuzdaki benzinde eksilme farkettiniz mi?" İbriği işaret etti. "Zira bu oldukça çok benzin alır."

Genç kız, "Hayır, farketmedim," dedi ve sustu.

O esnada merdivenden bir porselen şıngırtısı duyuldu. Arkasından Jim Mason içeri girdi. Kucağında kalın porselenden bir tas, bir sabun kabı, bir de maşrapa vardı. Muzaffer bir eda ile bunları masanın üzerine koydu.

Artık bunun şüphe götürür tarafı kalmamıştı. İbrik bu takıma aitti. Floyd, Carol'a dönerek, yumuşak bir sesle sordu. "Kızın

elbiselerini neden sakladınız, tepeyi niçin ateşe verdiniz Bayan Carol? Bunları kimi gizlemek için yaptınız?"

13

BİR İKİ SAAT SONRA Dane, Flovd ve Mason'la beraberce evden çıktı. Mason kucağındaki porselen takımı dikkatle komiserin arabasına yerleştirdi. Floyd'un suratı asıktı. Sorduğu bütün sualler boşa gitmiş, Carol büsbütün şaşkına dönmüştü. Durmadan, "Bilmiyorum," diyordu. "Evet, Binbaşı Dane'yle birlikte tepeye gittim. Ama orayı yakmak aklıma bile gelmedi. Hem ne diye yakayım?"

Bu müddet zarfında Greg'in geldiği haberi kasabaya yayılmıştı. Aile dostları, arkadaşları ona, hoş geldin demeye, ayrıca yanmış tepeye bir bakmaya, aynı zamanda cinayetten bir kere daha bahsetmeye geliyorlardı.

Komiser onları görünce ibriği gazeteye sardığı gibi muaviniyle birlikte evden çıkmıştı. Dane ev sahibi üç kardeşe bir kere daha hayranlık duymaktan kendini alamadı. Elinor zarif hareketlerle çay ikram ediyor, Carol beylere içki veriyor, Greg de neşeyle onlara başından geçenleri anlatıyordu.

İbrik oldukça kuvvetli bir delildi. Sonra Carol'un, onun tepede buldtığu öteki markadan da haberi vardı. Diğer taraftan genç kızda, bütün mâsum insanlar gibi, şaşkın ve suçlu bir hal mevcuttu.

Dane bahçedeki fıskiyenin yanında durdu. Bu, sarı mermerden kocaman bir şeydi. Tepesinde bronzdan büyük bir heykel, etrafında da, ellerinde taslar bulunan küçük melekler vardı. Genç adam bir sigara yakarak havuzun kenarına oturdu. Daha birkaç gün önce Carol ile tepede yaptıkları yorucu bir araştırmadan sonra burada oturmuşlardı. Bacağı müthiş ağrıyordu. Carol ona nasıl sakatlandığını sormuştu.

O da, "İtalya'da vuruldum," dedi. "Beni Alex kurtardı. Yoksa

şimdi burada olmıyacaktım. O da gözünün birini orada kaybetti," diye anlatmıştı.

Aynı gün Freda onlara bir tabak bonfile ile limonlu pasta setirdi. Bunlar Dane'ye değil, Alex için gönderilmişti. Yanındaki kâğıtta, "Alex'e tebriklerle..." diye yazıyordu. Alex bunu görünce utancından kıpkırmızı kesildi.

— "Ona neler anlattınız, kimbilir," diye söylendi. "Ben kahraman filân değilim. Eğer bu halkın kulağına giderse—"

Dane onun bu haline güldü. "Üzülme dostum, kimse duymaz," dedi. "Hem hayatta bonfile ile limonlu pastayı haketmiş bir tek adam varsa, o da sensin."

Şimdi ise Floyd, genç kızın tepeyi ateşe verdiğinden şüpheleniyordu. Carol ölen genç kadın hakkında bir şeyler öğrenmiş ve onun hüviyeti tesbit edilmesin diye bunu yapmış olabilirdi. Fakat tevkif edilmemişti.

Flovd giderken bunu açıklamış, "Yalnız kasabadan uzaklaşmamanızı rica edeceğim," demişti. "Sen de öyle Greg. Size gelince Bayan Elinor. Siz de bir müddet buradan ayrılmasanız iyi olur."

Greg buna şiddetle itiraz etti. Evlenmek üzereydi, izninin yarısı zaten geçmişti. Fakat onu asıl üzen Carol'a isnat edilen suç oldu. "İmkânsız!" diye söylendi. "Carol bunu neden yapsın? Flem onun cinayetle ilgisi olduğunu ispat edemediniz."

Floyd, "Öyleyse şu ibrik meselesini izah edin," dedi.

Dane bunları uzun uzun düşündü. Komiser kurnaz adamdı. Yalnız galiba işi ters tarafından ele alıyordu. Cinayetin esas sebebi neydi? Kız kimdi? Carol ile görüşmek istediğini söyliyerek Spencer'lerin evine neden gelmişti? Ve neden gece geç vakit kalkmış, evden dışarı çıkmıştı? Zira o gece dışarı çıktığı bir gerçekti. Terliğindeki çam dikeni bunu açıklıyordu. Sabahlığının üzerine kürk cekètini alıp neden dışarı çıkmıştı? Kiminle buluşmuştu? Bir kadınla mı?

Acaba bu kadın Elinor Hilliard mıydı? Marcia Dalton, Elinor'un arabasını gördüğünü iddia ediyordu. Fakat Elinor'un,

o gece nerede olduğuna dair elinde delilleri vardı. Gelelim Greg'e... Belki ablasının arabasını o gece kullanan oydu. Kadınlarla devamlı bağı olan bir erkeğe benziyordu. Dane bu tıp erkekleri iyi tanırdı. Yalnız ortada bu tezi çürüten bir iki nokta mevcuttu. Ölen kız ufak tefekti. Ama ölüsü yukarıya asansörle taşınmıştı. Asansörde bulunan saç tokası bunu gösteriyordu.

Böyle olduğuna göre, bunu yapan Greg olsa, Lucy evde olduğuna göre, gürültüyü duyar korkusuyla onu asansörle çıkarmazdı. Fakat Elinor Hilliard'ın, başka çaresi olmadığına göre, böyle yapmış olması daha akla yakındı.

Dane bu nokta üzerinde dikkatle durdu. Elinor'un cinayet gecesi burada görülmesi bir yana, ayrıca dün buraya gelj miş ve gecesine tepe yanmıştı. Her iki olayda da yangın çıkarılmıştı. Fakat Lucy'nin iddiasına göre o evde olduğu müddetçe yangın olmamıştı.

Dane birsigara daha yakıp, sakat bacağım ileri uzattı.; "Yoksa kız cuma gecesi öldürülmedi mi?" diye düşündü. Belki bir gün daha orada kalmış, sarı odada yatıp kalkmıştı. Fal kat buna imkân yoktu. Zira morg raporu ölüm tarihini cuma gecesi olarak bildirmişti. Sonra Lucy'nin anlattığı, dolaptan uzanan el hikâyesi vardı. Bu hakikaten olmasa kadın korkar, merdivenden düşüp bacağını kırar mıydı?

Dane canı sıkılmış bir halde yerinden kalkarak, topallıya topallıya eve gitti. Tim'den hâlâ bir haber yoktu.

Sofrada yemek tabağını önünden iterek bir sigara yaktı.

— "Polis, dün gece tepeyi yakanın Carol Spencer olduğundan şüphe ediyor Alex," dedi.

— "İmkânsız. Buna katiyen inanmam efendim."

— "Ben de inanmıyorum. Ama kızın başı dertte. Belki onu kundak sokmak ve cinayet delillerini ortadan kaldırmak suçundan tevkif ederler."

— "Belki de birisi ölen genç kadını zorla dışarı çıkarmıştır," dedi.

— "Ama üstünde kürk ceket varmış. Zorla dışarı çıkan insan bunu giyer mi?"

— "Onun üstünde olduğunu kati olarak bilmiyoruz ki. ; Belki sonradan giydirdiler. Asıl gayeleri kızı evin içinde öldürülmüş gibi göstermekti."

— "Neden?"

— "Neden olacak, katilin kaçmasını kolaylaştırmak için.Nasılsa Lucy Norton o kadar işinin arasında çamaşır dolabıi na yolu düşünceye kadar aradan iki üç gün geçerdi."

— "Peki sen olsan, o eve nasıl girerdin?"

— "Meselâ sizin bacağınız sakat olmasa, mutfağın önündeki sütunlardan pekâlâ yukarı tırmanabilirsiniz. Sonra pencere camlarından birini kırar içeri girersiniz."

— "Başka nasıl girilir? Hatırladığıma göre sarı odanın bir penceresi açıktı. Kız da orada yatıyordu. Meselâ oraya merdivenle çıkılmış olamaz mı?"

— "Ahırm yanında bir merdiven var. Gördüm."

— "Sen gene bak bakalım, yerinden oynatılmış mı?"

Dane saatine baktı. Dokuza geliyordu. Şayet Marcia Dalton evdeyse bu saatte yemeğini bitirmiş olurdu. Onunla bir konuşma daha yapmanın tam zamanıydı.

Marcia onu, "Ne hoş bir sürpriz bu," diye karşıladı.

Sonra genç adamın konuşmasına fırsat vermeden eline bir içki tutuşturdu. Hizmetçilerin sinemaya gittiklerim haber verdi ve misafirini bir koltuğa oturttu. Kendi de karşısına geçti. Zeki gözlerini ona dikerek, "Demek toplantıya siz de davet edilmediniz," dedi.

Dane şaşırdı. "Ne toplantısı?"

— "Elinor Hillard kulüpte bir ziyafet veriyor. Beni davet etmedi. Anlaşılan Carol ona, benim arabasını gördüğümü söyledi. Ama böylesi daha iyi oldu. Zaten bütün gün hastanede canım çıktı." Genç adama dikkatle baktı. "Hâlâ bu işin üzerinde misiniz Binbaşım?"

Dane'nin zayıf yüzü hiç değişmemişti. "Hangi iş?" dedi.

Kadın, sabrı tükenmiş gibi bir hareket yaptı. "Aptal değilim ben. Belki Carol'a âşıksınız, orasını bilemem. Ama bu cinayetle ilgilendiğiniz muhakkak. Yalnız boşuna yoruluyorsunuz. Biz burada birbirimizi tutarız."

— "Demek hiç kimseden yardım görmiyeceğim, öyle mi?"

Kadın buna doğrudan doğruya cevap vermedi.

— "Sizi bekliyen daha büyük güçlükler var," diye söylendi. "Greg ile Elinor birbirlerine çok bağlıdırlar. Eğer dün gece yangım çıkaran Greg ise Elinor muhakkak bunu biliyordur. Ve

bence de o çıkardı."

— "Öyle kabul edelim. Peki ya cinayet?"

— "O gece Elinor'un arabasında hiç kimseyi farketmedim. Yalnız otomobili gördüm, o kadar. Bu hususta, istedikleri şey üzerine yemin ederim. Şayet o gece Elinor buraya geldiyse Greg de onunla beraberdi. O değilse bile başka bir erkek vardı."

Dane sükûnetle, "Pekâlâ. Bu adamı kim görmüş?" dedi.

— "İhtiyar Bayan Ward görmüş. Kocası Bay Ward geceleri uykusu kaçınca dolaşır. O gece de dolaşmaya çıkmış, gecikince Bayan Ward merak etmiş. Peşinden çıkmış. Kocasını bulamamış, ama Elinor'unkine benziyen bir arabanın Crestview'in yolundan ilerlediğini görmüş. İçinde bir adam varmış, ama arabayı o değil, başka biri kullanıyormuş. O esnada cinayetten henüz kimsenin haberi olmadığı için, Bayan Ward ertesi gün bundan bir ahbabına bahsetmiş. Şayet arabadaki Greg ise, onlara uğramamasına şaştığım söylemiş. Çünki Greg, torunları Terry'nin iyi arkadaşıdır."

Dane iskemlesinde heyecanla doğruldu.

— "O halde gidip Bay Ward'la bir görüşeyim," dedi. "Madem geceleri uyumuyormuş belki hâlâ ayaktadır."

Yalnız Ward'i uyanık bulduğu halde, onunla yarım saat görüştükten sonra, Dane büsbütün şaşırmış bir halde oradan ayrıldı. Ward onu son derece nazik karşılamıştı. Dane yangından söz açtığı zaman, "Kötü şey," diye cevap verdi. "Ben orayı pek severdim. Son zamanlarda bakımsızdı."

Fakat Dane cinayet konusuna temas edince, Bay Ward gayet ketum davrandı.

— "Korkunç," dedi. "Zavallı Carol Spencer... İyi ki ailesi yanına geldiler. Yoksa yalnız kalması yakışık almazdı."

Bu lâf üzerine Dane hemen atıldı.

— "İşittiğime göre karınız cinayet gecesi Spencer'lerin evinden uzaklaşan bir araba görmüş. Bana bu konuda bir şeyler

söyliyebilir misiniz?"

Ward, "Demek bu hikâyeyi siz de duydunuz," diye cevap verdi. "Fakat Önemli bir şey değil bu. Evet, karım bir araba görmüş, ama bu dönmek için manevra yapan bir otomobil de olabilir. Bildiğimiz sadece bundan ibaret efendim."

— "Karınız arabanın içindekini görmemiş mi?"

— "Erkeğe benzetmiş, fakat pek emin değil. Gözleri gençliğindeki gibi iyi görmüyor. Sonra gece çok karanlıkmış."

Ward böyle söyliyerek ayağa kalktı. Dane artık gitmesi icap ettiğini anlamıştı. Mamafih bir dakika daha durup sordu.

— "Bu arabayı siz görmediniz mi Bay Ward?"

Yaşlı adam, "Katiyen," diye cevap verdi.

Fakat Dane ısrar etti.

— "Polis bütün bunları öğrenmek istiyecektir Bay Ward."

— "Ne karım, ne de ben böyle aslı esası olmıyan masalları polise anlatmayız. Arabaya gelince, bu her hangi bir şahsın arabası olabilir."

Ward bundan sonra Dane'yi kapıya kadar geçirdi, ama elini sıkmadı. Eşikte durup genç adamın ayak sesleri yolda kayboluncaya kadar arkasından baktı. Ondan sonra kapıyı kilitledi. Işıkları söndürdü. Yukarı, karısının yanına çıktı.

— "Şu dilini tutmayı bir türlü öğrenemedin," diye söylendi. "Elinor Hilliard'ın arabası hakkında söylediklerini herkes duymuş. Binbaşı Dane biraz önce buradaydı."

Bayan Ward yatağın içinde kalkıp oturdu. Benzi sararmıştı. İnce parmaklı buruşuk ellerini ovuşturarak, "Şimdi ne yapacağız?" diye söylendi.

Kocasının öfkesi hâlâ geçmemişti, ama gelip onun omuzunu okşadı. "Ben biraz dışarı çıkacağım," dedi. "Sen uyumaya çalış yavrum. Çok kalmaz dönerim."

Kadın gitmemesi için ne kadar yalvardıysa da Ward onu dinlemedi. Ufak tefek vücudu dimdikti. Elbise odasına uğrayan

çekmeden tabancasını aldı, cebine koydu. Ve sessizce evden çıktı.

14

AYNI GECE Lucy Norton öldü.

Bu ölüm, ya Elinor Hilliard'ın kulüpte verdiği toplantı esnasında, veya ondan sonra vukubulmuştu. Elinor her zamanki inadı ile bu ziyafeti vermekte ısrarlıydı. Greg, "Budalalık etme," demişti. "Kimi kandırmaya çalışıyorsun? Polisi mi? Onlara nasılsa vızgelir. Eğer kasaba halkım ise, onlar ne olursa olsun dedikodularım yaparlar. Vazgeç bu toplantıdan. Bir baş ağrısı bahane et. Şimdiye kadar, işine geldiği zaman bunu çok yaptın."

— "Vazgeçeyim de herkesin eline yeni bir koz daha mı vereyim? Bu toplantıyı yapmaktan başka çaremiz yok Greg." Sonra saatine baktı. "Aman Yarabbi, daha saçımı yaptıracağım. Senin arabam alıyorum Carol," dedi.

— "Yurüsen ne olur sanki? Daha kulübe gidip briç masalarını yerleştireceğim. Şampanyayı taşıyacağım."

— "Ben geç kalmam, çabuk dönerim."

Tabiî dönmedi. Carol erkenden hazırlandı. Sırtına beyaz bir elbise giydi. Kulübe gidip masaları henüz düzeltmişti ki, misafirler gelmeye başladılar. İlk gelen Albay Richardson'du. Yemekte ikram edilmek üzere kendi mahzeninden bir şişe eski konyak getirmişti.

Şişeyi Carol'a verirken, "Böyle konyak kulüpte yoktur," dedi. "Don için birkaç şişe saklamıştım."

Sonra yangından bahsetmeye başladı.

— "Çok garip," dedi. "Gerçi havalar kurak gidiyordu, ama ateşin bu kadar süratle yayılması tuhaf. Hatırlarsan o gece ben Ward'larda satranç oynuyordum. Geç vakit eve dönerken şu

Dane denen adamın yanındaki uşağı sizin evin civarında gördüm. Garip, değil mi? O saatte orada ne işi vardı?"

Carol, "Eğer yangını onun çıkardığını kastediyorsanız, yanılıyorsunuz," dedi. "Binbaşı Dane ile ikisi onu söndürmek için çok uğraştılar."

Fakat Albay Richardson'un söyliyecekleri bitmemişti.

Vakur bir tavırla, "Buraya senelerdir gelirim," dedi. "O zamandan beri bir tek hırsızlık vakası oldu. Sonra bu Dane denen adam, korsan suratlı uşağı ile geldi. Kasabamızda hem cinayet, hem de büyük bir yangın oldu."

Carol'un asabiyetten yanakları kızarmıştı.

— "Çok saçma," diye söylendi. "Binbaşı Dane orduya mensup bir adam." Sonra bu bahsi burada kapatmak ümidiyle, "Haydi sizinle gidip misafirleri karşılayalım," dedi. "Elinor her zamanki gibi gecikti gene."

Fakat Albay Richardson ikna olmamıştı. Elini Carol'un koluna koyarak, "Bu adamla fazla görüşme yavrum," dedi. "Kaba bir insan. Onu, senin yanına yakıştıramıyorum."

Toplantının başlangıcı çok eğlenceli geçti. Zaten Elinor' un bütün toplantıları böyle olurdu. Briç oynıyanların en iyilerini seçmişti. Yemekler nefisti, içki boldu.

Bir ara Carol, Greg'in kalktığım gördü. Ağa'oeysi kadehini kaldırmıştı. Gözlerinde donuk bir ifade vardı.

— "Kadehimi, Spencer ailesini hem kundakçılık, hem cinayetle itham eden, müstesna polis şefimiz Floyd'un şerefine kaldırıyorum," dedi.

Odada derin sessizlik oldu. Fakat artık yapılacak şey yoktu. Elinor dudaklarında zoraki bir tebessümle, "Böyle acayip şakalar yapma Greg. Sözlerini yanlış anlıyan olabilir," dedi.

Bunun üzerine Greg sustu. Ama olan olmuştu bir kere. Neşeli hava bir anda kayboldu. Alçak sesle konuşmalar başladı. Arada bir, bir baş Carol'a dönüp merakla bakıyordu. Nihayet Elinor yemeğin bittiğini belirtmek üzere ayağa kalktı. Erkekler

purolarını içmeye sigara salonuna doğru yürüdüler. Carol da kalabalıktan sıyrılıp dışarıya, bahçeye çıktı.

Deniz tarafından gelen kesif bir sis ortalığı kaplıyordu. Kasabanın ışıkları kaybolmaya başlamıştı bile. Biraz ilerisinde bir arabanın hareket ettiğini duydu, ama buna aldırmadı. Yirmi dakika kadar sonra Elinor terastan seslendi.

— "Greg! Neredesin Greg?"

Carol, "Burada değil," dedi. "Belki eve gitmiştir."

Sonra içeri girdi.. Elinor hırsından neredeyse ağlıyacaktı. "Sanki sarhoş olup saçmalaması yetmiyormuş gibi, briç partisini de eksik bıraktı," diye söylendi. "Onun yerine sen oynarsın Carol."

Carol sonradan o geceyi dehşetle hatırladı. Kendisi briç masasında eksiltip, arttırarak, kaybedip kazanarak iskambil oynarken Lucy, hastanede esrarlı bir şekilde ölmüştü.

Onu buldukları zaman ycrtleydi ve üstünde tek bir iz yoktu. Ona bakan hastabakıcının anlattığına göre akşam saat on sıralarında uyumuştu. Soruşturmadan beri sinirleri bozuk olduğundan saat dokuzda bir uyku ilâcı almıştı.

Hastabakıcı ağlıyarak, "Ondan sonra bir daha yanına gitmedim," diye söylendi. "Mışıl mışıl uyuyordu. Benim de isim vardı. Sonra sabahleyin kahvaltısını götürdüğüm zaman... Nasıl oldu da yatağından kalkmaya cüret etti,, bilmem ki—"

Floyd ile Doktor Harrison, Lucy'nin odasına aynı anda vardılar. Tabiî yapılacak hiçbir şey yoktu. Hastanenin doktorları onun birkaç saat önce öldüğünü söylediler. Floyd öfkesinden köpürüyordu.

— "Üstünde iz olsun olmasın, bu cinayet," dedi. "Bir şey biliyordu, onun için bu âkıbete uğradı."

Doktor çömeldiği yerden doğruldu.

— "Bana kalırsa kalb krizinden ölmüş Floyd."

— "İnsan kalb krizi geçirirken yatağından mı kalkar?"

İki doktor yerde yatan ölüye baktılar. Pazen geceliği ile

yatağın yanında yatıyordu. Yüzünde sakin bir ifade vardı, Yatağın örtüleri, sanki Lucy'nin kendisi yapmış gibi, geriye atılmıştı. Göze çarpan yegâne fevkalâdelik, çarşafa çengelli iğneyle tutturulmuş olan zilin, yerinden kopmuş olmasıydı. Zil yerde duruyordu. Floyd onu işaret etti. Suratı öfkeden kızarmış bir halde, "Kim yaptı bunu?" diye sordu.

Doktor sükûnetle, "Bazan olur," diye cevap verdi. "Zil yere düşmüştür. Hasta da kalbinde bir fenalık hissederek onu almak üzere yatağından kalkmıştır."

Fakat Floyd bununla tatmin olmamıştı. Koridora çıkarak orada bekliyen asistanı bir kenara çekti. "Dün gece buraya dışarıdan biri girmiş olabilir mi?" diye sordu.

— "Kapılar saat onda kapanır, efendim. Ondan sonra içeri girene kapıyı kapıcı açar."

— "Etrafta hiç boş oda var mı?"

—"On numara boş. Hastası dün öğleden sonra çıktı."

Komiser homurdanarak etrafına bakındı. On numara koridorun karşısındaydı. Süratli adımlarla oraya gitti. Yatağın çarşafları alınmıştı. Pencerelerden biri açıktı. Floyd asistana, "Burada kim yatıyordu?" diye sordu.

— "Crowell'lerin küçük kızı. Birkaç gün önce bademcik ameliyatı olmuştu."

Floyd pencereyi gözden geçirdi. Yangın merdiveni pencerenin hemen önündeydi. Komiser yeniden homurdandı. Basamakların ortâ yerlerinde çizikler vardı ve bazılarının boyaları bozulmuştu.

Floyd, "Çabuk doktoru çağır!" diye bağırdı.

Fakat doktor teşhisinde ısrar ediyordu. Biri içeri girmiş olabilirdi. Fakat Lucy öldürülmemişti. "Belki korkmuştur, ama kimse ona elini bile sürmemiş Floyd. Sen ne dersen de," diye cevap verdi.

Bu olaydan Lucy'nin kocası Joe Norton'u haberdar eden gene doktor oldu. Sonra Carol Spencer'e telefon etti. Genç kız ilk

önce hiçbir şey anlıyamadı. Çünki Lucy durup dururken yatağından niçin kalksmdı? Sonra kalb hikâyesi?... Buna Lucy'nin kocası da inanmamış. Hâdiseyi duyduğu zaman, "Karımın kalbinde bir şey yoktu. Onu öldürdüler!" diye bağırmıştı.

Doğrusunu söylemek icap ederse, doktorun kendisi de şaşırmıştı. Lucy'nin kalb durmasından öldüğü bir gerçekti. ' Ama bu kalbde hiçbir hastalık yoktu. Sağlam, sıhhatli bir organdı. Otopsi bıçağını elinden bırakırken, 'Korku ve heve; candan ölmüş olacak,' diye düşünüyordu. Aynı şeyleri Floyd'a'' da söyledi. "Vücutta en ufak bir iz yok. Yalnız düşerken dirseğini çarpmış o kadar," dedi.

Floyd alaycı bir tavırla, "Belki yangın merdiveninden tırmanan odur," diye cevap verdi. "Siz bir daha tetkik edin Doktor. Belki de zehirlenmiştir."

— "Lâboratuvar şu anda onu inceliyor."

Fakat bu imkânsızdı. Netekim lâboratuvar Lucy'nin akşam yemeğinde tavuk haşlaması ile meyvalı krema yediğini, gece yarısından sonra öldüğünden hazmın tamamen bitmiş olduğunu bildirdi.

Carol'un bunların hiçbirinden haberi yoktu. O sabah saat on birde Elinor, kulübe gitmek üzere kapıdan bir taksiye bindi. Freda ona muhakkak Lucy'den bahsétmis olacaktı. Fakat o, her şeye rağmen kulübe eğlenmeye gidiyordu.

O zaman Carol'un aklma Maria'nın araba hakkında söyledikleri ve tam vaktinde olan yangın geldi. İlk defa olarak ablasından şüphe etmeye başladı.

Bunun aslını öğrenmesi lâzımdı. Nasılsa Elinor kulübe gitmişti, Greg de henüz uyuyordu.

Doğru Elinor'un odasına gitti. Freda etrafı düzeltmiş, şişeleri, içinde makiyaj levazımı bulunan küçük kavanozları tuvalet masasının üstüne sıralamıştı. Mücevher çantası yatağın yanındaki sehpanın üstünde duruyordu. Carol onlara şöyle bir baktıktan sonra kapıyı kapadı ve doğruca dolaba gitti.

Sadece soruşturma için gelmiş olmasına rağmen Elinor haddinden fazla elbise getirmişti. Dolapta birkaç tuvalet, çeşitli spor elbiseler, gecelikler, sabahlıklar vardı. Üst rafta sıra ile şapkalar, alt tarafta da kalıplar içinde ayakkabılar ve terlikler duruyordu.

Carol hepsini dikkatle güzden geçirdi. Bir ara Freda onu korkuttu. Odaya girdi, dolap kapısını aralık görerek gelip kapattı. Ama Carol'u içeride görmedi. O gittikten bir müddet sonra Carol gene araştırmasına devam etti. Elbiseleri ayrı ayrı muayeneden geçirdi. Bilhassa yangın gecesi Elinor'un Ward'lara giydiği tuvaleti dikkatle inceledi. Fakat bir şey bulamadı. Artık yapacak bir şey kalmamıştı ki, birden gözüne dolabın arka tarafında bir çengele asılı yünlü bir sabahlık ilişti. Bunu daha önce görmemişti. Çengelden indirdi, dikkatle muayene etti. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Sabahlığın etekleri toz içindeydi. Üstelik orasına burasına dikenler takılmıştı. O zaman Carol, Elinor'un tavan arasından porselen ibriği alışım, dışarı çıkıp lâstik boruyla arabadan benzin dolduruşunu ve tepeyi ateşe verişini, sonra eve dönüp sabahlığı büyük bir sükûnet içinde yerine asısını görür gibi oldu.

O sırada Greg'in Freda ile konuştuğunu işitti. Derhal sabahlığı yerine astı. Biraz bekledikten sonra bu sefer ayakkabıları inceledi. Fakat bir şey bulamadı.

Aşağı indiği zaman Greg terastaydı. Gözlerini açık denize dikmiş, dalgın bir tavırla sigara içiyordu.

— "Dün geceki saçmalığım için özür dilerim Carol," dedi. "Kuzum Lucy Norton'a ne olmuş?"

Carol birazcık olsun kendine hâkim olabilmek için bir sigara yaktı. Sonra, "Lucy ölmüş Greg. Benim de bütün bildiğim bundan ibaret," diye cevap verdi.

Ağabeysi, "Garip," diye söylendi. "Maggie onun kalbden öldüğünü söylüyor. Halbuki sapasağlam, canlı bir kadındı." Sigarasını tablaya bastırdı. "Az önce Virginia ile telefonda konuştum. Asabı fena halde bozuk. Her şey hazırmış, kilise

tutulmuş, davetiyeler gönderilmiş, hediyeler geliyormuş. Ben ise burada elim kolum bağlı oturuyorum. O yangını ben çıkarmadım ki."

Carol bütün cesaretini toplayıp sordu. "Onun neden çıkarıldığım bilmediğinden emin misin Greg?"

Genç adam hayretler içinde ona baktı.

— "Neden çıkarıldığını mı? Neler söylüyorsun sen kuzum? Ben onu nereden bileyim?"

Carol yorgun bir tavırla, "Orasını bilemiyorum," dedi. "Yalnız yangım bu evden birinin çıkardığına eminim. O gece Elinor bahçeye çıkmış. Sabahlığının eteğinde dikenler buldum. Sonra ibriğin yerini o biliyordu."

Bunun üzerine Greg bir kahkaha attı.

— "Elinor'dan birçok şey için şüphe edebilirim," diye söylendi. "Ama öleceğini bilse ne o güzel ellerini benzinle kirletir, ne de yangın çıkarmak için gece yarısı elinde ibrikle bahçeye çıkar. Saçmalama Carol. Böyle şey olmaz."

Carol, "Belki haklı," diye düşündü. Hele biraz sonra Elinor, yanında birkaç misafirle yemekten evvel kokteyl içmek üzere eve gelince büsbütün tereddide düştü. Ablasının son derece sakin, rahat bir hâli vardı.

Misafirler salonda oturdular. Golften, bir gece önceki toplantıdan, savaştan, siyasetten konuştular. Neden sonra Lucy'den söz açıldı. İçlerinden biri Floyd'un, Lucy'nin bir cinayete kurban gittiğinde ısrar ettiğini, hastanenin yangın merdiveninde ayak izleri bulunduğunu söyledi.

Derken Louise Stimson, dudaklarında mânalı bir tebessümle Greg'e döndü. "Dün gece sen nereye kayboldun Greg? Elinde, bulunduğun yeri ispat edecek delilin var mı?" dedi.

Greg güldü. "Ben mi neredeydim? Sarhoşluğumu geçirmek için arabayla dolaştım durdum."

Louise, sözde muzip bir tavırla söylendi. "Hem biliyor musun, cinayet gecesi senin burada olduğuna dair bazı rivayetler var.

Sen, her iki gece nerede bulunduğuna dair şahitlerini şimdiden hazırlasan iyi edersin."

Greg şaşırmıştı. Kadehini elinden bırakıp etrafına bakındı. "Ne rivayeti? Ben böyle şey duymadım," diye söylendi.

Louise, "Seni o gece Elinor'un arabasında görmüşler."

— "Elinor'un arabasında mı? Benim onun arabasında ne işim var kuzum?"

Louise güldü. "İşte herkesin merak ettiği de bu ya," dedi. Sonra içkisini bir. yudumda bitirdi.

Bu konuşmayı takibeden hayret dolu sessizliği bozan Peter Crowell oldu.

— "Sen, üstüne vazifp olmıyan işlere karışmasana Louise," diye söylendi. "Evet, ortada birtakım rivayetler var Greg. Ama sen üzülme. Kimse onlara inanmıyor." Sonra yerinden kalktı. "Haydi gidelim artık. Yemek zamanı geldi," dedi.

15

SABAH Alex alışverişten dönünceye kadar Dane'nin Lucy'nin öldüğünden haberi olmadı. St. Louis'de bulunan Tim'den hâlâ ses seda yoktu. Dane'nin asabı bozulmaya başlamıştı. Birkaç kere tepeye gitmişti. Fakat artık aramanın beyhude olduğunu biliyordu. Son çare Lucy Norton'la konuşmaktı. Ölen kızı neden eve aldığını, ona yatak hazırladığını hattâ havlu, sabun verdiğini öğrenmesi lâzımdı. Cinayetin bütün esrarı buradaydı.

Kız büyük bir ihtimalle, Lucy'nin onu içeri alması için kendini tanıtacak bir şey, bir kart veya bir mektup göstermiş olacaktı. Yoksa Lucy gibi aklı başında, ciddî bir kadın onu katiyen eve almazdı. Bu şey, her neyse, kızın çantasmdaydı, şimdi ise ya bir yerde saklı, yahut da katilin elindeydi.

Bu sebepten ölüm haberi Dane'ye şok tesiri yaptı.

Alex, "Kadını yerde bulmuşlar, efendim," diye anlattı. "Floyd

ne yapacağını şaşırmış bir haldeymiş. Duyduğuma göre yangın merdiveninden birinin çıkıp kadını öldürdüğünden şüphe ediyormuş."

Dane yemeğini alelâcele yiyip, kasabaya gitti. Floyd'u üzgün bir halde buldu.

Komiser, "Lucy öldü. Şimdilik söyliyeceğim bundan ibaret," dedi. "Bu meseleyi incelemek üzere savcı geliyor."

Dane, "Neden?" diye sordu. "Bayan Lucy kalbden öldü—"

Floyd, "Bir iki nokta var ki, bana biraz şüpheli göründü," dedi. "Birincisi, yatağın yanındaki zil yerinden koparılmış. Sonra, gece saat bir sıralarında hastalar birinin kapılarını açıp baktığını söylüyorlar, ihtimal gelen, onu arıyordu,"

— "Bu durumda kuvvetle şüphelendiğiniz bazı kimselerin temize çıkmaları icap eder?"

— "Öyle mi dersin? Spencer'lerden yalnız Carol, Lucy' nin yattığı yeri biliyordu. Greg Spencer'e gelince o gece sabaha kadar arabayla dolaştığım söylüyor."

Floyd yangın merdiveninden hiç bahsetmedi. Dane de açmadı. Sonra Floyd ölen kızın izini bulduğunu ima etti.

— "Galiba St. Louis civarında bir yerde oturuyormuş," dedi. Ve Dane'ye sırıttı. Dane de ona mânalı bir şekilde tebessüm etti. "Çok geçmeden ikimiz de bunu öğreneceğiz," dedikten sonra dışarı çıktı.

Hastaneye gittiği zaman orayı sakin buldu. Zaten orada herkes ölüme alışkındı. Dane evvelâ dışarıda gezindi, sonra koridorları dolaştı. Floyd'un yalgın merdiveni hakkında söyledikleri doğruydu. Paslı basamakların üzerinde taze çizgiler göze çarpıyordu. Yukarı çıktığı zaman Lucy'nin odasını kolaylıkla buldu. Fakat içerisi boşaltılmıştı.

Yorgun bir halde eve döndü. Lucy'yi kalb kirizinden öldürecek derecede korkutan şey ne olabilirdi? Kim olabilirdi?

Esasen Lucy'nin ilk başından itibaren takındığı tavır onu düşünceye sevketmişti. Kaza geçirip hastaneye kaldırıldığı

zaman böyle bir kızın eve geldiğinden bahsetmemiş, sadece dolaptan bir elin uzandığım söylemiş, bunu da ancak soruşturmada açıklamıştı.

Acaba ölümüne bu mu sebep olmuştu? Biri gece yarısı, yangın merdiveninden tırmanıp onu bulmuş ve ölümüne sebep olacak kadar mı korkutmuştu? Demek ki, Lucy'de bu cinayetle ilgili önemli bir delil vardı.

İşte Dane bunu elde etmek için hastaneye gitmişti. O gün akşama doğru Tim St. Louis'den telefon etti.

— "Hiçbir şey öğrenemedim," dedi. "Şimdi ne yapayım?"

— "En iyisi bir uçağa atla dön.. Sana ihtiyacım olabilir."

Fakat Tim, bu uçak yolculuğu fikrine şiddetle itiraz etti.

"Acı bana patron. Uçak beni mahvediyor. Müsaade et tirenle geleyim," diye yalvardı.

Dane kabul etti. Şimdi aklı Lucy'yi korkutan şeydeydi.

Odada dolaşmaya başladı. Bacağının ağrısı hemen hemen geçmişti. Çok geçmeden işinin başına dönmesi icap edecekti. Fakat bu şartlar altında Carol'u tehlikede bırakıp gidemezdi. Bu esrarın bir an önce çözülmesi lâzımdı.

O gece arabasiyle Norton'ların oturduğu eve gitti. Kapının önündeki otomobillerden Lucy'nin kocası Joe'nin bu üzgün anında yalnız olmadığı anlaşılıyordu. Dane arabadan inerken yağmur çiselemeye başlamıştı. Kapıyı çaldı.

Bir kadın açtı. Ona şüpheyle bakıyordu. Gidip Joe'yi çağırdı. Adamcağız kederden bitkin bir halde geldi. Kaba bir tavırla, "Eğer polis tarafından geliyorsanız, çekin gidin, beni rahat bırakın. Karım öldü. Bu yetmiyor mu?" diye söylendi.

Dane, "Eğer dün gece biri onu korkuttuysa bu meselenin içj'üzünü öğrenmek lâzım," dedi. "Düşünün Bay Norton. Karınızın bacağı kırılmıştı. Buna rağmen yataktan kalktı. Bunu neden yapmış olabilir?"

Joe yumruklarını sıktı. "Ah, onu korkutanı bir bulabilsem, doğduğuna pişman ederim."

Neden sonra Dane, Lucy'nin hastaneden gelen eşyalarım göstermeye Joe'yi razı etti. Joe mutfaktan misafirleri çıkardı. Sonra onun şüpheli nazarları önünde Dane masanın üstündeki bir kaç pazen geceliği, mendilleri, soruşturmaya giydiği elbiseleri ve nihayet eski para çantasını gözden geçirdi.

Çantanın içindeki iki, üç dolârdan, ölen kızın para vermek suretiyle eve girmediği anlaşılıyordu. Bir de kızın geldiği gün kasabadan aldığı erzakların listesi vardı. Joe'ye gelince,. Lucy'nin soruşturmada söylediklerinden başka hiçbir şey bilmiyordu.

Fakat Dane ısrar edince, karısını görmeye hastaneye gittiği zaman Lucy'de bir tuhaflık sezdiğini itiraf etti.

— "Dalgın bir hali vardı," dedi. "Sebebini sordum, cevap vermedi. Bayan Carol gelince ona anlatacağını söyledi. Bana sadece, kızın, öldürüldüğü gece bir şeyden kortuğunu, fakat bunun ne olduğunu bilmediğini söyledi, o kadar."

Dane eve dönerken, 'Demek dönüp dolaşıp gene Speıicer ailesine geldik,' diye düşünüyordu. Fakat, acaba onlardan hangisinin bu işde parmağı vardı? Tepeyi ateşe veren Greg olabilirdi. Ama bir adam aynı zamanda hem Washington'daki madalya merasiminde, hem de buradaki cinayette bulunamazdı. Sonra Lucy Norton Greg'i görünce korkudan ölmezdi.

Buna rağmen Dane o akşam istasyondaki telefon kulübesinden Washington'a telefon ederek kendisine bu hususta bilgi verilmesini rica etti.

O gece Spencer'lerin bahçesinde nöbet tutmak sırası ondaydı. Evden çıktığı zaman yağmur hâlâ yağıyordu. Ortalık zifiri karanlıktı. Dane uzaktan havuzun açık renk mermer fıskiyesini farketti ve oraya yollandı. Ev, bulunduğu yerden yüz metre kadar uzaktaydı. Bütün pencereleri karanlıktı, içeride hiç hareket yoktu. Dane buılu görünce rahat etti.

Tam o sırada bir şimşek çaktı, aynı anda Otomobilin egzoz gürültüsüne benzer bir ses oldu. Dane bunun ne olduğunu kestiremedi. Bu esnada yağmur da şiddetlenmişti. Uğultulu

sesler çıkararak yağıyordu.

Dane nihayet bunun sahiden egzoz gürültüsü olduğuna karar verdi ve evin etrafını dolaşmaya başladı. Evvelâ deniz tarafına doğru yürüdü, Teras boşalmış, koltuklar yağmurda ıslanmasın diye geriye çekilmişti. Buradan sessizce arka kapıya gitti.

Her gece Alex'le ikisi kapılardan açık kalan var mı diye bakarlardı. O gece Dane arka kapıyı açık buldu. İtip içeri girdi. Hol karanlıktı. Genç adam ne yapması lâzım geldiği hususunda kararsızdı. Ya hizmetçilerden biri kapıyı bilhassa açık bırakmıştı, yahut da içeri biri alınmıştı. Fakat içerideki zifiri karanlık dışarıdan birinin girmesini imkânsız kılıyordu. O halde dışarı kim çıkmıştı?

Dane bir an hareketsiz durdu. Sonra ilerledi. Merdiveni kolaylıkla buldu. Koridorda duvarlara tutunarak sarı odayı geçti, Carol'un odasına geldi. Kapısı kilitliydi. Uzun bir tereddütten sonra nihayet kapıya vurdu. İçeriden Carol'un sesini duyduğu zaman rahat bir nefes aldı.

— "Kim o? Ne istiyorsunuz?"

— "Ben Dane. Korkmayın. Bahçe kapısını açık buldum. Belki biri içeri girmiştir diye düşündüm.".

— "Bir dakika."

Genç adam gece lâmbasının düğmesinin çevrildiğini duydu, dolabın açıldığım işitti. Carol'un geceliğinin üstüne bir Şey giydiğini anladı. Kapıyı açtığı zaman genç kız heyecanlıydı. Gözleri iri iri açılmıştı. "Bahçe kapısı açık mı dediniz?"

— "Evet."

— "Nasıl olur? Akşam yatarken kendi elimle kilitledim. Saat kaç?"

— "Biri geçiyor. Bakın bakalım, evden biri dışarı çıkmış mı?"

Carol koridora doğru yürürken Dane sarı odanın ışığını yaktı. Oda boştu, pencereleri sımsıkı kapalıydı. Çok geçmeden Carol dönüp geldi.

— "Elinor odasında yok," dedi. "Anlıyamıyorum. Böyle bir

gecede ne diye dışarı çıktı acaba? Halbuki Greg uyuyor."

— "Belki evin içindedir. Hizmetçilerin oraya bakın."

Fakat Elinor evde değildi. Kapıyı açık bulmasından beş dakika sonra Dane elindeki cep fenerini tepeye doğru tuttu ve orada yanmış otların arasında bir cismin yattığım gördü.

Bu Elinor'du. Vurulmuştu.

Ama ölmemişti. Kurşun kalçasından girmişti. Çok kan kaybediyordu. Baygındı. Çok geçmeden ev halkı uyandırıldı. Doktor Harrison geldi. Elinor'un yanına, çamurların üstüne çömeldi, onu muayene etti. Sonra cankurtaran çağırıldı ve Carol yaralı ablasiyle birlikte hastaneye yollandı.

Dane birkaç dakika kadar etrafı araştırdı. Fakat bir şey bulamadı. Yalnız kanlı suya benziyen küçük bir su birikintisine rasladı. Hemen yambaşmda, Elinor'un saçına taktıklarına benziyen cinsten küçük bir tarak buldu.

Anlaşılan Elinor burada vurulmuş, sonra birkaç metre yukarı sürüklenmişti.

Az sonra Greg arabasiyle geçerken ona seslendi. Zavallı üzüntü ve heyecandan bitkin bir haldeydi. Elleri titriyordu. Dane ona yana kaymasını söyliyerek direksiyona geçti.

Araba hareket ettiği zaman, "Silâh evin hayli yakınında patlamış. Duymadınız mı?" diye sordu.

Greg başını salladı. "Hayır. Bir kaza oldu her halde."

— "Neden?"

Greg hayretle ona baktı.

— "Yoksa Elinor'u da öldürmek mi istediler?" diye söylendi. "Fakat neden istesinler? O buralı değil ki. Bu, muhakkak geyik avına çıkan birinin işiydi."

Dane kuru bir sesle, "Böyle fırtınada hiçbir avcı dışarı çıkmaz," dedi. "Neden hakikati görmek istemiyorsunuz? Bu gece biri, kardeşinizi öldürmek istedi."

Greg, "Aman Yarabbi!" diye inledi. Sonra ikisi de derin bir

sessizliğe gömüldüler.

16

HASTANEYE vardıkları zaman Elinor ameliyat odasına alınmıştı. Carol koridorda bekliyordu. Yüzü kireç gibiydi. Greg onun yanına giderek elini tuttu. "Üzülme yavrum, iyileşecek," diye onu teselli etti.

Genç kız ona gülümsedi. "Howard'a telefon etsen iyi olur Greg," dedi. "Bugün cumartesi, Howard New Port'tadır."

Greg aşağıya indi. Döndüğü zaman Howard Hilliard'ı hiçbir yerde bulamadığını söyledi. Dane müthiş bir huzursuzluk içindeydi. Bir yerde bir hata yapmıştı, ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. Elinor'un, Greg'in, hattâ Carol'un bir şeyler bildiklerinden emindi. Acaba kız öldürüldüğü gece Elinor'un arabasındaki erkek hakikaten Greg miydi? Bunu mu saklıyorlardı? Fakat ağabeysiıie sarılmış duran Carol'a bakınca, insan onun böyle bir şeyi bildiğini tahayyül edemiyordu.

Saat üçe gelmişti. Tam bu sırada Komiser Floyd, yanında gözlerinden uyku akan muavini Mason olduğu halde, asansörden indi. Dane onların geldiğini görünce hemen aşağıya inip Alex'e telefon etti.

— "Arabayı al ve derhal hastaneye gel," dedi.

Az sonra Floyd arkasından geldi. Dane olanları anlattı.

Komiser, "Tuhaftır Dane," diye söylendi. "Bu işde ilk başından beri sizin parmağınız var."

— "Ne demek istiyorsunuz?"

—"Her sabah Spencer'lerin evine kadar yürüyüş yapıyordunuz. Belki bu kız geldiği zaman siz oradaydınız."

— "Onu benim öldürdüğümden mi şüpheleniyorsunuz?"

— "Öldürmedinizse bile, öldürenin kim olduğunu belki

biliyorsunuz."

Dane yorgun bir tavırla, "Bırakalım bu saçma lâkırdıları," diye söylendi. "Kızı katiyen tanımıyorum. Bayan Elinor Hilliard'ı ilk defa buraya geldiği zaman gördüm."

— "Öyle olsun! Peki dün gece Joe Norton'un evinde Lucy'nin eşyaları arasında ne aradınız?"

Dane kuru bir gülüşle, "Bir gün gelir bunu anlatırım," dedi. "Şimdilik şu kadarım söyliyeyim. Dün gece Bayan Hilliard vurulduktan sonra bir hayli sürüklenmiş. Bunu da ben yapmadım ya."

Floyd soğuk bir nazarla onu süzerek, "Peki," dedi. "Öyleyse dün gece Spencer'lerin bahçesinde ne arıyordunuz, onu söyleyin, bakalım. Carol eve girip onu uyandırdığınızı söylüyor. Akıllı davranmışsınız doğrusu."

Dane sert bir sesle, "Ne yaptığımı anlatayım," diye cevap verdi. "Sizin yapmanız icap eden şeyi yapıyordum. Spencer' lerin evini gözetliyordum. Civarda tehlikeli biri var Floyd. Belki bir gün gelecek bunu siz de anlıyacaksınız."

Dane bundan sonra Alex'in arabayla gelmesini beklerken olayları zihninden sırayla geçirdi. Elinor evden dışarı kendi isteğiyle çıkmıştı ye öldürülen kızın aksine baştan aşağı giyimliydi.

Acaba nereye gidiyordu? Ward'lara mı? Belki Bayan Ward'ın cinayet gecesi onun arabasında bir erkek gördüğünü işitmişti. Ama bunu konuşmaya insan gecenin bu saatinde gider miydi?

Arabayla eve dönerken Alex'e sadece Elinor Hilliard'ın vurulduğunu söyledi o kadar. Spencer'lerin kapısına gelince Dane arabayı durdurdu.

Evin pencereleri ışık içindeydi. Ön kapının zilini çaldı. Açan olmadı. Mutfak tarafına yürüdü. Pencereden hizmetçi kadınların mutfakta, korkuyla birbirine sokulmuş, oturduklarını gördü. Cama vurdu. Kızlardan biri bir çığlık attı.

Dane, "Benim," diye seslendi. "Hastaneden geliyorum."

Ses kesildi. Derken Maggie kapıyı açıp onu içeri aldı.

Dane onları teselli etti. Artık bu korkulu olayların sona erdiğini söyledi. Her halde Bayan Elinor Hilliard kendine geldiği zaman onu kimin vurduğunu söyliyecekti. O saatte bahçede olmasına gelince, her halde hava almaya çıkmıştı.

Maggie ona bir fincan kahve verdi. Dane onu içtikten sonra Elinor Hilliard'ın odasını şöyle bir gözden geçirmek istediğini söyledi.

— "Belki, neden dışarı çıktığını açıklıyan bir şeye tesadüf ederim," dedi. "Bayan Elinor'u hiç bu gece telefonla ariyan oldu mtı?"

Olduysa bile hizmetçilerin bundan haberleri yoktu. Dane yalnız başına yukarı çıktı. Elinor'un odasında yaptığı kısa bir araştırmadan sonra sarı odaya gitti. Odanın ışıkları sönüktü. Halbuki ne Carol, ne de kendisi çıkarken ışıkları söndürmüşlerdi. Elektriği yaktığı zaman Dane hayretle etrafına bakındı. Oda aranmıştı. Pencerelerden biri açıktı, halının kenarları katlanmıştı, yatağın şiltesi yerinde değildi, ayrıca şöminenin yanındaki duvardan bir tahta sökülmüştü.

Dane uzun müddet buraya baktı. Eşya saklamak için mükemmel bir yerdi. Ya burasını bilen, yahut da gözleri Dane' den daha kuvvetli olan biri buraya gelmişti.

Fakat evin ışıkları yanıyordu. Bu aydınlıkta kim eve girmeye cesaret edebilirdi? Ayrıca, son görüşünde sarı odanın bütün pencerelerinin kapalı olduğundan emindi.

Derken aklına, birkaç gün önce Alex'in gördüğü kedi merdiveni geldi. Dudakları kısıldı. Büyük hata etmişti. Merdiveni ortadan kaldırması icap ederdi.

Dane aşağı inmeden, Greg'in odasını da gözden geçirdi. Burası genç adamın talebeliğinden beri döşeli olduğu şekildeydi. Duvarlarda kolej resimleri vardı.

Oda gayet muntazamdı. Greg'in üniformaları askılarına asılmıştı. Dolabın kapısı Greg'in bıraktığı gibi aralık duruyordu. Dane yerdeki bavula baktı, kapağı kapalıydı, ama kilitli değildi.

Açtı. İçinde bir tabanca vardı. Bütün kurşunları tamamdı. Yerine koydu. Bavulu kapadı.

Aşağı kattaki yan kapıya gelince bir fevkalâdelik farketti. Burası yan taraftaki yeşilliğe açılıyordu ve kapı kilitli değildi. Muhtemel parmak izlerini bozmamaya dikkat ederek kapıyı açıp dışarı çıktı. Ve orada tahmin ettiği şeyi buldu. Merdiven yerde, sarı odanın penceresinin dibinde duruyordu. Anlaşılan eve giren her kimse merdiveni kullanmış fakat, çıkarken yan kapıdan çıkmıştı.

Dane merdiveni olduğu yerde bırakıp arabaya gitti. Alex'i orada uyur bulunca asabı bir kat daha bozuldu.

Direksiyona otururken, "Her halde etrafta hiç kimseyi görmemişsindir," diye söylendi.

Alex, "Bana 'uyu' dediniz ya," diye cevap verdi. "Hem bu havada dışarıda kim dolaşır?"

Dane eve gidince hastaneye Carol'a telefon etti. Elinor'u sordu. Ameliyattan çıkmıştı. Kan vermişlerdi. İyi idi.

Carol, "Doktorlar tehlikeyi atlattığını söylüyorlar," dedi.

— "Güzel. Peki siz nasılsınız?"

Genç kız hayretle, "Ben mi?" diye sordu. "Ben iyiyim. Yalnız eve gidip giyinmek istiyorum."

Dane, "Beni dinleyin," dedi. "Hava aydmlanıncaya kadar orada kalın. Ben gelir sizi eve götürürüm."

Genç adamın sesinde endişe ile karışık bir şefkat ifadesi vardı. Carol bunu farkederek tuhaf bir sevinç hissetti. Nişanlısının ölümünden beri hiç kimseden yakınlık görmemişti.

Genç adama hastanede kalacağına söz verdi. Dane de içi rahat olarak yatağına yattı. Ama uyumasına imkân yoktu. Sarı odayı ve orada neyin saklı olabileceğini düşünüyordu. Derken nedense aklına Bay Ward geldi. Ufak tefek yaşlı adamın cinayetten bahsederken yaptığı asabi hareketleri ve kapıda onu geçirirken elini sıkmadığım hatırladı.

Eğer aynı anda, Ward'in mümkün olduğu kadar az gürültü

yapmaya çalışarak otomobilini garaja sokup, usulca evine girdiğini görse her halde çok hayret ederdi. Hele odasına girince cebinden tabancasını çıkarıp çekmenin dibine sakladığına şahit olsa hayreti büsbütün artardı.

Dane ertesi sabah saat sekizde kalktı. Pencereden Maggie'nin pazar âyininden döndüğünü gördü. O gözden kaybolunca evden çıktı. Ağaçların arasından tepeye çıkarak ağır ağır aşağı inmeye başladı. Bir yandan da dikkatle yerleri araştırıyordu. Derken yerde ufak bir çukur görerek irkildi.

Çukur yeni kazılmıştı. Birkaç adım ötesinde bir çapa duruyordu. Dane çukuru dikkatle inceledi. Sonra çapayı mendiliyle yerden aldı. Yüriyerek aşağıya, Elinor'u bulduğu yere geldi. Şiddetli yağan yağmur bir gece önceki bütün izleri silmişti. Yalnız bir ayak izi vardı. Dane bunu kendi ayağı ile mukayese etti. Oldukça uzun boylu bir adama ait olduğuna karar verdi. Eğilmiş izi tetkik ederken arkasında birini hissetti. Bu Ward'di.

Sırtına kalın bir palto giymişti. Dane'nin gözü, insiyaki bir şekilde onun ayaklarına gitti. Fakat çizme giymiş olmasına rağmen bu ayaklar oldukça ufaktı. Ward bu bakışı görmüştü. Buz gibi bir tebessümle, "İz, benim ayak izim de olabilir," dedi. "Zira buraya sık sık gelirim."

Dane, "Sizin değil," diye cevap verdi. "Dün geceki tabanca sesini duydunuz mu Ward? Buradan ateş edilmiş."

Yaşlı adam, "Hayır duymadım," dedi. "Uyuyordum. Hattâ bu işin ne zaman olduğundan bile haberim yoktu. Bu sabah bizim sütçüden işittim."

Ama Ward hiç uyumuşa benzemiyordu. Yüzü sapsarıydı. Damarlı elleri titriyordu. Dane'nin elindeki mendile sarılı çapaya baktı. "Bir şey bulmuşsunuz galiba. Binbaşım."

Dane mendili dikkatle açtı, içindekini gösterdi. Bay Ward onu iyice görebilmek için bir adım yaklaştı. Sonra, "Bir çapa!" diye söylendi. "Nerede buldunuz bunu?"

Dane kısaca, "Biraz ileride," diye cevap verdi. Gördüğü

çukurdan hiç bahsetmedi. Esasen buna fırsat da olmadı. Çünki tam o sırada ihtiyar Ward sendeledi. Dane'nin koluna tutundu ve çapa genç adamın elinden çamurların içine düştü. Yaşlı adamın suratı bir kat daha sararmıştı. Korkunç bir darbe yemiş gibi bir hali vardı. Dane ona iki koluyla sarıldı. "Sizi eve götüreyim. Yahut haber vereyim, biri gelip size yardım etsin." ''

O zaman Ward, "Olmaz," der gibi elini kaldırdı.

Dane onu temizce bir yere oturttu. Sonra çapayı yerden kaldırdı. Sapı çamurlanmıştı. Ama her ihtimale karşı gene mendile sardı. Ward bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Gözleri kapalıydı. Ama yavaş yavaş rengi yerine gelmeye başlamıştı.

— "Özür dilerim," diye söylendi. "Kahvaltıdan evvel dolaşmak âdetim değildir. Ama Elinor'un başıa gelen kazayı duyunca, bir yardımım dokunabilir mi, diye gelmiştim."

Bu doğru olabilirdi. Fakat Dane, ihtiyar adamın onu burada gördüğü zaman hayli şaşırdığını farketmişti.

Ward cebinden temiz bir mendil çıkarıp alnını sildi. "Sizi yolunuzdan alıkoymıyayım," diye söylendi. "İyiyim. Biraz daha oturduktan sonra yavaş yavaş eve giderim."

Dane bunun üzerine Crestview'e doğru yürümeye başladı. Fakat nedense şüphelenmişti. Bir ara dönüp arkasına baktı. O titiz Ward ayaklarının dibindeki çamurun içinden bir şey alıyordu. Aldığı cisim uzaktan hafifçe parladı. O zaman Dane bunun, bir gece önce Elinor'a atılan kurşunun boş kovanı olduğunu anladı.

17

EVE DÖNDÜĞÜ ZAMAN kahvaltı masası hazırdı. Alex üühazırlop yumurtayı getirdiği vakit Dane'yi çapayı incelerken buldu.

Hayretle, "Bu da ne efendim?" diye sordu.

— "Tepede buldum. Her halde toprağa gömülü elbiseleri çıkarmak için kullanılacaktı. Bana bak Alex. Şu Ward'lar hakkında ne biliyorsun?"

Alex başını kaşıdı. Sonra, "Kasaba halkı onları çok sayıyorlar," diye cevap verdi. "Çok zengin insanlar. Bütün hayır müesseselerine bağışta bulunuyorlarmış. Oğulları geçen harbde ölmüş. Bu seferkinde de torunları varmış. Kırk seneden beri her yaz buraya gelirlermiş."

— "Torunları yakın zamanda hiç buraya gelmiş mi?"

— "Geleceğini söylemiş, ama sonra bir haber çıkmamış."

Dane kahvaltıdan sonra hastaneye telefon etti. Elinor Hilliard kendine gelmişti, daha iyiceydi. Greg yanındaydı. Fakat Carol eve dönmüştü. Dane telefonu kapar kapamaz Crestview'e gitti. Genç kızı yatakta bulacağını tahmin ediyordu, ama onu kütüphanede, koltuklardan birine bitkin bir halde gömülmüş olarak buldu. Carol onu görünce gülümsedi.

— "Biraz evvel annemle telefonda âdeta harb ettik," dedi. "Elinor'u sanki ben vurmuşum gibi bana çıkıştı. Ya ben oraya dönecekmişim, yahut da o buraya gelecekmiş."

— "Onun gelmesini istemiyor musunuz?"

Carol yorgun bir tavırla, "O burada nasıl oturur?" diye söylendi. "Eskiden bu evde en az altı, yedi hizmetçi kullanırdık. Halbuki şimdi... Sonra Elinor'un kocası Howard da gelir her halde... Ama otelde kalır tabiî."

— "Demek Bay Elinor Hilliard'la görüştünüz?"

— "Henüz görüşemedik. Ama annem bulup konuşacak."

Dane ona bir sigara verdi. Kendi de bir tane yakarak karşısındaki koltuğa oturdu.

— "Sizinle aileniz hakkında biraz konuşabilir miyiz?"

— "Tabiî. Kimden başlıyalım?"

— "Ablanızdan. Kocasiyle mesutlar mı?"

Carol müteredditbir halde bir an düşündü. Sonra, "Bu mesut tâbiri, kastettiğiniz şeye göre değişir," diye cevap verdi. "Ama ikisi iyi anlaşırlar. Meselâ toplantılar, briç partileri, çok para gibi aynı şeylerden hoşlanırlar. Sonra Howard ablamla müthiş iftihar eder." Genç kız birden ayağa kalkarak Dane'ye dikkatle baktı. "Yoksa Elinor'u Howard'ın mı vurduğunu tahmin ediyorsunuz? Fakat bu çok saçma olur."

Dane, "Pekâlâ," dedi. "Howard'i bir yana bırakalım. Dün gece ablanız neden giyinip dışarı çıktı Carol? Biliyorsunuz, sicim gibi yağmur yağıyordu."

Genç kız ona kaçamak bir nazar atfettikten sonra, "Ölen kızın elbiselerini arıyordu değil mi?" diye söylendi.

Nihayet aralarındaki çekingenlik, ortadan kalkmıştı.

Carol gözlerini kapattı. "Anlamıyorum," dedi. "Beynim durdu sanki. Elbiseleri aramak için bol bol vakti vardı. Üstelik dün gece yağmur yağıyordu. Elinor kedi gibidir, yağmurdan nefret eder. Buna rağmen— Yalnız o kızı onun öldürdüğünü zannetmiyorum. Sonra Lucy'yi de severdi."

— "Fakat onun bir şeyler bildiğini tahmin ediyorsunuz değil mi?"

— "Evet. Beni korkutan da bu. Birini korumaya çalışıyormuş gibi bir hali var."

Dane onun ne demek istediğini anlamıştı. Carol, Elinor' un, Greg'i korumaya çalıştığını düşünüyordu. Derhal konuyu değiştirdi. "Geldiğinizden beri hiç yukarı çıktınız mı?"

— "Giyinmeye çıktım. Neye sordunuz?"

— "Sarı odaya bakmadınız, değil mi?"

— "Hayır. Ne olmuş?"

Genç kız bunu sorarken kalkmıştı. Korktuğu belliydi.

Dane sakin bir sesle, "Bir şey yok," diye cevap verdi. "Yalnız dün gece hastaneden dönerken buraya uğradım. Evi dolaştım. Biri, sarı odada adamakıllı bir arama yapmış."

Carol ağır ağır, "Anlamıyorum," diye söylendi. "Oda iyice

temizlenmişti. Belki polis—"

— "Bunu polisin yaptığını hiç sanmıyorum. Fakat ablanızın vurulmasiyle ilgili olabilir. Belki ablanız evde birinin gezindiğini farketti ve onu dışarı kadar takip etti."

— "Elinor öyle şey yapmaz." Ayağa kalktı. "Odayı görmem lâzım."

Dane onu elinden geldiği kadar hazırlamıştı, ama sarı odanın ilk görünüşü genç kızı bayağı sarstı. Dane onu teselli etmek, kollarının arasına almamak için kendini güç tuttu.

— "Bak yavrum," dedi. "Bu, o kadar kötü bir şey değil. Anlaşılan biri, bir şey arıyordu. Hepsi bundan ibaret."

— "İki kişi öldü. Elinor vuruldu. Tepe yandı. Artık tahammülüm kalmadı Dane."

Genç kız bunu söyledikten sonra ağlamaya başlamıştı. Dane onun başını omuzuna yasladı. Sonra mendilini Uzattı.

— "Al, sil burnunu," dedi. Genç kız başını kaldırıp ona gülümsediği zaman içini sıcak bir şeyin kapladığını hissetti.

Carol bundan sonra odayı düzeltmeye koyuldu. Hizmetçilerin onu bu şekilde görmelerini istemiyordu. Beraberce, birkaç dakika içinde eşyaları yerlerine koydular, sökülmüş tahtayı tekrar yerine yerleştirdiler.

İşleri bittiği zaman Dane, "Aferin sana," diyerek Carol' un dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Sonra topallıyarak merdivenleri indi. Alt katta Albay Richardson'la karşılaştı. İhtiyar adam son derece öfkeliydi. Dane'yi görünce, "Neler oluyor burada?" diye hiddetle sordu. "Kimse bana bir şey söylemiyor. Bir kız öldürüldü, yakıldı! Lucy öldü! Şimdi de Elinor vuruldu! Ve bana bunlardan haber bile verilmedi."

Dane sükûnetle, "Özür dilerim Albayım," dedi. "Olaylar birbirini takip etti. Bayan Elinor Hilliard ise daha dün gece vuruldu."

Albay, "Dışarıda yağmurun altında ne işi varmış," diye sordu. "Ben Elinor'u tanırım. Gece yarısı yağmurda, bir milyon dolar

versen sokağa çıkmaz. Hem de parayı o kadar sevdiği halde. Nasıl olmuş bu? Kendisi bir şeyler hatırlıyor mu?"

— "Henüz konuşmasına müsaade etmiyorlar. Çok kan kaybetmiş. Ama iyileşecek."

Albay bir an bir şey söyliyecekmiş gibi durdu. Sonra vazgeçerek sert bir selâm verdi ve dönüp uzaklaştı.

Dane evden çıkarken bir arabanın yokuşu tırmandığını gördü. Acayip sesler çıkararak güçlükle ilerliyordu. Direksiyonda güler yüzlü, genç bir adam vardı. Adam arabayı kapının önünde durdurup, sanki onü iterek getirmiş gibi cebinden mendilini çıkarıp yüzündeki terleri sildi. Sonra muzaffer bir tavırla, "Nihayet geldik," diye söylendi.

Arabadan indi, etrafına, yanmış tepeye, eve, sonra da Dane'ye baktı.

— "Neler olmuş burada?" diye sordu. "Son gelişimden beri bir başka ölüm ve bir vurulma vakası ha! Vay canına!" Sonra Dane'yi dikkatle süzerek sordu. "Siz kimsiniz kuzum? Yoksa burada oturan genç kızın ağabeysi Yüzbaşı Spencer siz misiniz? Ben gazeteci Starr. Buraya daha önce de gelmiştim."

Dane, "Ben komşuyum," diye cevap verdi. "Hem ben bir şey bilmiyorum. Bu konuda bir yazı yazmak istiyorsanız Komiser Floyd'a gidin."

Starr, "Bırakın o aksi herifi!" diye söylendi. "Hem ben sizi bir yerden tanıyorum galiba."

Dane kuru bir sesle, "Zannetmem," dedi. "Buraya geleli daha birkaç hafta oldu."

Fakat delikanlı sırıttı, sonra uzun bir ıslık çaldı. "Buldum! Washington'daki o casusluk vakasını tetkik etmek üzere F.B.İ.'den gönderilenler arasında siz de vardınız değil mi?"

Dane birden ciddileşti. "Beni dinle oğlum," dedi. "Ben şimdi ordudayım. Savaş bitinceye kadar da orduda kalacağım. Onun için hem kendi, hem de memleketinin menfaatini düşünüyorsan çeneni tutarsın, anlaşıldı mı?"

Starr susmuştu. Dane ona Elinor Hilliard'ın nasıl vurulduğunu anlattı. Hattâ delikanlının gönlünü almak için kadının evde birinin dolaştığını duyduğunu ve onun arkasından giderken vurulduğunu ilâve etti. Bunun üzerine Starr da ona yeni bir şey söyledi.

— "Garip," dedi. "Dolapta buldukları kızın cesedini ben gördüm. Parmağında bir alyans vardı. Floyd hiç bundan bahsetmedi değil mi?"

— "İlk defa duyuyorum."

Gazeteci gittikten sonra Dane düşünceye daldı. Floyd bu yüzüğü acaba bilhassa mı gizli tutmuştu? Yoksa bu delikanlı mı yanılmıştı?

Eve döner dönmez telefona sarıldı. New Yoık'ta Tim'i bulup, ölen kızın New York'ta otelde kaldığı tarihler arasında Greg Spencer'in de New York'ta kalıp kalmadığım öğrenmesini tembih etti. Tabiî bunları gayet üstü kapalı bir şekilde söylemişti. Arkasından Tim, "Aradığımız bavulu buldum patron," dedi. "Üstünde M.D.B. markalan var."

— "Fevkalâde!"

— "Demiryolları Kumpanyası bavulu vermiyor. Ama bir kolayını bulup içini açtıracağım. Nelere bakayım?"

Dane öfkeyle, "Ben ne bileyim?" diye söylendi. "Kâğıtlara, vesikalara, resimlere filân bak. Sonra orada işini bitirir bitirmez buraya gel. Sana ihtiyacım var."

Telefonu kapadı. Üstü kapalı bir lisanla yaptığı konuşmadan santral memuru Bessie'nin hiçbir şey anlamayacağına emindi. Şimdi bütün şüpheleri Greg Spencer üzerinde toplanıyordu. Uçakla buraya gelmiş, kızı öldürmüş ve kaçıp gitmiş olabilirdi. Fakat geri dönmüştü. Halbuki katiller cinayet işledikleri yere bir daha dönmezlerdi.

Dane bunları düşünerek Alex'e seslendi.

— "Ward'larm torunu hakkında soracaktım," dedi. "Yakın zamanda hiç eve gelmemiş öyle mi?"

— "Hayır, efendim. Bir müddet evvel gelecekmiş, ama izin çıkmamış."

— "îsmi Terry idi, değil mi?"

—"'Evet. Pasifik'te pilotmuş. İyi bir çocuk olduğunu söylüyorlar. Annesi, babası ölmüş. Onu büyük annesiyle, dedesi büyütmüş."

Dane her zamanki gibi öğle yemeğini terasta yedi. İleride, birkaç tane metruk evin damı görünüyordu.

Bundan evvelki yürüyüşleri esnasında bunların civarında hayli dolaşmıştı. Birden aklına, bir insanın, bunlardan birinde, uzun zaman rahatça saklanabileceği geldi. Fakat Alex'e hiçbir şey söylemedi. Öğleden sonra arabayı alarak tepeye doğru yola çıktı. Benzin kıtlığından yollar ıssızdı. Önünden geçtiği ilk iki boş ev öyle sıkı kapalıydı ki, Dane kısa bir araştırmadan sonra yoluna devam etti. Ama üçüncüsü bunlardan farklıydı.

O da sımsıkı kapalıydı tabiî. İnsan boyu otlar arasında âdeta gömülmüştü. Fakat pancurlardan bir tanesi kilitli değildi. Üstelik pencerenin hemen altında Dane bir, iki ayak izine rasladı. Gidip otomobilden tabancasını aldı. Sonra eve dönerek pencerelerden birini açtı.

Kanad gıcırdıyarak açıldı. Dane bir müddet bekledi. Sonra sessizce içeri süzüldü.

Etraf zifiri karanlıktı. Havada ağır bir rutubet kokusu vardı. Bunun yanısıra Dane'nin burnuna hafif bir tütün kokusu çarptı. Fakat bu taze değildi. Belki bir haftalıktı. Demek eve bir giren olmuştu ve bu hâlâ içeride olabilirdi.

Yalnız karanlık onun huzurunu kaçırmaktaydı. Genç adam arka arkaya kibrit yakarak ilerledi. Derken bir boşluk farketti. Burasının kapı olduğunu anladı.

İçeri girdi. Aynı anda ayağı yerde, yığın halinde duran battaniyelere takılarak sendeledi. Odada başka hiçbir fevkalâdelik yoktu. Mutfağa geçti. Orası da boştu. Ocak yıllardan beri kullanılmamıştı. Yalnız dolaptaki birkaç tabağın fazla temiz olduklarını farketti. Kendi kendine hafifçe ıslık

çalarak bir sigara yaktı. Sonra yukarı çıktı. Yatak odalarını gezdi. Yataklardan birinde, son zamanlarda kullanıldığı belli olan bir yastık gözüne çarptı. Bu da evde birinin kaldığım gösteriyordu.

Genç adam evi bulduğu gibi bırakarak evine döndü.

18

CAROL SPENCER artık, on gün evvelki hayat dolu, canlı genç kız değildi. Gene eskisi gibi itina ile giyiniyor, güldüğü zaman gözlerinin içi gülüyordu, ama solgun yüzüne kederli bir ifade gelmişti. Ayrıca çok bitkin görünüyordu. O sabah Dane gittikten sonra onun yanına gelen Maggie genç kızın bu halini görerek onu zorla yatmaya gönderdi.

Carol soyunurken yanında durdu. Sonra yatağa yaklaştı. "Carol, sana bir şey söyliyeceğim," dedi. "Bunu şimdi söylemek istemezdim, ama öğrenmen lâzım diye düşündüm."

Carol gülümsedi. Maggie'nin böyle ciddiyetle bahsedeceği şey, olsa olsa mutfak hakkında olabilirdi. Fakat bu seferki öyle çıkmadı.

Maggie bir gece önce Dalton'ların hizmetçileriyle iskambil oynamaya gitmişti. Vaktin nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Döndüğü zaman saat bire geliyordu. Yola çıktığı vakit bir tabanca sesi duymuştu.

Maggie, "Bu egzoz gürültüsü de olabilirdi," dedi. "Ama yolda hiç araba yoktu. Orada bir müddet korkudan taş kesilmiş bir halde hareketsiz kaldım. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Sonra birinin koştuğunu duydum. Çamurlara bata çıka gidiyordu... Bakın, Bayan Elinor'u onun vurduğunu söylemek istemiyorum, hem bunu neye yapsın?... Fakat koşan Albay. Richardson'du."

Carol birden yattığı yerden doğruldu. Gözleri hayretle açılmıştı. "Olamaz Maggie! Yanlış gördün muhakkak!"

Maggie, "Gayet iyi gördüm," diye ısrar etti. "Beyaz saçları başına yapışmıştı. Üstünde sileceğe benzer bir şey vardı. Koşa koşa evine girdi ve hızla kapıyı kapadı. Öyle korkmuştum ki, eve kendimi nasıl attım bilmiyorum."

Carol, "Belki Ward'lara satranç oynamaya gitmişti. Yağmurda ıslanmamak için koşa koşa dönüyordu," dedi.

Fakat Maggie, "Hayır," der gibi başını iki yana salladı.

— "Zaten son zamanlarda Albaya bir tuhaflık geldi," diye söylendi. "Sonra Albay o fırtınada, hem de silecekle Ward' lardan döner mi?"

— "Her halde bunun bir başka sebebi vardır Maggie."

— "Her neyse, bunu size anlattım ya, içim rahatladı. İsterseniz bundan polise hiç bahsetmeyin. O aksi suratlı komiserin gene buralara gelmesini istemiyorum."

Maggie gittikten sonra Carol arkasına dayanıp, onun anlattıklarını düşünmeye başladı. Albayın o saatte dışarıda ne işi olabilirdi? Acaba tabanca sesini duymuş, onun için mi koşarak evine gitmişti? Maggie'nin söylediği gibi, son zamanlarda hakikaten onda bir tuhaflık vardı.

Bu sırada Greg odaya girdi. Yakışıklı yüzü yorgundu, ama getirdiği haberler güzeldi.

— "Elinor tehlikeyi atlattı," dedi. "Allahtan kurşun büyük damara isabet etmemiş. Bunu kimin yaptığını bilemiyor."

Sonra banyo yapacağını söyliyerek çıkıp gitti.

Carol'la ikisi o gün öğle yemeğini Carol'un odasında yediler. Genç kız ona Maggie'nin anlattıklarını nakletti. Greg hiç ciddiye almadı. Genç adam kurşunun bir kaza neticesi Elinor'a isabet ettiği kanaatindeydi. Carol da o an için bunu kabul etti. Fakat Greg biraz uyumak için odasına gidince Carol bir karar verdi. İlk defa olmak üzere parmağından Don' un taktığı nişan yüzüğünü çıkarıp mücevher kutusuna koydu. Onsuz kendini çok daha rahat ve hür hissediyordu.

Bu esnada Dane de arabasına atlayıp Floyd'un bürosuna gitti.

Komisere boş evde gördüklerini anlatmak kararındaydı. Fakat oraya vardığı zaman Floyd'un yanında Savcı Campbell'i buldu. Komiser öfkeyle anlatıyor, Savcı ise, ağzında yanmamış bir puro, suratında canı sıkılmış bir ifadeyle onu dinliyordu.

Floyd, "Ne yapayım istiyordunuz?" diye söyleniyordu. "Burada tek başıma çalışıyorum. Yanımda bir Mason, bir de trafik polisi var. Bütün kasabaya nöbetçi dikemem ya?"

Savcı Campbell alnım kırıştırarak, "Soruşturmada Lucy Norton bütün bildiklerini söylemedi. Sen de biliyorsun," dedi.

— "Söylemedi ise ben ne yapayım? Kapısının önüne bir doktor dikip onu bekletemem ya? Elinor Hilliard'a gelince, gece yarısı yağmurda dışarı çıkıp vurulmak isterse, kendi bilir. Onu da her halde yatağına bağlıyamazdım!"

İkisi de Dane'ye pek ehemmiyet vermiyorlardı. Genç adam masaya yaklaşıp münakaşanın bitmesini bekledi. Sonra Floyd'a hitaben, "Bugün arka yollarda geziyordum," dedi. "Oralarda Çamlı Tepe diye bir yer var biliyor musunuz?"

Floyd somurtarak, "Evet, yıllardan beri boştur," diye cevap verdi. "E, ne olmuş, oraya?"

— "Son zamanlarda orada biri kalmış galiba. Bu bir serseri olabilir. Ama olmıyabilir de... Yerde birkaç battaniye" vardı. Yukarıdaki yataklardan biri bozulmuştu."

İşte o zaman Floyd'un tepesi attı. "Bir bu eksikti!" diye gürledi. "Şimdi de karşımıza meçhul bir şahıs çıkıyor. Tabiî bu durum Crestview'deki dostlarınızı kurtarır değil mi?"

Dane sakin bir sesle, "İsterseniz gidip bakın," dedi.

— "Tabiî gidip bakacağım. Eğer bu bir hile ise—"

— "Hile filân değil."

Savcı Campbell o zaman lâfa karıştı. "Nasıl oldu da evi keşfettiniz Binbaşım?"

Dane oturdu, bir sigara çıkarıp yaktı. "Bu cinayet olayında, meçhul bir şahsın varlığına inanıyordum," diye cevap verdi. Sonra Floyd'a dönerek sordu. "Öldürülen kızın parmağında,

onu bulduğunuz zaman alyans var mıydı?"

Floyd kaşlarını çatarak, "Bunun bu işle ne ilgisi var?" diye söylendi.

— "Var mıydı, onu soruyorum."

Floyd istemiyerek masasının gözünü açtı, içinden evvelce gördüğü kutuyu çıkardı. İçindekileri masanın üstüne döktü. Öfkeyle, "Jüri bunları gördü. Sizin ayrıca görmeye hakkınız var mı bilmem," diye söylendi.

Dane kutudan çıkan suni inci küpelerle, ince halkaya dikkatle baktı. Sonra yüzüğü aldı, eliyle ağırlığını ölçer gibi yaptı, pencereye götürdü ve iyice inceledi. Halkanın içinde silik bir yazı vardı.

Komiser, "C'den M'ye diye yazıyor," dedi.

— "Yüzüğü beş dakika için bana verir misiniz?"

— "Neden?"

— "Bir fikrim var da. Şimdi getiririm."

Ve cevap beklemeden kapıdan dışarı çıktı. Fakat zannettiği gibi işi beş dakikada bitmedi. Evvelâ kasabanın kuyumcusunu yatağından kaldırıp dükkânını açtırdı, pertavsızını aldı. Onu gözüne takıp yüzüğü tetkik etti. Tahmin ettiği gibi ucuz bir yüzüktü. Fakat Dane asıl dikkatini içindeki yazıya verdi.

Sonra kuyumcuya teşekkür etti. Ve yüzüğü Floyd'a götürdü. Düşünceli bir tavırla masanın üstüne bıraktı. Koniiser'in deminki hiddeti geçmişti. Yüzüğü kutuya, kutuyu da tekrar çekmesine koydu. Sonra, "Size karşı kaba davrandımsa özür dilerim Binbaşım," diye söylendi. "Açık konuşmak icap ederse bu cinayet işi beni mahvetti."

— "İsterseniz bu işi beraberce halledebiliriz."

Floyd ona dikkatle baktı. "Eğer bildiğiniz bir şey varsa söyleyin."

— "Çamlı Tepeyi bulduğumu söyledim ya."

— "Demek hâlâ o meçhul şahsın peşindesiniz."

— "Canım, gidip, hiç olmazsa parmak izlerini alsanız ne kaybedersiniz."

— "Peki sonra ne olacak? Bu kasabada oturan herkesin parmak izini alıp onunla karşılaştıramam ya?"

Dane polis merkezinden çıktıktan sonra hastaneye gitti. Elinor Hilliard'ın hâlâ ziyaretçi kabul etmesine izin verilmiyordu. Fakat kocasiyle görüşmek mümkün olmuştu. Derhal buraya geliyordu.

Bunun üzerine Dane, biraz da Howard Hilliard üzerinde durmak icap ettiğini düşündü. Ve bu niyeti, Crestview'e geldiği zaman orada gördüğü Marcia Dalton ve Louise Stimsoıı'la yaptığı konuşmadan sonra bir kat daha kuvvetlendi.

Loıiise onu görünce, dudaklarında müstehzi bir gülüşle, "Polis hafiyeliği nasıl gidiyor?" diye sordu.

— "Polis hafiyeliği mi? Eğer Bayan Elinor'u yaralı olarak bulmamı kastediyorsanız—"

— "O gece burayı gözetliyormuşsunuz."

Kadınların oturup konuşmak niyetinde oldukları anlaşılıyordu. Mamafih bu bir bakıma iyi oldu. Dane'ye kasabada dolaşan çeşitli rivayetlerden bahsettiler. Biri, Elinor'un vurulduğu gece sabaha karşı saat ikide bir arabanın caddeden yıldırım gibi geçtiğini görmüştü.

Dane, "Nasıl bir arabaymış bu?" diye sordu.

Marcia, "Bu sefer Elinor'unki değilmiş. Uzun, siyah bir otomobilmiş," dedi.

Louise, "Elinor Hilliard'ın kocasının arabasıdır," diye söylendi. "Howard daima arabayı süratli sürer. Belki burada buldukları kız Howard'la yaşıyordu. Elinor da onu öldürdü."

Dane nihayet onları evlerine gönderdi. Sonra mutfağa gitti. Maggie'nin söylediğine göre Greg hâlâ uyuyordu. Fıeda ile Nora da yukarıda eşyalarını toplamaktaydılar.

Maggie, "Onları daha fazla burada tutamıyacağım," dedi. "Yalnız başıma ne yapacağım, bilmem. Belki kasabadan birini

bulurum."

— "İstersen sana, Alex'in tanıdığı o bahçıvanı getireyim. Hiç olmazsa bulaşıkları yıkar."

Genç adam bir yandan da kendi kendine, bu evde eniniyet ettiği bir adamın bulunması icap ettiğini düşünüyordu.

Bundan sonra doğru yukarı, Greg'in odasına çıktı.

Greg uyanmıştı. Duş yapıyordu. Bu yüzden kapıya vurulduğunu duymadı. Havluyla kurulanarak banyodan çıktığı zaman Dane'yi koltuğa oturmuş, sigarasını içerken buldu.

Dane, "Affedersiniz," dedi. "Kapıya vurdum işitmediniz. Size sorulacak bir sualim var, daha fazla geciktiremezdim."

— "Nasıl bir sual?"

Bunun üzerine Dane alçak sesle, "Merak ediyorum," diye söylendi. "On gün evvel bu evde öldürülen o kızla ne zaman ve nerede evlendiniz?"

19

KARŞISINDAKİNİN itiraz edeceğini sanıyordu. Fakat Greg sesini çıkarmadı. Yalnız bir an için iriyarı, biçimli vücudu hareketsiz kaldı, sonra ellerini açarak, "Bunun ergeç meydana çıkacağı belliydi," dedi. "Nasıl anladınız??"

— "Bir kere kızın parmağında alyans vardı. İçinde de G'den M'ye diye yazıyordu."

— "Alyans mı? Ben ona alyans filân vermedim."

Bu sefer şaşırmak sırası Dane'ye gelmişti.

— "Yüzük kızın parmağmdaydı. Şimdi de Floyd'un çekmesinde duruyor. Yalnız onun gözleri pek kuvvetli değil. G harfini C diye okumuş."

Fakat Greg hâlâ hayretler içindeydi.

— "Size şerefim üzerine yemin ederim Dane, ben ona/ yüzük filân vermedim," dedi. Sonra durumun vehametini far; kederek bitkin bir halde karyolanın kenarına oturdu. "Onu öldüren de ben değilim," diye söylendi. "Buna belki inanmıyacaksmız, ama doğrusu bu..."

— "Ondan kurtulmak istiyordunuz. Başka bir kızla nişanlıydınız. Bu izninizde onunla evlencektiniz. Şimdi, şayet cinayet işlendiği zaman New York'ta olduğunuzu ispat edemezseniz okkanın altına gittiğiniz gündür..."

Greg şaşkın bir halde başını salladı. "Ben yapmadım. Yapanın da kim olduğunu bilmiyorum."

— "Ama kızın öldüğünden haberiniz oldu, değil mi? Bunu size kim söyledi?

Greg ağır ağır, "Buna cevap vermesem iyi olur," dedi. "Haberini aldım işte." Derin bir nefes aldı. "Bir yıl cehennem azabı yaşadım," diye söylendi.

Sonra yüzünü elleriyle kapadı. Başını kaldırdığı zaman gözlerinde ümitsiz, donuk bif ifade vardı. "Size hikâyeyi baştan anlatayım Dane," dedi. "Belki rahatlarım. Geçen mayısda buraya gizli bii; vazife ile gelmiştim. İşim Los Angeles'teydi. Yaptım, fakat sonra beni geri götürecek uçağı beklemek zorunda kaldım. Bu sırada birtakım subaylarla tanıştım. Bir yerden birkaç kız buldular.

"Kızlardan bir tanesi benden çok hoşlanmıştı. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Yalnız bir iki sabah sonra uyandığım zaman kendimi Meksika hududundan içeride bu kızla bir odada buldum. Bana evlendiğimizi söyledi."

Dane, "Anlıyorum," der gibi başını salladı. Greg'e bir sigara uzattı, kendisi de bir tane yaktı. "Devam edin," dedi.

Greg, "Söyledikleri doğruydu," diye söylendi. "Bana evlenme cüzdanım gösterdi. O zaman onun ismini öğrendim.

"Sonra tekrar Pasifik'e, cepheye döndüm. Ölmek için ne mümkünse yaptım. Madalyayı da bu yüzden kazandım. Onu göğsüme taktıkları zaman neler hissettim bilemezsiniz. Bu

seferki gelişimde nişanlım Virginia evlenmemiz için bütün hazırlıkları tamamlamıştı. Halbuki ben hiç kimseyle evlenemezdim. Bunu ona anlatmaya çalıştım, beceremedim.

"İşte bütün hikâye bundan ibaret Dane. Yalnız Marguerite'yi ben öldürmedim. Fakat onun New York'a geleceğini biliyordum. Bana yazmıştı. O zaman ona susması için bin dolar gönderdim. Belki benden boşanmaya razı olur, diye düşünüyordum. Ama o boşanmak istemiyordu. Derken annemle ve Carol'la konuşmak üzere yola çıktığını öğrendim. Derhal New York'a gittim. Fakat geç kalmıştım. Ötelden ayrılmıştı. Ondaıı sonra da öldüğünü duydum."

— "Buraya geleceğini bilmiyor muydunuz?"

— "Nereden bileyim? Annemle Carol, New Port'ta Elinor'un yanındaydılar. Fakat her hakle Lucy'ye kim olduğunu söylemiş olmalı ki, Lucy onu eve almış. Benim anlamadığım Şev de bu Dane. Lucy'ye ne oldu?" Ayağa kalktı.

O anda iki erkek arasında gayet bariz bir tezat vardı. Greg'in yüzü ne kadar şaşkmsa, Dane'ninki de o kadar kararıydı. Dane bir sigara yaktı. Lakayt bir sesle, "Size tepedeki yangının kimin çıkardığını katiyetle söyleyebilirim," dedi. "Onu ablanız Bayan Eliıor çıkardı."

Greg'in yüzündeki ifade bir anda değişmiş, sertleşmişti. Öfkeyle, "Ablamın bu meseleyle hiçbir ilgisi yok," dedi.

— "Bundan o kadar eminsiniz demek?"

— "Tamamiyle eminim."

— "Bu kızla evlendiğinizi o biliyordu, değil mi?"

— "Yakın zamana kadar bilmiyordu."

— "Yani, ne zamana kaçlar?"

— "Bilmiyorum."

Greg artık kaçamaklı konuşmaya başlamıştı. Dane ayağa kalktı. "Kızm parmağındaki şu yüzüğü nasıl izah ediyorsunuz?" diye sordu.

— "Her halde onu kendisi satın aldı. Ben ona yüzük filât

vermedim. Meksika'dan döndükten sonra onu bir daha görmedim bile."

— "Ona hiç mektup gönderdiniz mi?"

— "Sadece içinde çek olan mektubu gönderdim. Çekin üzerinde ismim vardı. Mektuba ise adımın baş harflerini yazmıştım."

Dane, "Acaba kız o mektubu buraya getirdi mi," diye söylendi. "Bir şey getirdiğine eminim. Ve bu getirdiği şeyi birisi istiyordu. Bana bakm, Los Angeles'te beraber eğlendiğiniz o adamların arasında hiç tanıdığınız var mıydı?"

Greg başını iki yana salladı.

— "Bilmem, hatırlamıyorum, çok sarhoştum."

— "Genç Terry Ward onların arasında mıydı?"

— "Olabilir. Görmedim."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Greg tekrar Elinor'dan söz açtı. "Elinor'la tepedeki yangının ne ilgisi olabilir kuzum?" diye sordu.

— "Arabası cinayet gecesi burada görülmüş. Fakat kızı onun öldürdüğünü sanmıyorum. Yalnız anlattığından daha çok şey bildiğine eminim. Meselâ, Marguerite'nin hüviyetini gizlemek için büyük gayret sarfedilmişti. Elbiseleri, hattâ bavulu bile bulunmadı. Bu sebepten Carol ile ikimiz elbiselerin tepede gömülü olduklarına kanaat getirdik.

"Sonra soruşturmada Lucv şahit olarak dinlenirken Bayan Elinor hayli heyecanlandı. Onu dikkatle tetkik ediyordum. Fakat Lucy Norton çok üstünköiü konuştu."

Greg kısık bir sesle, "Onu Elinor öldürmedi. Buna yemin edebilirim," diye söylendi.

Dane, "O halde neden tepeyi ateşe verdi?" diye sordu. "İbriğin tavan arasında olduğunu o biliyordu. Carol'un arabası da kapıdaydı. Hattâ benzini depodan boşaltmak için kullandığı lâstik hortumu onun banyosunda gördüm. Şampuan takımının arasındaydı. Ablanız onu yıkamış, ama gene de hafif benzin

kokuyordu."

Greg, "İnanmam," dive ısrar ediyordu. "Marguerite öl dürüldüğü zaman onun burada olduğuna inanmam. Hem bunu neden kendisine sormuyorsunuz?"

Dane yumuşak bir sesle, "Çünki elinde birtakım delili ri var," dedi. "Meselâ o gece New York'taki boş apartmanda kaldığını iddia ediyor. Cumartesi hakikaten New York'taydı. O gece kocasiyle yemek yiyip, sonra da tiyatroya gittiklerini söylüyor. Belki hakikaten böyle yapmışlardır. Fakat cinayet gecesi buraya gelmiş olabilir. Sonra Providence'ye kadar arabasiyle gider ve oradan New York tirenine binebilir. Bence böyle yaptı."

Greg öfkeyle, "Sonra da kendini vurdu, değil mi?" dedi. "Yağmurda dışarı çıktı, tepeye tırmandı ve kendini kalçasından vurdu, öyle mi? Rica ederim Dane, biraz mâkul olun."

— "Peki. Başka bir ihtimal düşünelim. Kızı o öldürmedi. Peşinden buraya geldi. Fakat onu ölü olarak buldu. O zaman ilk aklına geleni yaptı. Cesedi asansörle yukarı götürüp, dolaba sakladı."

— "Fakat bu çılgınca bir hareket!"

— "Hakikaten öyle. Ceset vakit kazanmak için saklandı."

— "Yani Elinor New York'a gidip, o gece tiyatroya gidebilsin diye, öyle mi?"

— "Aslında sizi korumak için Yüzbaşım. Devam edeyim mi?"

Greg, "Pek meraklı anlatıyorsunuz buyurun," dedi.

— "Pekâlâ. Lucy merdivenin alt başında baygın yatıyordu. Ama her an kendine gelebilirdi. Elinor Hilliard'a gelince, kızın elbiselerini ortadan kaldırması gerekiyordu. Onları, çantalarla birlikte, sarı odada buldu. O sırada Lucy de kımıldanmaya, inlemeye başlamıştı. Şimdi ne yapacaktı? Eşyaları yanmda götüremezdi ya?"

— "Onları New York'a kadar yol boyunca birçok yerde bırakabilirdi."

Dane onun bu sözünü tasdik eder gibi başını salladı. "Doğru.

Ben de tam on gün bunu düşündüm. Neticede Elinor'a birinin yardım ettiğine kanaat getirdim."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Sonra bunu Greg bozdu.

Onun arabasını burada gören kim?"

— "Bir kere ihtiyar Bayan Ward görmüş. Kocasını aramaya bahçeye çıkmış. Sonra Maria Dalton görmüş. O da köpeğini gezdiriyormuş."

Gıeg öfkeyle, "Desenize, o gece bütün kasaba halkı sokaktalarmış," diye söylendi.

Bir yandan da giyinmeye başlamıştı. Dane ayağa kalktı.

— "Karınız öldürüldüğü sırada sizin nerede olduğunuza dair şahidiniz var mı?" diye sordu. "O hafta perşembe günü VVashington'dan ayrıldınız. Bunu biliyorum. Şimdi aradaki boşluğu doldurmanız lâzım. Nafile hiçbir şey hatırlamadığınızı söylemeyin. Hatırlamaya mecbursunuz."

Greg acı bir kahkaha attı. "Pekâlâ," dedi. "Perşembe günü Gotham Oteli'ne indim. Aynı gün New Port'ta, Elinor'a telefon ettim. Sonra Virginia'yı ve ailemi' görmeye New Port'a gitmek üzere otomobilimi garajdan çıkardım. Bütün bunları sorup öğrenebilirsiniz. Yalnız cuma ve cumartesi günleri ne yaptığımı hatırlamıyorum. Marguerite'den o mektubu almıştım. Ne hale geldiğimi tahmin edersiniz. İşte d zaman kendimi kaybedinceye kadar içtim. Kendime geldiğim zaman New York'un aşağı mahallelerinden birindeydim. Üstelik soyulmuştum. Ancak cumartesi öğleyin otele dönebildim. Ne halde olduğumu oteldekilerden öğrenebilirsiniz."

Dane sert bir sesle, "Bunlar kâfi delil değil," dedi. "Sizi içip sarhoş olmaya sevkedeıı şey başkaydı. Onu söyleyin."

Yeniden bir sessizlik oldu. Greg'in büyük bir gayret sarfederek düşündüğü belliydi'. Fakat konuştuğu zaman söylediği şey Dane'nin sorduğu sualin cevabı değildi.

— "Bunu Elinor'un yaptığına katiyen ihtimal vermiyorum," dedi. "Onun çukur kazıp elbiseleri gömdüğünü tasavvur dahi edemiyorum."

— "Peki, kızın buraya geldiğini o nereden öğrendi?"

Greg buna bir türlü cevap veremiyordu. O zaman Dane yorgun bir halde doğruldu. "İşte," dedi. "Hikâyeyi başından sonuna kadar duydunuz. Şimdi ne yapacaksınız?"

Greg kısaca, "Gidip Elinor'u göreceğim," dedi. "Konuşması, bunları açıklaması lâzım, yoksa ben darağacını boylarım."

20

ELİNOR ne o gün, ne de onu takibeden birkaç gün konuşmadı. Ateşi yükselmişti. Yanına ziyaretçi alınmıyordu.

Howard Hilliard pazartesi günü, yanında üç hemşireyle bir doktor olduğu halde uçakla geldi. Dane onu hastanede gördü. Kısa boylu, kırmızı suratlı, azametli bir adamdı. Elinor'un vurulmasını bir kaza eseri olarak kabul ediyor, bunu acemi avcıların yaptığını söylüyordu.

Getirdiği doktor bir gün Doktor Harrison'a gizlice, "Kadının hiçbir şeyi yok. Biraz ateşi yüksek o kadar," dedi. "Yalnız neden korkuyor acaba?"

Dr. Flarrison hayretle ona baktı. "Korkuyor mu? Buiiu da nereden çıkardınız?"

— "Kadının halinden. Ne zaman kapı açılsa yerinden sıçrıyor. Ateşi de bu yüzden yükseliyor. Onu kimin vurduğunu biliyor mu? Yahut tahmin ediyor mu?" — "Bilmem. Bundan hiç bahsetmiyor." Doktor, "Bence bahsetse hakkında daha hayırlı olur," dedi.

Tim Murphy, Greg ile Dane'nin uzun uzun konuştukları gün çıkageldi. Fakat getirdiği haberler arasında Dane'nin bilmediği hiçbir şey yoktu. Bavulda yaptığı araştırmadan da pek bir şey keşfedememişti. İçinde, iyi cins birkaç çamaşır, bir iki elbise, bir de bebek resmi vardı o kadar.

Mamafih Tim'in bu neşesi, bundan sonraki vazifesinin

Spencer'lerin evinde Maggie'ye yardım etmek bahanesiyle Carol'a göz kulak olmak olduğunu duyunca kayboldu. Doğru mutfağa Alex'in yanına gitti. Parmağiyle Dane'nin oturduğu tarafı işaret ederek, "Delirmiş mi ne? Yoksa kıza mı âşık?" diye sordu. "Ama bana tabak yıkatmak ona epey pahalıya mal olacak."

Alex sükûnetle, "Denizde kum, onda para. O bakımdan üzülme," dedi.

Diğer taraftan Dane eli kolu bağlı kalmış bir haldeydi. Hastanede Elinor'un yanına hâlâ kimseyi sokmuyorlardı. Carol'a gelince, bütün bu esrarın ortasında her gün biraz daha zayıflıyordu.

Tim geldiği gün Dane notlarını yeniden gözden geçirdi, olayların son aldığı şekle göre onları şöyle numaraladı:

1) Dolaptaki ceset. Yere muntazam yatırılmış, kürk ceket tamamiyle giydirilmemiş, bir kolu açıkta. Acaba bu, cinayet işlendikten sonra mı giydirildi?

2) Parmakta alyans. İçindeki yazıya rağmen Greg onu hiç görmediğini iddia ediyor. (Bu Los Angeles'ten tahkik edilebilir.)

3) Dolapta yangın. Cinayetten bir zaman sonra çıkarılmış. Bu takdirde Greg, yahut Elinor'un çıkardıkları varit olamaz. Lıicy Norton'un soruşturmada verdiği ifade. O gece daman veya yanık kokusu yokmuş.

4) Carol'un bulduğu saç tokası. Cesedi taşıyacak kadar kuvvetli olmıyan biri onu asansörle yukarı çıkarmış. Tokanın üstündeki saç sarıya boyalı. Bundan ölen kıza ait olduğu anlaşılıyor.

5) Bahçe aletlerinin durduğu kulübede bulunan garip eşyalar. Yalnız çapa değil, yaldızlı çay takımı, v.s.

6) Tepenin yanışı. Crestview'deki tavan arasından alınan ibrik. Bunuıı, delilleri kaybetmek için Elinor Milliard tarafından yapıldığı muhakkak.

7) Lıicy Norton'un esrarengiz ölümü.

Dane bir müddet bunun üzerinde düşündü. Biri yangın merdiveninden tırmanıp Lucy'nin odasına girmişti. Kadın yataktan kalkacak ve kalb krizinden düşüp ölecek kadar korkmuştu. Şayet ölmeseydi acaba o da bir cinayete kurban gider miydi? Peki, ama neden? Dane onun, ölen kızdan Greg'in karısı olduğunu öğrendiğine emindi. Fakat soruşturmada bunu söylememişti. Genç adam 7 numaranın yanına bir "x" işareti koyduktan sonra devam etti.

8) Elinor Hilliard'ın vurulması ve tepeye sürüklenişi. Neden giyinip o yağmurda dışarı çıkmıştı? Biriyle buluşmak için mi, eğer öyle ise, bu kimdi? Bir "x" de buraya.

9) Neden Ward çamurların içinden o hoş kovam almıştı? Ward'larin bu cinayetteki rolleri neydi? Torunları Terry mi?

10) Elinor'un vurulduğu gece, şayet gömülü ise diye tepeden ölen kızın eşyaları çıkarılmak istenmişti. Bunu Elinor mu yapmıştı? "x"

11) Aynı gece, bütün Spencer ailesi hastanedeyken sarı oda aranmıştı. Bir "x" daha...

12) Çamlı Tepedeki boş ev. Orada kim kalmıştı? Bütün diğer ipuçları yokedildiği halde battaniyeler bırakılmıştı, belki de bunlar unutulmuştu. "x" .

Dane biraz düşündükten sonra on üç numaralı notunu bunlara ilâve etti.

13) Terry Ward'ın izinli gelmesi bekleniyordu. Gelmedi.

Bundan sonra genç adam notları bırakıp öldürülen kızın hareketlerini düşünmeye başladı. Kız perşembe günü, Carol ile annesini apartmanda aramış, oradan Boston'a giderek, Maine'ye giden akşam tirenine binmiş ve ertesi sabah otobüsle buraya gelmişti.

Dane bu son noktanın üstünde dikkatle durdu. Burada bir acayiplik vardı. Boston, New York'tan sadece beş saatlik bir mesafedeydi. Belki de kız bu arada New Port'a uğrayıp Elinor Hilliard'la görüşmüştü.

Düşündükçe bu ihtimal genç adamın kafasına daha çok yattı.

Eğer kızın niyeti şantaj yapmaksa tabiî doğru Elinor'a gidecekti. Onları görür gibi oluyordu. Kız Elinor'la münakaşa ettikten sonra bir şey çıkaramayacağım anlayınca Carol ve annesiyle görüşmek üzere evden çıkmıştı. Bunun üzerine Elinor hemen telefona sarılıp Greg'e olanları haber vermişti. Greg de her zamanki gibi bu kötü haber karşısında sızıncaya kadar içmişti.

Eğer Elinor cinayet gecesi hakikaten Crestview'e gelmişse olaylar sahiden bu şekilde cereyan etmiş olmalıydı. Yalnız Elinor buraya niçin gelmişti? Kıza yüklü bir para teklif edip boşanmasını temin etmek için mi? Yoksa onu öldürmeye mi? Fakat kızı Elinor öldürdüvse bile bunu yalnız başına yapmış olamazdı.

O gün Dane, Carol'a otomobille gezmeyi teklif etti.

Birlikte oldukça iyi vakit geçirdiler. Genç adam Carol'a kendinden, işinden, gayelerinden bahsetti. Sonra uzanıp onun elini tuttu.

— "Bak sevgilim," dedi. "Sana bayağı âşık oldum ben. Günlerdir bunu nasıl söyliyeceğimi düşünüyorum. İşte nihayet baklayı ağzımdan çıkardım. Yalnız insan böyle günlerde cepheden sağ salim dönüp dönemiyeceğini bilemiyor."

Ve o gece Dane uçakla Washington'a gitti. Orada küçük bir apartmanı vardı. Oraya indi. Yatmadan evvel kendine kuvvetli bir içki hazırlayıp içti. Buna rağmen huzursuz bir gece geçirdi. Ertesi sabah yıkandı, tıraş oldu, giyindi. Yakındaki bir lokantada kahvaltısını yedi. Sonra Harbiye Nezareti' nin irili ufaklı binalarının birinden içeri girdi. Masanın başında oturan adam onu görünce gülümsiyerek elini uzattı.

— "Hoş geldin Dane. Nasılsın bakalım?"

Dane sırıttı. "İyiyim," dedi. "Vazifeme dönmek istediğimi söylemeye geldim. Yalnız, evvelâ birkaç gün izin istiyorum. Bu belki de birkaç hafta olur. Üzerinde çalışmak istediğim bir cinayet olayı var da."

— "Hani şu Maine'deki cinayet vakası mı?"

Dane gülerek, "Evet," diye cevap verdi. "Bakıyorum gazeteleri yakînen takip ediyorsunuz."

— "İşe Greg Spencer'in ismi de karıştı. Onun için ister istemez ilgilendik. Şu işi bana etraflıca anlatsana kuzum."

Dane oturdu, notlarını gözden geçirerek olanları nakletti Masanın arkasında oturan adam birtakım notlar aldı.

— "Sana daha önce de telgrafla bildirmiştim," dedi. "Bildiğimize göre Terry Ward bu seferki izninde bu taraflara gelmemiş. İzni de bitmek üzereymiş. Yalnız bütün bunlar kati olarak bilinmiyor tabiî. İnsan onun gibi pilot olunca, bir sürü pilot arkadaşı olur. Onlardan birinin uçağına atlayınca birkaç saat içinde istediği yere gidebilir."

— "Son bir iki yıl zarfında neler yaptığını tesbit edebilir miyiz?"

— "Ne bakımdan?"

— "Meselâ kadınlarla maceraları oldu mu? Acaba, şu öldürülen Marguerite gibi kızlarla hiç düşüp kalkmış mı?"

— "Amma adamsın Dane! Çocuk pilottur, uçar dedikse gökten inme melektir demedik ya."

Dane bundan sonra bir iki gün daha Washington'da kaldı. Fakat dişe dokunur hiçbir şey öğrenemedi. Gittikçe huzursuzlaşıyordu. Nihayet perşembe günü Maine'ye döndü. Uçaktan indiği zaman ortalık aydınlanmıştı. Hava meydanında onu Alex karşıladı. Suratı asıktı. Tek gözünde endişeli bir ifade vardı.

— "Geldiğinize çok memnun oldum efendim," dedi. "Floyd, bugün akşamüstü Yüzbaşı Greg Spencer'i cinayet suçuyla tevkif etti."

21

CAROL, Dane'nin yokluğu esnasında hayli sıkıldı. Bir kere Greg

huzursuz bir hal almıştı. Çok az konuşuyor, hep düşünüyordu. Maggie'ye yardım etmekle görevli olan Tim'e gelince, bilhassa geceleri hiç olmıyacak yerlerde birden insa1 nın karşısına çıkma huyu vardı. Albay Richardson da Carol'u yalnız bırakmamak için elinden geleni yapıyordu.

Sah günü yaşlı adam onun, artık Don'un nişan yüzüğünü parmağında taşımadığını farketti. Elini tutup uzun uzun baktı. Sonra alçak sesle, "Demek artık bütün inancını kaybettin yavrum," diye söylendi.

Carol onu incitmekten korkarak, "Aradan koskoca bir yıl geçti," diye cevap verdi. "Çok gayret ettim, fakat—"

— "Harb zamanında askerler daha uzun müddet de ortadan kaybolurlar."

Carol onun bu ümitli haline, içi merhametle titriyerek baktı. Neden oğlunun öldüğünü bir türlü kabul edemiyordu sanki? Başkaları nasıl ediyorlardı?

Son günlerde durum Albayın, Jery Dane'yi devamlı surette kıskanmasiyle büsbütün güçleşmişti. Gerçi bir şey söylem iyordu, ama bakışlarından bunu anlamak mümkündü. Fakat her şeye rağmen Carol, Don'un yüzüğünü bir daha parmağına takmadı.

Greg bu durumu dikkatle takip etmekteydi.

— "Şu ihtiyar bunağı başından defetsene," diyordu. "Ona acıyorum, ama bazan insanın sabrını tüketiyor."

Diğer taraftan Tim de Carol'un rahatını kaçırıyordu. Her an genç kızı göz hapsinde tutmaktaydı, gece Carol yattıktan sonra evin içinde dolaşıyor, kilitli olduğundan emin olmak için, Carol'un kapısını yokluyor, bütün kapıları, pencereleri gözlüyordu. Sabaha karşı saat ikide evin dışında nöbeti Alex alıyor ve bu suretle Tim biraz uyuyabiliyordu.

Çarşamba günü öğleden sonra Lucy Norton'un ölümü ile ilgili bir soruştruma yapıldı. Doktor Harrison buna ihtiyaç olmadığını söylediyse de Floyd yapılmasında ısrar etmişti.

Soruşturma Floyd'un bürosunda yapıldı, fakat yeni hiçbir

ipucu elde edilemedi. Lucy'nin kocası Joe Norton ifadesinde, "Lucy'yi son gördüğüm zaman gayet iyi idi. Yalnız zihni bir şeyle meşguldü," dedi.

Arkasından meseleyi belki aydınlatır ümidiyle Elinor Hilliard'ın ifadesi okundu. Kadın kendisini vuranı görmemişti. Gece uykusu kaçtığı için dışarı çıkmıştı. O sırada yağmur şiddetli değildi. Evin arkasındaki yola geldiği sırada kendisine doğru birinin koştuğunu duymuştu. Hattâ bunlar iki kişiydiler. Vurulduğu zaman yolun üzerindeydi. Tepeye nasıl götürüldüğünü bilmiyordu.

Bunun üzerine Floyd yerinden kalkarak kısa bir konuşma yapmış ve, "Kasabamızın sahne olduğu bir cinayetle, bir vurulma vakasından soıra halkımızın bazı emniyet tedbirleri alması icap etmektedir," demişti. "Lüzumsuz telâşa sebep olmak istememekle beraber şunu söyliyeyim ki, ortada hiç gözünü kırpmadan önüne geleni öldüren biri var."

İşte durum böyle olduğu esnada perşembe günü öğleden sonra Greg tevkif edildi. Alex bu haberi Dane'ye ilettikten sonra otomobilin gözünden bir şişe viski çıkardı.

— "Biraz için efendim. Sis basıyor, hava soğuyacak galiba," dedi.

Dane birkaç yudum yuvarladıktan sonra boğazı yanarak sordu. "Haydi anlat bakalım, nasıl oldu bu iş?"

Fakat Alex'in fazla bir bildiği yoktu. Esasen haberi Tim' den öğrenmişti.

— "Efendim, Yüzbaşı Greg Spencer ile Bayan Carol öğleyin yemeklerini yerken Floyd gelmiş," diye anlattı. "Yanında muavini Mason ile bir de polis varmış. Floyd yalnız başına yemek odasına girmiş. Onu görünce kız ayağa kalkmış, ama Greg Spencer hiç kımıldamamış. Floyd doğru genç adama gidip onu, karısını öldürmek suçundan tevkif ettiğini sövlemis. Greg Spencer hiç cevap vermemiş. Yalnız kardeşine üzülmemesini, bunu onun yapmadığını söylemiş. Tim onu son defa Floyd'un" arabasına binerken görmüş. Şimdi kasaba hapishanesindeymiş."

Dane'nin o anda ilk düşündüğü şahıs Carol oldu. Eve gider gitmez saatine baktı. Dokuzdu. Doğru Crestview'eye gitti. Genç kız terasta durmuş dalgın dalgın körfezi seyretmekteydi. Dane onu görünce kalbi merhametle sıkışır gibi oldu. Fakat Carol'un yüzündeki buz gibi ifadeyi sezince şaşırmaktan kendini alamadı.

Genç kız, "Buraya gelmeye nasıl cesaret ettiniz?" dedi.

— "Cesaret mi? Ne demek istiyorsunuz?"

— "İstediğiniz nihayet oldu. Greg tevkif edildi. Sizin de ne zamandır istediğiniz buydu değil mi?"

Dane bir sigara yakarak hiç konuşmadan ona baktı.

— "Bunu neden yaptı, diye kendi kendime soruyorum," diye Carol devam etti. "Neclen? Greg'in bunu yapmadığım o da biliyor. Hattâ bunu belki kendisi yapmıştır. Öyle ya, sizin hakkınızda ne biliyorum Jerry Dane? Hiçbir şey. Bizi gözetlesin diye evimize bir de adam koydunuz. Sonra da Greg'i tevkif ettirdiniz. Evet, belki ağabeyim o sokak kadım ile evliydi. Peki ne çıkar bundan?"

— "Asabınız bozulmuş sizin."

Carol bu lâf üzerine acı bir kahkaha attı. "Asabım bozuk ha? Demek sakin olmalıyım. Ağabeyim cinayet suçuyla tevkif edildi. Annem kalb krizi geçirdi. Ablam vuruldu— Üstelik Greg'in nişanlısı telefonda beni deliye çeviriyor."

Dane otoriter bir tavırla, "Bana bak," dedi. "Evvelâ o kızı ben öldürmedim. İkincisi onu ağabeyin de öldürmedi. Şimdi budalalığı bırak da beni dinle. Greg'i kurtarmamız her zaman için mümkün. Bu bakımdan üzülme. Şimdi söyle bana bakayım, yemek yedin mi?"

Genç kız birden sakinleşmişti. Alçak sesle, "Affedersiniz," dedi. "Bütün gün burada yapayalnız, hep Greg'i düşündüm..."

Dane ona gülümsedi. "Bir daha soruyorum," dedi. "Yemek yedin mi?"

— "Karnım aç değildi."

Genç adam, "Anlaşıldı," diye söylendi. "Demek bana yapılan hücumun asıl müsebbibi boş mide imiş. Şimdi sana biraz yemek yedirdikten sonra Floyd'la görüşmeye gideceğim. Bayan Elinor nasıl?"

Carol hayretle ona baktı. "Elinor mu? Gittikçe iyileşiyor. Eniştem Howard da, Greg'in tevkif edilmesi üzerine avukatım çağırttı."

— "Ablan hâlâ konuşmuyor mu?"

— "Ne demek, konuşmuyor mu?"

Bunun üzerine Dane ona durumu izah etti. "Korkarım ablan bazı şeyler biliyor yavrum," dedi. "Bana kalırsa Greg'in bu evliliğinden haberi vardı. Fakat bence bundan başka bıı şey daha biliyor."

— "Ne? Bana çocuk muamelesi yapma Dane. Nasılsa günün birinde hepsini öğreneceğim."

— "Bence ablan kendisini vuranı, yahut da neden vurulduğunu biliyor Carol."

Dane bundan sonra Tim'i çağırarak Carol için yemek getirmesini söyledi. Tim, Dane'nin bu emrini büyük bir ciddiyetle karşıladı.

Tıpkı İngiliz uşakları gibi, "Başüslüne efendim," dedi. "Size de bir fincan kahve ikram edebilir miyim efendim? Yoksa bir soğuk etli sandviç mi istersiniz?"

Fakat Dane'nin bunlarla eğlenecek hali yoktu. Evvelâ Carol'a biraz yemek yedirip yatağa yolladı. Sonra Alex'e arabasını getirmesi için telefon etti. Saat ona geliyordu. Fakat Floyd'un hâlâ merkezde olacağım kuvvetle tahmin etmekteydi. Netekim komiseri odasında, Savcı'yı da yanında buldu.

Floyd onu görür görmez hiddetle, "Şimdi sizi tevkif etsem yeridir Dane," dedi. "Siz bu ölen kızın Spencer'in karısı olduğunu ne zamandır biliyordunuz. Ama sakladınız."

Dane oturdu. Üstünde hâlâ üniforması vardı. Şapkasını yanındaki masaya bıraktı.

Lâkayt bir sesle, "Her halde alyans hikâyesini kastediyorsunuz," diye söylendi.

— "İyi tahmin ettiniz. Siz yüzüğü getirdikten sonra içindeki yazıya pertavsızla ben de baktım. Onun C değil, G olduğunu gördüm. Sonra bir ailenin genç bir kadının kayıp olduğu hususunda gazetelere ilân verdikleri haberi geldi. Kadın bu aileye, bakmaları için çocuğunu vermiş. Los Angeles' de oturuyorlarmış. Kadını, üstündeki elbiselerine varıncaya kadar, olduğu gibi tarif etmişler. Doktor Harrison da kızın bir çocuk doğurmuş olduğunu söylemişti. Yoksa şişin bundan haberiniz vok muvdu?"

— "Vardı."

— "Ya, demek biliyordunuz. Çocuk iki yaslarında kadar. Erkek."

Dane sükûnetle, "Fakat çocuk Greg Spencer'in değil tabii," diye söylendi. "Spencer o kızla bir yıl önce tanışmış. Bir iki gün beraber kalmışlar. O zaman zarfında da Greg son derece saıhoşmuş."

Floyd eliyle, geç bunları, der gibi bir işaret yaptıktan sonra devam etti. "Bunun üzerine derhal işe koyuldum. Los Angeles belediyesinde bu nikâhın kaydı yoktu. Ama onlar, bazı çiftlerin Meksika'ya geçip orada evlendiklerini söylediler. Kayıdı orada bulmak güç olmadı."

— "Peki tarihine baktınız mı?"

Floyd önündeki telgrafa bir göz attı. "Geçen yıl mayısın on yedisinde," dedi! "Şunu da söyliyeyim ki, o esnada Greg Spencer Los Angeles'deymiş. Ayrıca kızın öldürüldüğü gün nerede olduğunu bir türlü ispat edemiyor." Komiser bunu söyledikten sonra muzaffer bir tavırla arkasına yaslandı.

Dane bir sigara yaktı. Kibriti üfleyip söndürdü. Sonra, "Her halde Lucy Norton'u korkutup öldüren ve ablasını vuran da oydu," dedi.

— "Şimdilik bu suçları işe karıştırmıyoruz. Fakat kimbilir, belki onları da o yapmıştır. Bilhassa Lucy Norton'un

merdivenden düştüğü gece evde onu gördüğünü kuvvetle tahmin ediyorum. Ablasına gelince, onun vurulması her halde bir kaza sonucu oldu. Biri onu geyik zannetti."

— "Peki, ya Çamlı Tepe'de kalan adam? O kimdi?"

Floyd emin bir tavırla, "Oraya gittim. Eyalet polisini de götürdüm," dedi. "Size bir şey söyliyeyim mi? O battaniyeler Ward'larınmış. Üstünde temizleyicinin kartı vardı. Nathaniel Ward, karısının onları geçen yıl bahçıvanlarına yardım eden birine verdiğini söyledi. Adam şimdi bahriyede askermiş. İsmi Arthur Scott. Askere gitmeden önce sık sık ava çıkar, bütün gece dışarılarda kalırmış."

Dane ayağa kalktı. "Demek Arthur Scott, Güney Pasifik'ten gelip, geçen hafta Çamlı Tepe'de kalmış, öyle mi?"

Bunun üzerine Savcı lâfa karıştı. "Bu olay karşısında gösterdiğiniz titizliği anlıyorum Binbaşım," dedi. "Greg Spencer gibi harikulade bir sicile sahip olan bir askerin buna karışmasına ben de üzüldüm. Fakat Floyd'un bu meselede gösterdiği başarıyı takdir etmek lâzım."

Dane, "Evet, asıİ suçluyu bırakıp mâsum bir adamı tevkif etti," diye cevap verdi.

22

DANE, Polis Merkezi'nden çıkarak arabasiyle eve döndü. Yolda kulübün önünden geçerken kulağına kahkahalar ve müzik sesi geldi. Savaşın insanları nasıl değiştirdiğini düşündü. Bazıları bu emniyet hissi içinde kendini içkiye veriyor, olmıyacak çılgınlıklar yapıyordu. Acaba Greg Spencer de böyle mi yapmıştı?

Fakat ortada ablasının vurulması meselesi vardı. Gerçi tabancalar atılır; sonradan temizlenebilirlerdi. Acaba Gıeg baskasım öldürmek istemiş ve yanlışlıkla Elinor Hilliard'ı mı vurmuştu?

Derken Elinor'un o geceki odası, yatak, genç kadının bıraktığı yerde duran kitap ve açık pencere hatırına eldi. O gece Elinor'u yatağından kaldıran ne idi acaba? Biri ışığını görmüş, açık pencereden ona mı seslenmişti? Bu kimdi?

Derken aklına Ward'lar geldi. O boş evdeki battaniyeler, Elinor'un vurulduğu gecenin sabahı ihtiyar Nathaniel Ward' in acayip hareketleri, sonra bundan çok önce kendisi Ward' ların eviıie gittiği zaman ihtiyarın asabi hali...

Ertesi sabah Alex, bir sürü adamın tepeyi kazdıklarım haber verdiği zaman Dane hiç hayret etmedi. Derhal giyinip oraya gitti. Fier adama muayyen bir saha verilmişti. Orasını kazıyordu. Derken yanık kulübe tarafından bir ses yükseldi. Floyd oraya koştu.

Bavulu bulmuşlardı. Floyd elindeki mendille onu kaldırmış altındakilere bakıyordu.

— "Tamam arkadaşlar!" diye bağırdı. "Eşyaları bulduk. Teşekkür ederim."

Derken gazeteci Starr geldi, çukurun resmini çekmeye başladı. O arada Dane de oraya yaklaşmıştı. Çukuru kolayca görebiliyordu. Eşyalar içine gelişi güzel atılmışlardı. Küçük bir siyah ayakkabı, siyah bir elbise, şeftali renginde iç çamaşırının bir ucu .ve yassı bir el çantasının köşesi görünüyordu. Genç adamın birden içi burkuldu. Bu eşyaların sahibi olan kız, ister iyi, ister kötü olsun yaşamıştı ve her halde hayalı seviyordu. Ama şimdi—

Dane bu haberi Carol'a vermek üzere Crestview'e gitti. Fakat Carol yalnız değildi. İçeriden kalın bir ses duydu.

— "Fakat yavrum. Gerçi ben avukatım, ama cinayet dâvaları almam. Bay Milliard beni neden buraya çağırdı bilmiyorum..."

Dane o anda kapıyı açıp odaya girdi. Şöminenin önünde kısa boylu, şişmanca bir adam duruyordu. Her halde Hilliard'ın avukatı buydu.

Adam, "Şayet Greg Spencer bu cinayeti işlemişse—" diye söze başladı. Sonra Dane'yi görerek sustu.

Dane öfkeyle, "E, cinayeti işlemişse ne olmuş?" dedi.

Avukat, "Siz de kim oluyorsunuz?" diye sordu '

Son iki haftanın asap bozukluğu Dane'ye bütün nezaket kaidelerini unutturmuştu. "İsmim Dane," dedi. "Beni tanımanıza imkân yok. Yalnız Greg Spencer'in suçlu olduğunu \ kabul ederek bu dâvaya başlıyacaksamz, ilk uçakla geldiğij niz yere dönmenizi tavsiye ederim Zira bu vaziyette sizden | ona hayır gelmez."

Avukat ne söyliyeceğini şaşırmıştı. Kelebek gözlüğüııüa burnuna takarak Dane'yi dikkatle inceledi. Sonra, "Anlaşıldı," diye söylendi. "Tabiî, askerler birbirlerini tutarlar."

Dane ona doğru bir adım attı, adam hemen geriye kaçtı,

— "Peki, peki," dedi. "Sözümü geri alıyorum. Asabım çok bozuk. Dün gece hiç uyumadım. Bu durumda bir de cinayetle uğraşmak—"

Dane alçak sesle, "Hem de faili meçhul bir cinayetle uğraşmak," diye söylendi.

Avukat bundan sonra fazla kalmayıp gitti. Dane tepede olanları Carol'a anlattı.

Genç kız sükûnetle dinledi. "Bunun Greg'le bir ilgisi ola. maz, değil mi?" dive sordu.

— "Hayır, ama bunun yanı sıra başka şeyler de var."

Genç adam bunu söyledikten sonra, genç kızı rahat bir koltuğa oturttu ve bütün hikâyeyi başından sonuna kadar olduğu gibi anlattı. Carol gözlerini hayretle açmış bir halde onu dikkatle dinliyordu. Dane sözünü bitirdiği zaman genç kız başını salladı. "Greg'i neden tevkif ettiklerini şimdi anlıyorum Dane," diye söylendi.

— "Peki sevgilim. Şimdi biraz da Terry Ward hakkında düşünmeni istiyorum. Buraya gelmesi bekleniyordu, ama gelmedi Öyle değil mi?"

— "Evet. Yalnız Terry'yi bu işe karıştırmak niyetindeysen—"

— "İster istemez karışmış durumda yavrum. Belki geçen yıl

Greg bu kızla tanıştığı zaman, o da bu grupun içindeydi. Hattâ belki bu kıza kendisi âşıktı. Bu olamaz mı yani? Zira o hâdiseden beri Ward'lara bir şeyler oldu. Doktor evlerine durmadan girip çıkıyor."

Fakat genç kız onları değil Terry'yi düşünüyordu. Neşeli bir delikanlıydı. Büvükbabasiyle büyükannesini çok severdi. Don Richardson'un da iyi arkadaşıydı.

Don Richardson'u hatırlamak, Carol'un aklına Maggie'nin bir müddet evvel anlattıklarım getirmişti. Hikâyeyi Dane'ye natletti.

— "Arada öyle çok şey oldu ki, bunu anlatmayı unuttum," diye ilâve etti.

Genç adam ona fazla bir şey sormadı. Yatıp biraz dinlenmesini söyledikten sonra Maggie'nin yanına gitti. Kadın hikâyeyi aynen tekrar etti. Arkasından, "Gördüğüm beyaz saçlı adamın albay olduğuna eminim," dedi. "Yarın o şişko Floyd'a gidip bunları anlatacağım."

Dane ona biraz daha susmasını tavsiye ettikten sonra eve yollandı. Zihni karmakarışıktı. Floyd'un kızın el çantasından önemli ipuçları ele geçirip geçirmediğini bilmiyordu. Ve büyük bir ihtimalle mahkeme başlayıncaya kadar bunu öğrenemiyecekti. Yalnız dâvada şimdiye kadar ihmal ettiği bir nokta vardı. Genç adam biraz tereddütten sonra bunu notlarının arkasına ilâve etti.

14) Eğer Marguerite, Greg Spencer'den evvel başka bir adamla evlenmiş ise bu adam kimdi?

O gün bu hususta hiçbir şey yapılamazdı. Bu işi iyice takip edebilmek için Los Angeles'e gitmesi gerekmekteydi. Yalnız şimdi, bütün hastane kaidelerine ve sayısız nöbetçilere rağmen Elinor Hilliard'la görüşmesi icap ediyordu.

Neticede Dane bu işin, hiç de zannettiği kadar zor olmadığını görerek hayret etti. Greg'in tevkif edilmesiyle Floyd nöbetçi polisleri hastaneden almıştı. O kısmın hemşiresi de her halde o sırada bir yerde yorgunluk sigarası içiyordu. Oda kapıları

açıktı. Dane, Elinor'un odasını kolayca buldu.

Genç kadın büyük bir ihtişam içinde yatağında yatıyordu. Üstünde gayet şık bir lizöz vardı. Saçları yeni yapılmıştı. Yatağın üzerine ipekli bir örtü serilmiş, baş tarafına açık renkli küçük yastıklar yerleştirilmişti.

Elinor'un kendisine gelince, hâlâ geçirdiği şokun ve çektiği ıstırabın tesiri altındaydı. Yüzündeki itinalı makiyaja rağmen, bir şeyden korktuğu her halinden belli oluyordu. Dane'yi görünce yatağından âdeta sıçradı.

Genç adam gülümsiyerek, "Affedersiniz," dedi. "Sizi korkutmak istemezdim. Oturmama müsaade eder misiniz? Sizinle erkek kardeşiniz hakkında konuşmak istiyorum."

Tam bam teline basmıştı. Elinor öfkeyle ona baktı. "Budalalar!" diye söylendi. "Greg'i tevkif ettiler! Halbuki kızı o öldürmedi ki. Katiyen!"

Dane iskemlesini yatağa yaklaştırdı.

— "Evet," diye cevap verdi. "Öldürmedi. Ben de bu fikirdeyim. Fakat mahkemeye sevkedilecektir Bavan Elinor. Zi ra birçok şahıslar bildiklerini saklıyorlar."

— "Hangi şahıslar?"

Genç âdâm ona dikkatle baktı. "Meselâ Ward ailesi, sonra torunları Terry," dedi. "Ve siz... Bence kardeşinizin karısı öldürüldüğü gece siz buradaydınız. Katili biliyorsunuz."

Elinor, "Saçmalıyorsunuz," dedi. Fakat rengi bayağı kaçmıştı. "Ben ne diye buraya geleyim? Eğer Marcia Dalton'un anlattığı o uydurma hikâyeye inanıyorsanız—"

— "Ben neye inandığımı size söyliyeyim Bayan Elinor Flillard. Ondan sonra kardeşinizi cinayet suçuyla mahkemeye gönderip göndermiyeceğinize siz karar verin. Marguerite Barbour isimli bu kız kardeşinizin Amerika'ya geldiğini haber alınca onun peşinden New York'a gitti. Fakat orada kardeşinizle görüşemedi. Bir gece New York'ta bir otelde kaldı. Annenizle kızkardeşinizin oturduğu apartmana gitti, onları bulamadı. Bavulunu Grand Central Tiren İstasyonu'nda emanetçiye

bıraktı. Ondan sonra sizinle temasa geçti."

— "Saçmalıyorsunuz. Sizi daha fazla dinliyemem." Elinor böyle diyerek başucundaki zile uzanmıştı. Dane onun elini hafifçe tuttu.

— "Bunları size mi anlatayım, yoksa Floyd'a mı gide yihı. Ne dersiniz?"

Genç kadın cevap vermedi.

Dane devam etti. "Kız bundan sonra New Port'a gelerek sizi evinizde gördü. Başından geçenleri anlattı. Evlenme cüzdanını gösterdi. Siz de düşünmek, yahut istediği parayı bulabilmek için ondan biraz mühlet istediniz. Fakat o esnada kızkardeşinizle annenizin yanınızda olduklarını ona açıklamadınız. Kız buraya geleceğini söyledi, siz de razı oldunuz. Bunu nive yaptınız Bayan Elinor? Onu başınızdan savmak için mi? Yoksa o gece onu öldürmek için mi?"

Elinor asabi bir halde, "Onu ben öldürmedim," dedi. "Burava geldiğim zaman ölmüştü. Kapının önünde, basamaklarda yatıyordu. Geceliğinin üstünde sabahlık vardı. Onu bu halde görür görmez buradan uzaklaştım."

— "Yalnız mıydınız?"

— "Tabiî yalnızdım."

— "Erkek kardeşinize burada buluşmak için telefon etmediniz.mi?"

— "Greg katiyen buraya gelmedi."

Dane sükûnetle, "Buraya bakın Bayan Elinor," decli. "Hakikatin bir kısmım söylemek kâfi değildir. Size kaçmanız için vakit kazandırmak üzere kızın cesedini.asansörle kim yukarı çıkarıp dolaba koydu? Elbiselerini kim toplayıp gömdü? Ve sonradan kim dolabı ateşe verdi? Eğer Greg'i kurtarmamı istiyorsanız bunları cevaplandırmanız lâzım."

Elinor çaresiz bir tavırla, "Bilmiyorum," dedi. "Onun elbiselerini ben saklamadım. Ona elimi bile sürmedim. Hem ne diye onu yakmaya kalkayım? Bu feci bir şey!"

— "Demek onu olduğu yerde bıraktınız, öyle mi?"

— "Evet. Ölmüş olduğunu tahmin ettim. Ve buna sevindim. Âdi bir kadındı, para peşindeydi. O gece arabayla buıa\a geldim. Bütün kıymetli mücevherlerimi yanıma almıştım. Onu kandırıp, boşanmaya razı etmek istiyordum."

— "Hepsi bu kadar mı?"

Elinor, "Bu kadar," diyerek gözlerini kapadı.

Dane bir an ona acıdı. Fakat derhal toparlandı. "Madem hepsi bü kadar, o halde neden tepeyi ateşe verdiniz?" diye sordu. "Orada neyin saklı olduğunu biliyordunuz demek."

Genç kadın hafifçe omuz silkti. "Başka ne yapabilirdim?" diye söylendi. "Kızın elbiseleri bulunamamıştı. Carol ile ikiniz durmadan tepeyi araştırıyordunuz. Demek elbiseler oradaydı. Sonra çantasında evlenme cüzdanı vardı. Bilhassa onun ele geçmesini istemiyordum."

— "Bunu sizin yaptığınızı Greg biliyor mu?"

— "Ona söylemedim. Hâlâ bilmiyor. Yalnız kız ona, buraya geleceğini yazmış o kadar."

— "Kardeşinizin cinayet gecesi nerede olduğuna dair elinde hiçbir delili yok, bunu da biliyorsunuz değil mi?"

Elinor bitkin bir halde arkasına yaslandı. "Eğer Greg'i tamsaydımz, bunu tahmin ederdiniz. Kızın öldüğünü gazetelerde okumuş. Bundan haberi bile yokmuş." Elinor'un sesi gittikçe yavaşlamıştı.

Dane hemen yerinden kalktı. "Hemşireyi çağırayım," dedi. "Üzülmeyin Bayan Elinor. Her şey düzelecek. Bana söyliyeceğiniz başka bir şey varsa söyleyin."

Genç kadın gözlerini açmadan konuştu. "Bütün bunlar açıklanacak mı?"

— "Belli olmaz."

Arkasından Dane, Elinor'u son derece şaşırtan sualini sordu. "Terry Ward'ın bu işde parmağı var mı?"

— "Terry'nin mi? Hav Allah! Onun bununla ne ilgili olabilir?" '

Dane ayağa kalktı. "Size son bir sual soracağım," dedi.

Annenizin yaldızlı çay takımı alet kulübesine nasıl gitti?"

Elinor hiç kımıldamadı. Yorgun bir sesle, "Ben ne bileyim?" diye cevap verdi. "Belki bu annemin fikridir. Bazan olmıyacak şeyleri saklar."

Dane bu izahtan hiç de tatmin olmamış bir halde eve döndü. Diğer taraftan Elinor'un, bildiği kadar hakikati söylediği kanaatindeydi. Fakat gene de onun bir şey sakladığını, kızı öldüren, Lucy'yi korkutup öldüren, sonra da onu vuran adamın hüviyetini bilmese bile tahmin ettiğini hissediyordu.

Yolda Doktor Harrison'a tesadüf etti. Ward'lardan dönüyordu. Endişeli bir ifadeyle, "Onlara hiç olmazsa bu gece için bir hastabakıcı muhakkak lâzım," dedi. "Bayan Ward bu sabah bir kalb krizi geçirdi."

Dane lakayt, "Marcia Dalton'a haber versenize," dedi.

23

MARCİA, o akşam saat dokuzda Ward'ların evine geldi. Ona kapıyı ihtiyar Ward açtı. İki elini birden yakalıyarak, "Yavrucuğum," diye söylendi. "Geldiğin için ne kadar müteşekkirim bilemezsin." Gözleri dolmuştu. Marcia' nın ellerini bırakıp cebinden gayet muntazam katlanmış bir mendil çıkardı. "Elli yıl beraber yaşadıktan sonra insana çok ağır geliyor," diye söylendi. Sesi titriyordu.

Marcia, "Siz de hastalanırsanız karınız daha çok üzülür," dedi. "Ben ne lâzımsa yaparım. Haydi siz gidin, yatın."

İhtiyar adam mendilini cebine koydu.

Aynı titrek sesle, "Karım harikulâde bir kadın," dedi. "Terry'ye telgraf çektim. Ama onun nerede olduğu belli değil. Belki de

karım ona üzüldüğü için hastalandı. İnsanın oğluyla vedalaşırken onu bir daha görüp görmiyeceğini bilmemesi çok feci bir şey."

— "Terry'nin buraya geldiğinden haberim yoktu."

— "Son gelişinden bahsediyorum yavrum. Birkaç ay önce idi. Haydi artık seni hastanın yanına götüreyim."

O gün öğleden sonra Dane ile yaptıkları uzun konuşmaya rağmen Marcia, ihtiyar adamın arkasından merdiveni çıkarken burada hiçbir fevkalâdelik olmadığım hissediyordu. Ama gene de Dane'nin son sözleri kulaklarındaydı.

— "Gözlerinizi dört açm," demişti. "Mümkünse hizmetçilerle konuşun. Terry bu yaz, bir gecelik de olsa, buraya geldi mi onu öğrenmeye çalışın. Bay Ward geçen sonbaharda bahçıvan yamağına iki battaniye vermiş mi onu öğrenin. Sonra evde tabanca, yahut tüfek var mı bakın. Yalnız Allah rızası için dikkatli olun."

Ward onu hastanın kapısında bıraktı. Marcia içeri girdi. Yatağın yambaşmda emektar hizmetçi Alice oturuyordu. Kadın onu görünce ferahlamış bir halde ayağa kalktı.

— "Geldiğinize çok sevindim," diye fısıldadı. "Ben hasta bakmasını bilmem. Hem kadıncağız konuşamıyor."

Marcia yatakta yatan kadının uyanık olduğunu gördü. Zeki gözlerle kendisine bakıyordu. Normal bir sesle, ' Doktor ne yapılmasını söyledi?" diye sordu.

— "Sadece hastanın sinirlenmemesini söyledi o kadaï. Kendisi bu akşam tekrar gelecek. Bence Bayan Ward, Yüzbaşı Greg Spencer'in tevkif edilmesine çok üzüldü. Onun için hastalandı."

Marcia kadını odadan çıkardıktan sonra yatağa yaklaştı. Hasta kadının üzerine eğilerek, "Bir müddet yanınızda kalacağını Bayan Ward," dedi. "Sizce bunda bir mahzur var mı?"

Hastanın gözkapakları inip kalktılar.

Marcia, "Evvelâ Bay Ward'i yatağına yatıracağım," diye devam etti. "Bunu siz de istiyorsunuz, değil mi?"

Bu sefer gözkapakları katî bir hareketle kapanıp açıldılar.

— "Size Greg Spencer hakkında biraz izahat vereyim de üzülmeyin. Onu sevdiğinizi biliyorum. Greg suçlu değil Bayan Ward. Binbaşı Dane bu dâva üzerinde çalışıyor. Onun için siz hiç merak etmeyin. Greg kurtulacak."

Bu sefer gözkapakları inmedi. Gözler Marcia'ya bir müddet dikili kaldıktan sonra birden kapandılar. Kadının kırışık yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ward odaya geldiği zaman karısı uykuya dalmıştı.

Marcia onu dışarı çıkardı, kendisi de peşinden gitti.

— "Karınızın aklı başında," dedi.

— "Bunu tahmin etmiştim. Yalnız emin değildim."

— "Sizin yatacağınızı söylediğim zaman çok memnun oldu. Onun için haydi gidip biraz istirahat edin Bay Ward. Yalnız evvelâ bana çamaşır dolabım gösterin. Belki yatağı değiştirmek icap eder."

Yaşlı adam, "Alice ile ikimiz yatağı bir kere değiştirdik," dedi. "Doktorun gelmesini bekliyeceğim Marcia. Sonra yatar dinlenirim."

Ward bundan sonra yukarı kattaki oturma odasına gitti. Marcia gidip geldikçe onun, elleri koltuğun kollarında, gözleri ümitsiz bir ifadeyle ileriye dikili olduğu halde oturduğunu görüyordu.

Doktor gelip gittikten sonra Ward odasına çekildi. Marcia da hastanın yanına oturdu. Yalnız hasta kadının uyumadığına, odada dolaştıkça kendisini gözetlediğine dair içinde bir şüphe vardı. Nihayet gece yarısı ön kapının zili çalınca hastanın gözleri birden açıldı.

Marcia yerinden fırladı. Bardağı eline alarak, "Su mu istediniz?" diye sordu.

Bayan Ward su istemiyordu. Gözleriyle bir şeyler işaret

ediyordu. Derken kapı ikinci defa çalınınca gözkapakları süratle inip kalkmaya başladılar.

— "Ne oldu? Zil mi?"

Gözkapakları, "Evet," diye işaret ettiler.

Marcia, "Bay Ward aşağı iniyor. Ayak seslerini duydum."

Bunu söylemekle hata .etmişti. Hastanın gözleri çaresizlikle kapandı. Marcia derhal hole çıktı. Aynı anda Bay Ward' m üstünde koyu renkte bir robdöşambrla merdivenden indiğini gördü. Elinde bir tabanca vardı.

Derken aşağıdan Albay Richardson'ün heyecanlı sesi duyuldu. Ve Ward hemen tabancayı cebine soktu.

— "Karının hastalığını şimdi duydum Nathaniel. Neden bana haber göndermedim Belki bir yardımım dokunurdu."

— "Teşekkür ederim dostum. İçeri girsene. Hastanın yanında kalmak üzere Marcia Dalton'u bulduk. Ona bakmayı kabul etti."

Beraber aşağıdaki oturma odasına girdiler. Marcia o zaman heyecan içinde merdivenin tırabzanını sıkmakta olduğunu farketti. Kapı çalındığı zaman Nathaniel Ward acaba kimin geldiğini zannetmişti? Kimin gelmesini bekliyordtı? Dane neden ona dikkatli olmasını tembih etpıişti? Cinayeti, bu iki yaşlı adamdan birinin işlediğinden mi şüphe ediyordu yoksa? Fakat bu olacak şey değildi. Bir müddet sonra Marcia albayın gittiğini, ihtiyar Ward'ın da tekrar yukarı çıktığını duydu.

Biraz uyudu. Sabah saat yedide hastanın yanında Alice' yi bırakarak bir fincan kahve içmeye mutfağa, aşçı Bertha' nın yanına indi.

Bertha geveze bir kadındı. Kahveyi pişirirken bir yandan da durmadan konuşuyordu. "Zavallı hanımcığım ne iyi kadındı! Bay Terry'nin harbe gitmesi onu mahvetti."

Marcia, "Zarar yok düzelir," dedi.

Kahvesini yudumlarken Bertha hâlâ konuşuyordu.

— "Dün sabah birdenbire hastalanıverdi. O adamların

tepeyi kazmalarını seyrediyordu. Derken içlerindenbir tane si bağırdı. Odaya girdiğim zaman kadıncağız yerde yatıyordu. Kocası da yanına çömelmişti." Gözlerini iri iri açarak, "Zaten son günlerde burada garip şeyler dönüyor," diye devam etti. "Geçenlerde iki battaniyemiz çalındı. Hanım, Alice've onları havalandırmasını, sonra da Kızılhaç'a götürmesini söylemişti. Alice unutmuş. Ertesi gün batık ki, battaniyelerin yerinde yeller esiyor. Yirmi yıldır burada çalışırım, hiç hırsızlık olmamıştı."

Marcia, "Bunları Dane'ye anlatmalı," dive düşünüyordu. Mutfaktan ayrılmadan önce Terry'nin bu yaz eve hiç gelmediğini, geldiyse bile hizmetçilerin bundan haberleri olmadığını öğrendi.

Az sonra Dane'ye anlatılacak bir hâdise daha oldu. Elinde kahve fincanı ile oturma odasına giderken telefon çaldı. Marcia açtı. Şehirlerarası santral memuru San Francisco' nuıı aradığını söyledi. Arkasından bir erkek sesi konuştu.

— "Alo. Bay Ward'la görüşmek istiyorum, lütfen."

— "Özür dilerim. Uyuyor, şimdi çağırırım. Terry sen misin?"

— "Efendim?"

— "Siz Terry Ward mısınız?"

— "Teğmen Terry Ward değil. Onun namına bir haber bırakacağım. Eğer Bay Ward uyuyorsa, uyandırmayın. Sadece her şeyin yolunda olduğunu, üzülmemesini söyleyin. Anladınız mı?"

Marcia, "Anladım," dedi. "Her şeyin yolunda olduğunu söyliyeceğim. Bu haberi Terry mi gönderiyor?"

Tam o sırada santral araya girdi. "Özür dilerim. Vakit tamam." Ve konuşma kesildi.

O sabah hastaneden diplomalı hemşire geldiği zaman Nathaniel Ward doktorun verdiği uyku ilâcının tesiriyle derin uykudaydı. Marcia telefondan aldığı haberi bir kâğıda yazarak onun odasına götürdü. Yaşlı adam yatağına uzanmıştı. Cebindeki tabancanın ağırlığından ceketi yere sarkıyordu.

Marcia o sabah eve giderken Dane'ye uğradı. Genç adamın uzun yüzü yorgunluktan bir kat daha uzamış görünüyordu.

Gördüklerini, duyduklarını anlattıktan sonra, "İşte böyle," diye sözünü bitirdi. "Sizin anlıyacağmız, karıkoca ikisi de korku içindeler. Kadın, gece kocasının kapıyı açmasını hiç istemedi."

Mamafih Dane'nin asıl üzerinde durduğu nokta battaniyelerdi.

— "Aşçı kadın bu hırsızlığın ne zaman olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

— "Geçenlerde olmuş."

Fakat Marcia'yı asıl şaşırtan genç adamın son suali oldu.

Dane, "Bay Ward'ın gözleri sağlam mıdır?" diye sordu. "Yoksa daima gözlük mü takar?"

— "Gözlüksüz burnunun ucunu bile göremez."

24

BUNLAR cumartesi günü olmuştu. Greg iki günden beri kasabadaki hapishanedeydi. Kaldığı yer pek fena sayılmazdı. Hücrenin içinde dar bir yatağı, bir iskemlesi, bir de komodini vardı. Dışarıdan yemek getirtebiliyordu.

Canını sıkan tek şey hareketsiz oluşuydu. Saatlerce sigara içerek küçücük hücrenin içinde gidip geliyor, bir hal çaresi arıyordu. Mamafih artık düşünmenin de bir faydası yoktu. Mahkeme için Avukat Hart'ın yanı sıra meşhur bir cinayet avukatı da tutulmuştu.

Fakat onun asıl arzusu bu işden bir an önce kurtulup cepheye gitmek, uçağına kavuşmaktı. Bunun yanında Virginia'ya olan aşkı bile zayıf kalıyordu.

O esnada Virginia'nın Maine'ye geldiğinden haberi yoktu. Bundan Dane'nin de haberi yoktu. Genç adam yazı odasında

Alex'in getirdiği soğuk içkiyi yudumluyordu. Evvelâ dışarıda yanardağ indifaına benzer bir gürültü oldu. Balkondaki koltuklardan biri yuvarlandı. Ön kapı çarptı. Bir an sonra kızıl saçlı genç, güzel bir kız karşısına dikildi.

Kız, "Demek siz Greg'e böyle yardım ediyorsunuz!" diye söylendi. "Zavallı elektrikli sandalyeye gideceği günü beklerken siz burada oturmuş içki içiyorsunuz!"

— "Bu eyalette elektrikli saldalye yok."

Genç adamın sükûneti kızı şaşırtmıştı. Dik dik ona baktı. "Tabiî. İdam edilecek olan siz değilsiniz. Onun için böyle sakin konuşursunuz."

— "Oturmaz mısınız? Siz de on yaşında şımarık bir çocuk gibi hareket ederek, ona yardım edeceğinizi mi sanıyorsunuz Bayan Virginia?"

Genç kız en yakın iskemleye ilişti. Dane ona gülümsedi.

— "Hah şöyle," dedi. "Size şunu da söyliyeyim ki, cinayetlerin çoğu ortalıkta dolaşmaktan ziyade masa başında oturarak çözülür. Sonra Carol Spencer de epey asap bozucu olaylara şahit oldu, ama böyle sinir buhranına kapılmadı."

— "Ben sinirli filân değilim."

— "Öyleyse sakin olun."

Dane kıza bir sigara verdi, kendi de bir tane aldı. Sonra ona önemli birkaç noktadan bahsetti. Greg'in mâsum olduğuna inandığım, elinde çok önemli birkaç ipucu olduğunu, şayet jüri heyeti mahkemeye esaslı bir ithamname verse bile bunun nihai bir şey olmıyacağmı söyledi.

Virginia'ya gelince, Dane'ye bu konuda hiçbir bilgi verecek durumda değildi. Greg'in cam sıkıldığı zaman içtiğini biliyordu. Sonra bazı kızların, aylıkları kalsın diye askerlerle evlendiklerini duymuştu. Fakat ne olursa olsun gelen düğün hediyelerini geri göndermeye hiç niyeti yoktu. Greg'i seviyordu. Hapishanede bile olsa onunla evlenecekti. Derken ağlamaya başladı. Sonra çantasından mendilini çıkarıp gözlerini kuruladı. Ve geldiğinden daha sakin, çıkıp gitti.

Dane tekrar notlarına döndü. Bir yandan da, her cinayetin etrafında gittikçe genişliyen halkaları, bu işe karışan hisleri, bundan zarar gören kimseleri düşünüyordu.

Biraz düşündükten sonra notlarının gerisine, Marcia'nm haber verdiği, San Francisco'dan yapılan telefon konuşmasını ilâve etti.

15) Her şey yolunda. Bay Ward üzülmiyecek.

Alex geldiği zaman onu masanın başında buldu. Yanındaki kül tablası sigara izmaritleriyle dolmuştu. Birinin ucunda ruj izi vardı. Bunu farketti, fakat görmemezlikten geldi.

— "Bakkalla konuştum efendim, son günlerde Ward'lara epey konserve sattığını, lâf arasında öğrendim," dedi.

Dane o gün öğleden sonra Carol'u otomobille gezmeye götürdü. Ne zamandan beri yalnız kalmamışlardı. Çamlı Tepe'ye gelince arabayı durdurdu.

Gülerek Carol'a döndü. "İpucu aramak hoşuna gider mi?" diye sordu.

— "Nasıl ipucu? Ben öyle şeyleri beceremem Dane."

— "Güzel olduğu kadar da kuvvetli gözlerin var. Bir deneyelim. Meselâ çok miktarda konserve kutusunu bir yere saklaman icap etse, bunu nasıl yaparsın?"

— "Saklamak mı? Yani gömmek mi demek istiyorsun?"

— "Zannetmem. Arıyalım bakalım."

Arabadan inerken Carol, "Dur biraz," dedi. "Yani sence burada biri mi oturdu?"

— "Olabilir. Buraya onu bulmaya geldik."

Daha fazla izahat vermeye lüzum yoktu. Az sonra konserve kutularını Carol'un kendisi, metruk ahırın yanında kocaman bir. tahta kutunun içinde buldu.

Kutunun başında yanyana dururlarken Carol, "Yani, bu demek oluyor ki—" diye söze başladı.

Dane onu susturdu. "Buna fazla güvenmiyelim sevgilim. Daha

yapılacak çok iş var. Fakat bu ilk, esaslı adım."

Arabada dönerlerken genç adam son derece dalgındı.

"Ben şimdi doğru Floyd'a gidiyorum," diye söylendi. "Seni evin önündeki yolda bırakırım. Kimseye bir şeyden bahsetme. Tehlikeli olabilir."

Carol'dan ayrıldıktan sonra doğru kasabaya gitti. Hémen önünden Albay Richardson, Floyd'un bürosuna gidiyordu. Onun arkasından Dane içeri girdi. Odadakilerden hiçbiri genç adamı farketmedi.

Floyd, "Buyurun Albayım. Bir arzunuz mu var?" dedi.

Yaşlı adam elinde şapkası, masanın önünde duruyordu. "Size bir şey söylemek istiyorum," dedi.. "Bunun Yüzbaşı Spencer'i gelecek hafta mahkemede ileri sürülecek ithamlardan kurtaracağını ümit ederim." Albay bundan sonra oturdu. Şapkasını kucağına koydu.

Kısık bir sesle, "Onun, ablasını vurmadığını ispat edebilirim efendim," diye söylendi.

— "Fakat bunun bizim mesele ile ne ilgisi var? Zaten Spencer'in, ablasını vurduğunu biz hiçbir zaman iddia etmedik ki."

Albay kızardı. "Siz ortada birden fazla katil var sanıyorsunuz. Halbuki bu fikrinizde aldanıyorsunuz Floyd."

— "Neden birden fazla olsun?"

— "Belki bunları size daha önce anlatmam lâzımdı. Fakat her şey o kadar süratli oldu ki. Meselâ Bayan Ward'ın kalb krizi geçirmesi, sonra Nathaniel'in yanında daima tabanca taşıması... Daha dün gece cebinde bir tabanca vardı."

Floyd şaşırmıştı. "Yoksa ihtiyar Ward'i adam vurmakla mı itham ediyorsunuz?" diye sordu.

— "Hayır. Katiyen. Elinor Hilliard'ı vuran adam Nathaniel'den daha uzun boyluydu."

Floyd'un artık sabrı tükenmişti. "Hay Allah!" diye bağırdı. "Yoksa onu gördünüz mü?"

— "Gördüm. Yüzünü seçecek kadar yakın değildim, ama gördüm."

Floyd'un şaşkınlıktan dili tutulmuş, Mason'un ağzı bir karış açık kalmıştı. Dane'ye bakmıyorlardı bile. Albay anlatmaya devam etti.

Elinor'un vurulduğu gece yemekten sonra kahve içtiğinden uykusu kaçmıştı... Saat bir sıralanırdaydı. Okumak için mecmua almaya aşağıya inmişti. Odanın ortasındaki masaya yaklaştığı esnada pencerede bir surat görmüştü. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Cam ıslaktı. Onun için yüzü iyice seçememişti.

Derhal ışığı söndürüp dışarı çıkmıştı. Etrafta hiç kimseler yoktu. Yalnız birinin koşarak uzaklaştığını duymuştu.

Bu, koyu renk trençkot giymiş, uzunca boylu bir erkekti.

Albay, "Esasen son zamanlarda birtakım garip olaylar cereyan ediyordu," diye devam etti. Bu sebepten adamı takibe karar vermişti. Ward'larm bahçesiyle Crestview'i ayıran yola kadar arkasından gitmişti. Fakat ayağında terlikler vardı. Sonra yorulmuştu da. İşte o sırada tabanca sesini duymuştu.

Floyrd öfkeyle, "Neden bunları daha önce anlatmadınız?" diye sordu

Albay sükûnetle. "Bana kalsa gene de anlatmazdım," dedi. "Fakat çok sevdiğim dostum, Bayan Ward bir saat evvel öldü. Artık bundan sona bir zarar gelmez."

— "O da ne demek oluyor?"

Albay derin bir nefes aldı. Rengi kül gibi olmuştu. "Takip ettiğim adam Ward'larm evine girdi," deyip sustu.

Floyd, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

Albay, "Sonra Elinor'u yolun üstünde yatarken buldum," dedi. "Yoldan geçen arabalar ezmesin diye tepeye doğru sürükledim. Sonra eve koşup doktora telefon ettim. Hat meşguldü. Çok geçmeden etrafta koşuşmalar, bağrışmalar duyulmaya başlandı. O zaman Elinor'u bulduklarım anladım. Gördüklerimden hiç

kimseye bahsetmedim. Eğer Elinor ölseydi anlatırdım tabiî."

Floyd yaşlı adamı şüpheli nazarlarla süzüyordu. "Peki şimdi neden anlatıyorsunuz?" diye sordu.

— "Çünki gördüğüm adam Greg Spencer değildi."

— "Peki kimdi? Biliyorsunuz değil mi?"

— "Pek emin değilim, ama Terry Ward olduğunu zannediyorum." Albay derin bir nefes aldıktan sonra ilâve etti. "Fakat şunu da belirtmek isterim, onu hiçbir şekilde itham etmiyorum, çünki katî bir şey görmedim."

Bunun üzerine Dane ilk defa olarak konuştu.

— "Bayan Elinor Hilliard sizin onu sürüklediğinizi biliyor mu?" diye sordu.

— "Zannetmiyorum. Baygındı."

— "O gece, yağmurda neden dışarı çıktığı hususunda bir fikriniz var mı?"

Albay rahatsız olmuş gibi iskemlesinde kımıldandı. "Her halde Ward'lara gidiyordu," dive cevap verdi. "Yola çıkmıştı. Onların bahçesine girmek üzereydi. Terry Ward'ın maksadı onu öldürmek veya yaralamak olamaz. Belki sadece korkutmak istemiştir."

Floyd hiddetle, "Bu olaydan Ward'lara bahsettiniz mi?" diye sordu.

Albay, "Hayır," dedi. "Ben buraya da gelmezdim, ama Carol Spencer'in ağabeysini hiç müdafaasız idam sehpasına göndermeye gönlüm razı olmadı."

Yaşlı adam bunu söyledikten sonra, sessizce dönüp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

25

DANE ODADA KALMIŞTI. Floyd gözleri kapıya dikili, ağzı

aralık oturuyordu. Jim Mason âni bir hareketle ayağa kalktı. Derken Floyd'un bakışları ağır ağır Dane'ye çevrildi. "Siz neden geldiniz?" diye sordu. "Yoksa Elinor Hitliard vurulduğu zaman siz de mi oradaydınız? Meğer kasaba halkı sokakta dolaşıyormuş da haberimiz yokmuş7'

—. "Çamlı Tepe hakkında size izahat vermeye geldim."

— "Ne var orada canım? Her tarafı aradık. Battaniyelerden başka bir şey bulamadık."

. — "Eğer iyice arasaydımz ahırın yanındaki konserve kutularını görürdünüz."

Floyd, "Ne çıkar bundan?" diye gürledi. "Siz ne yapmak istiyorsunuz kuzum? Hepiniz Greg Spencer'i kurtarmak için söz birliği mi ettiniz?"

Dane vazifesini yapmıştı. Arabasına binip evin yolunu tuttu. Albayın anlattığı hikâyenin bir noktası ona garip görünmüştü. Bunu düşünürken yaşlı adamı gördü. Kaldırımda ilerliyordu. Hemen otomobilini durdurdu. "Buyurmaz mısınız?" diye seslendi.

Albay toparlandı. "Teşekkür ederim. Bineyim."

Araba tekrar yola koyulunca Dane derhal konuyu, Elinor'un vurulduğu gece albayın başından geçenlere getirdi.

— "O gördüğünüz adamnı Terry Ward olduğundan emin değilsiniz değil mi?" diye sordu.

— "Bilmemki. Yalnız buraları iyi tanıyan biri olduğu muhakkak. Sonra savaş insanları değiştiriyor."

— "Sizce Nathaniel Ward kendi torununa karşı yanında tabanca taşır mı?"

Albayın rengi değişti. "Korkarım o tabancayı asıl bana karşı taşıyor," diye cevap verdi. "Son zamanlarda çok değişti. Belki beni Elinor'u tepeye götürürken gördü. Belki de tabanca sesini duyup dışarı çıktı. Her neyse o günden beri bana karşı soğuk davranıyor."

— "Terry Ward hakkında ne biliyorsunuz Albay Richardson?

Onu uzun zamandan beri tanır mısınız?"

— "Doğduğundan beri tanırım. Babasını da bilirdim, iyi insanlardır. Büyükannesinin ölümü delikanlıyı çok sarsacak. Yalnız—" Albay hafifçe öksürdükten sonra devam etti. "O, Elinor'a ateş edecek insan değildir. Hem neden etsin?"

— "O gece yağmur çok şiddetli yağıyordu. Belki onun kim olduğunu görmemiştir. Siz de buna benzer bir şey söylemiştiniz. Terry'nin şimdi nerede olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

— "Her halde gitmiştir. Bu zamanda askerlerin yeri belli olmuyor ki. Kimbilir benim oğlum da nerededir? Biliyorum ahbaplarım bunadığımı zannediyorlar. Fakat Don'la ben, birbirimize çok yakındık. Ne zaman onun basma bir şey gelse, ben hissederdim. Bir keresinde zatürree olmuştu. Ben evde gece yarısı uykudan uyandım. İçimde garip bir his vardı. Derhal okula telefon ettim. Hastalık haberini verdiler."

Cüzdanından gazeteden kesilmiş bir yazı çıkardı. Bu, Pasifik adalarında aylarca kaldıktan sonra ortaya çıkmış bir pilotun hikâyesiydi. Dane yazıyı dikkatle okudu.

— "Yani bu delikanlının sizin oğlunuz olduğunu mu tahmin ediyorsunuz?" diye sordu.

Yaşlı adamın yüzü birden asıldı. "Zannetmem," diye cevap verdi. "Yalnız bu yazı, böyle şeylerin olabileceğini gösteriyor. Hem Pasifik'te bir sürü ada var," diye ilâve etti. "Sonra Don'un başına bir şey gelmiş olsa, ben muhakkak hissederdim."

Dane, "İnsan ümidini hiçbir zaman kesmemeli," dedi.

Evinin kapısında Albay arabadan indi. Son günlerde bayağı çökmüştü. Ward'ın ondan şüphe etmesi çok garipti. Fakat belki de hiç garip değildi.

Bunları Ward'la konuşmak lâzımdı. Ama şimdi bunun zamanı değildi. Vakit de gittikçe daralıyordu. Greg'i temize çıkaracak bir delili hâlâ ele geçirememişti.

Neticede tekrar Elinor'la görüşmeye karar verdi. Hastaneye gittiği zaman genç kadım çok daha iyi buldu. Oda çiçeklerle

doluydu. Pencerenin önünde bir hastabakıcı kitap okuyordu. Elinor onu görünce korktu. Dane yatağa yaklaştı.

— "Sizinle konuşmak istiyorum Bayan Elinor," dedi. "Şayet hastabakıcının odada kalmasını isterseniz, bence hiçbir mahzur yok."

Tabiî Elinor hastabakıcının kalmasını istemedi. Kadını dışarı gönderdi. Dane kapıyı kapayıp tekrar yatağa yaklaştı.

— "Acaba kardeşinizin, işlemediği bir cinayet yüzünden hüküm giymesini mi istiyorsunuz, çok merak ediyorum," dedi.

Elinor dehşetle irkildi. Kendini arkasındaki yastıkların üstüne attı. "Söyliyemem," dedi. "O gece burada olduğumu söyliyemem. Hayatım mahvolur."

— "Demek bütün korkunuz bu?"

Genç kadın bu müddet zarfında birazcık sakinlemişti. "Söyledim size," dedi. "Bunu kimin yaptığını bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Kızı kapının önünde buldum ve orada bıraktım."

— "Buna mahkemede yemin eder misiniz? Çünki sizi mahkemeye şahit olarak getirteceğim."

Elinor inatla, "Ben mahkemeye gelmem," diye söylendi. "Amerika'yı terkederim de gene gelmem. Kimbilir, belki de kızı Greg öldürmüştür. Fakat söylüyorum, onu bulduğum zaman ölmüştü."

— "O gece arabanızla buradan kaçırdığınız Greg miydi Bayan Elinor?"

Elinor o zaman büsbütün kendinden geçti. Artık konuşacak hali kalmamıştı. Dane odadan çıktı. Son kozunu da oynamıştı. Meselenin son hal çaresi olarak Los Angeles'e gitmesi icap ediyordu. O gece terasta Carol'a bundan bahsetti.

— "Hikâyenin esası orada," dedi. "Benim de iznim bitmek üzere. Kaybedecek vaktimiz yok."

— "Fakat buraya döneceksin değil mi?"

Dane bu sual üzerine uzanıp onun elini tuttu. Evvelce Don'un

yüzüğü olan parmağına dokunarak, "Gitmeden önce sana bir şey sormak istiyorum," dedi. "Don Richaıdson'u hâlâ düşünüyor musun? Onun geri gelebileceğini umuyor musun? Şayet gelirse onunla evlenir misin?"

Carol kati bir tavırla, "O geri gelmiyecek Dane," dedi. "Bundan eminim."

— "Şayet gelirse?"

— "Hayır."

Genç adam onun elini bıraktı. "Bir bakıma benim hiçbir kıza evlenme teklif etmeye hakkım yok," diye söylendi. "İşim oldukça önemli. Normalin üstünde çalışmak zorundayım."

Genç kız karanlıkta kıpırdandı. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun? Yoksa benden vazgeçtiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu.

Dane, "İkisini de," dedi. "Beni beklemeni istiyorum sevgilim. Bunun, benim durumumda bir adam için ne demek olduğunu bilemezsin."

Carol, "Bekliyeceğim," dedi. "Ne olursa olsun, daima bekliyeceğim Dane."

İşte o zaman genç adam ilk defa olarak onu kolları arasına aldı.

Ertesi gün, yani pazar günü Los Angeîes'e gitmek üzere oradan ayrıldı. Çarşamba günü mahkeme başladığı zaman hâlâ oradaydı. Kasaba gazetecilerle dolmuştu.

Anlaşılan Savcı Campbell ile Floyd iddianamelerini dikkatle hazırlamış olacaklar ki, savcı açış konuşmasını yirmi üç jüri âzasma karşı yaparken, gayet emin bir hali vardı.

Kızın nasıl öldürüldüğünü, cesedinin nasıl yakılmak istendiğini, elbiselerinin nasıl saklandığım uzun uzun anlattı. Sonra sıra şahitlerin dilenmesine geldi.

İlk şahit Carol'du. Genç kız salona girip de iskemleye oturduğu anda karşısındaki adamların ona düşman nazarlarla baktıklarını farketti. Buna rağmen bildiklerini şaşırmadan

anlattı.

Küçük beyaz şapkayı, yanmış kürk ceketi, terlikleri, kırmızı gecelik parçalarını ona gösterdiler. Carol bunların kime ait olduğunu bilmediğini söyledi. "Ben bunları sonradan gördüm. Cesedin üzerinde görmedim," dedi. Nihayet onu salondan çıkardıkları zaman Carol dışarıda gazeteci Starr'ı gördü. İçi birazcık olsun rahatladı. Delikanlı onu civardaki kokteyl salonlarından birine götürdü ve bir konyak ısmarladı. Sonra masanın üstünden ona doğru eğilerek, "Benim de başım dertte," diye söylendi. "Uzun zamandan beri tereddüt içindeyim. Ablanızı hastaneye kaldırdıkları gece ben sizin evinizin civarındaydım."

— "Bu sizin başınızı neden derde sokuyor anlamadım."

Delikanlı sesini alçaltarak. "Anlatayım," dedi. "O gece saat bir sıralarında sizin taraflarda dolaşıyordum. Hava yağmurluydu, ama ben yağmuru severim. Derken sizin evdeki san odanın penceresine bir merdivenin dayalı olduğunu gördüm. Biliyorum yanlış bir hareket, ama tırmanıp odaya girdim. Baktım, benden önce oraya başka biri girmiş. Bunu polise anlatmam icap ederdi, ama anlatmadım. Az kalsın Dane'ye söyliyecektim. Sonradan ondan da vazgeçtim. Nedense o adamdan korkuyorum."

— "Halbuki çok iyi bir insan."

Starr, "Olabilir," diye söylendi. "Savaştan önce FBI'de çalışıyordu. Onun, bir adamı nasıl öldürdüğünü gözlerimle gördüm."

Carol titrek bir sesle, "Hangi adamı?" diye sordu.

— "Gangsteri canım. Dane'nin şimdi casusluk işinde çalıştığını tahmin ediyorum." Güldü. "İnanır mısınız bir ara o kızı Dane'nin öldürdüğünden şüphelenmiştim. Bana bir casusluk meselesi gibi geldi. Ama sonradan anlaşıldı tabiî."

Delikanlı Dane bahsini burada keserek tekrar sarı odadan lâf açtı. Polisin yerinden sökülen tahtayı farkedip farketmediğini, kızın oraya ne saklamış olabileceğini, odayı ariyanın kim olduğu

hakkında bir fikri olup olmadığını sordu.

Sonra Carol'un bunlar hakkında hiçbir şey bilmediğini görerek genç kızı götürüp evine bıraktı.

26

MAHKEME gizli olarak cereyan etmekteydi. Şahitler birbiri arkasından salona girip çıkıyordu. Floyd, Doktor Harrison, Marcia Dalton, kızı kasabaya getiren otobüsün şoförü, onu parkta gören bakkal, hepsi bildiklerini, gördüklerini anlattılar.

Eldeki delil listesi de bu arada büyüyordu. Maktul kızın tepede ele geçen elbise ve çantalarının yanı sıra, alyansı ve bir yıl önce Marguerite Barbour ile Greg Spencer'in Meksika' da nikâhlandıklarım gösteren evlenme cüzdanı da bunlara eklenmişti.

Kızın çantasında bu cüzdandan başka yüz dolâr kadar bir para, pudra, ruj, New York'taki bir otelden alınmış bir fatura, New York'a bir tiren dönüş bileti, bir de Grand Central tiren istasyonunda emanetçiye bırakılan bavulun kâğıdı çıkmıştı.

Delillerin teşhir edildiği masa gittikçe doluyordu. Tavan arasından alman ibrik bile oradaydı.

Greg'in avukatları dâvanın aleyhlerine tezahür ettiğini farketmişlerdi. Son bir çare olarak mahkemede Greg'in bizzat dinlenmesini teklif ettiler.

Jüri teklifi kabul etti. Ve Greg mahkemeye getirildi.

Genç adam salonda göründüğü anda Savcı Campbell'in o zamana kadarki emin hali kayboldu. Greg iriyarı cüssesi, yakışıklılığı, üniforması ve göğsündeki madalyalarla jüri âzalarma bayağı tesir etmişti. Genç adam derhal, içkinin tesiriyle o kızla evlendiğini itiraf etti. Fakat yüzüğü o almamıştı. Nikâhtan hemen sonra Amerika'dan çıkmış ve kıza bin dolâr göndermişti. Bir daha onu hiç görmemek ümidindeydi. Çocuk

hakkında sual sorulduğu zaman Greg, kızın iki faşlarında bir çocuğu olduğunu sonradan öğrendiğini söyledi. Bu çocuğun kendinden olmasına imkân yoktu". Zira kızı bir yıl önce tanımıştı.

Cinayet gecesi New York'taydı. Gerçi elinde bu hususta delil yoktu. Ama avukatları bulmaya çalışıyorlardı. Bayside' ye ilk olarak kızın ölümünden sonraki perşembe gelmişti.

Hastanede Lucy Noıton'u görmeye gidip gitmediği sorulduğu zaman Greg bunu katiyetle reddetti. Crestview'e gelişinin sebebi iki kızkardeşini yalnız bırakmamak içindi. Hayır, tepeyi ateşe o vermemişti. Orada her hangi bir şeyin saklı olduğunu bile bilmiyordu.

Genç adam salondan çıkarıldığı zaman rengi sararmıştı, ter içindeydi. Ondan sonra Savcı Campbell tekrar söz aldı.

Tesirli bir sesle, "Şunu unutmayın," diye söylendi. "Greg Spencer, asil bir ailenin genç, güzel bir kıziyle nişanlıydı. Bütün evlilik hazırlıkları tamamlanmıştı. Yalnız bu— Bu kadın ortada mâni teşkil ediyordu. Bir gün Greg Spencer'e mektup yazarak ailesiyle görüşeceğini bildirdi.

"Bu hareket Spencer'in bütün emellerini mahvedecekti. Onun için New Port'a giderek ablasının arabasını aldı. Bayside'ye geldi. Bir yolunu bulup eve girdi ve kızı öldürdü."

Bu konuşmanın ertesi günü Greg Spencer yeniden mahkemeye getirildi ve jürinin verdiği taammüden katil suçundan yargılanacağı kararı kendisine bildirildi.

Greg bulanık bakışlarla Carol ile Virginia'nın oturdukları tarafa baktı. Virginia yüzünde memnun bir ifadeyle ona gülümsüyordu...

Dane bütün bunları gazetede okudu. Los Angeles'e pazartesi sabahı gelmişti. Bugün perşembeydi. Henüz dişe dokunur hiçbir şey elde edememişti.

Yalnız Los Angeles polisinin vasıtasiyle iki ipucu ele geçirmişti. Bunlardan bir tanesi Marguerite'nin alyansını satın aldığı kuyumcunun adresiydi. Dane buraya gitti. Fakat adam bir

şey bilmiyordu. Yanlız bir gün dükkâna genç bir kız gelmiş, bir yüzük almış ve içine 'G'den 'M'ye diye yazdırmıştı.

Öğrendiği öteki şey bundan çok daha kıymetliydi. Gene polis vasıtasiyle, Marguerite'nin çocuğuna bakan kadının oturduğu yeri öğrenmişti. Perşembe günü Greg'in, cinayet suçundan yargılanacağım gazetede okuduktan sonra taksi ile elindeki adrese gitti. Burası tek katlı beyaz bir evdi. Ön bahçede küçük bir çocuk oynuyordu. Görünürlerde başka kimse yoktu. Dane çocuğa doğru yürüdü.

— "Merhaba delikanlı," dedi. "Senin ismin ne bakayım?"

Oğlan dişsiz ağziyle ona sırıttı sonra elindeki oyuncağı

Dane'ye uzattı.

— "Demek yalnızsın? Annen nerede senin?"

O zaman güler yüzlü, genç bir kadın dışarı çıktı. Polisten kadının adım da öğrenmişti. Bayan Gates'di.

Dane, "Ne sevimli çocuk bu," diye söylendi.

— "Öyledir. Usludur da."

— "Siz Bayan Gates'siniz değil mi?"

— "Evet."

— "Sizinle konuşmak istiyorum— şey— çocuğun adı nedir?"

Kadın birden irkildi, "Adı Pete," diye cevap verdi. "Fakat ben hiç kimseyle konuşamam."

— "Ben bu mesele üzerinde çalışıyorum Bayan Gates. Sonra çocuğun annesi de öldüğüne göre—"

— "Nafile uğraşmayın, konuşmıyacağım. Gerçi o kızı pek sevmezdim, ama eğer onu o adam öldürdüyse, inşallah kendisi de idam sehpasında can verir."

Dane epey dil düklükten sonra nihayet kadını eve girmeye razı etti.

Kendi de arkasından girdi. Ev oldukça ufaktı. Kapıdan oturma odasına giriliyordu. Arkada bir yatak odasiyle, mutfak vardı. Dane cüzdanından beş tane on dolârlık çıkarıp yambaşmdaki

masanın üzerine bıraktı.

— "Size birkaç sual sormak istiyorum Bayan Gates," dedi. "Eğer bunlara cevap vermek istemezseniz vermeyin. Ayrıca çocuğu sizden almak niyetinde olmadığımı da belirteyim."

Kadının gözleri birden yaşla doldu. "Pete iki yıldır yanımızda. Kocamla ikimiz onu evlât edinmek istiyorduk. Ama annesi vermedi. Onu elinde koz olarak tutacakımş."

Dane, "Evet," diye söylendi. "Peki çocuğu nasıl yanınıza aldınız?"

Kadın anlatmaya başladı. "O doğdtığu zaman ben de aynı hastanedeydim. Kendi çocuğumu kaybetmiştim. Annesi bunu duymuş. Zaten çocuğu baktıracak birini arıyormuş. Bilmem onu tanır mıydınız. Erkeklerle gezmekten hoşlanan serbes bir kadındı. Çocuğu benim yanıma bırakmayı kabul etti. Hattâ bir müddet sonra onu bize büsbütün vermeye de söz verdi."

— "Çocuğun babasının kim olduğunu söylemedi mi?"

— "Hayır, söylemedi. Hattâ, Allah biliyor ya, onun evli olduğundan bile şüphe ettim. Bir kere çocuğu hiç sevmiyordu. Onu başka sebeplerden yanında tuttuğu belliydi.

"Derken ilkbahar içinde bir gün buraya geldi. İki dirhem bir çekirdekti. Beyaz şapka, siyah elbise ve kürk ceket giymişti. Çantasının üstünde M.D.B. diye markası vardı. New York'a gideceğini söyledi. Birkaç aylık borcunu oradan göndermeyi vadetti. Fakat para filân gelmedi. Sonra bir gün gazetede bu cinayeti, bulunan elbiseleri filân okudum. Doğru polise gidip vaziyeti anlattım."

Hikâye bundan ibaretti. Dane kadına teşekkür etti. Çocuğun yanağını okşadı. İsmi geçen hastaneyi bir yere kaydettikten sonra doğru oraya gitti. Müdüriyetten evvelâ güçlük çıkardılar. Dosyaları kimseye gösteremiyeceklerini söylediler. Fakat Dane FBI vesikasını çıkarınca iş halloldu.

Önüne iki senelik dosyaları yığdılar. Dane bunları süratle gözden geçirdi. Evvelâ Elizabeth Gates'in dosyasını buldu. Arkasından Marguerite Barbour'unkini okudu. "Anne yirmi altı

yaşında, çocuk erkek, üç buçuk kilo ağırlığında," diye yazıyordu.

Dane otele döndü. Soğuk bir duş yaptı. Gazeteleri okudu.

Bayan Gates'den Marguerite'nin oturduğu yeri öğrenmişti. Biraz dinlendikten sonra arabayla oraya gitti. Burası bir pansiyondu. Ona kapıyı kısa boylu, tombul ev sahibesi açtı.

Dane, "Sizinle Marguerite Barbour hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

Kadın onu ufak oturma odasına götürdü. Karşısına geçip oturdu. "Bütün bildiklerimi anlatayım," diye söylendi. "O kızdan nedense hiç hoşlanmadım. Buraya geldiği zaman hâmileydi. Acıdım. Odalardan birini verdim ona. Fakat Allah için, her ay kirasını muntazam verirdi."

— "Kirasını nasıl verirdi?"

Kadın bu sual karşısında şaşırdı. "Ayın birinci günü," diye cevap verdi.

— "Fakat nasıl? Para olarak mı?"

— "Hayır, çek olarak."

— "Bu size biraz garip görünmedi mi? Eğer kız, sizin zannettiğiniz şekilde hayatını kazanıyorsa, kirayı nakit olarak ödemesi daha yakışık almaz mıydı?"

Ev sahibesi hafifçe kızardı. "Artık öldü," dedi. "Aleyhinde konuşmak istemem. Yalnız bir amcası olduğunu, paranın ondan geldiğini söylerdi."

Dane düşünceli bir tavırla, "Evet," diye söylendi. "Peki bu parayı ne şekilde alırdı?"

— "Her ay, posta ile... Hattâ postaneden parayı alabilmek için şoför ehliyetini götürürdü. Bir de otomobili vardı."

— "Amcasından hiç bahseder miydi?"

— "Hayır. Yalnız iki yıl kadar önce amcası buraya gelmiş. Ben evde yoktum. Hizmetçi anlattı. Çok kibarmış."

Dane, "Yaşlı mı, yoksa genç miymiş?" diye sordu.

— "Bilmem, sormadım."

Mektupların nereden geldiği sorusuna kadın dikkat etmediğini söyledi. Fakat son mektup haziranın ilk haftasında gelmişti. Üstünde Maine damgası vardı.

Dane ona teşekkür ettikten sonra topallıyarak kapıda bekliyen taksiye bindi. Son derece heyecanlıydı. Bütün tarihler, ipuçları birbirine uyuyordu. Elindeki delilleri tamamlamak için bir tek şey eksikti. Onu da o gece şehirlerarası bir telefon konuşmasiyle elde etti.

27

PAZARTESİ AKŞAMI uçaktan indiği zaman ilk gördüğü şey Alex'in asık suratı oldu. Boğucu sıcak vardı.

Alex'in ilk sözü, "Bacağınızı gene ne hale getirmişsiniz?" demek oldu.

— "Bacağım iyi. Sadece yorgunum, o kadar."

Alex onun yüzüne dik dik baktı. Ama bir şey söylemedi.

O gece Carol'u görmek için vakit biraz geç olmuştu. Dane doğru eve gitti. Fakat yatmadı. Elbiselerini değiştirdi. Keten pantolonla, ince bir gömlek giyip evden çıktı, içinde bir huzursuzluk vardı. Bir sigara yakıp yürümeye başladı. Cıestview'in önündeki yolda Tim'e rasladı. Delikanlı Dane'nin gölgesini görünce tabancasına sarılmıştı. Sonra alacakaranlıkta onun kim olduğunu görerek mahçup bir tavırla sırıttı. "Sinirlerim berbat bir halde," diye söylendi.

— "Yeni bir şey var mı?"

— "Galiba cinayet gecesi Greg Spencer'in, New York'ta nerede olduğunu tesbit ettik."

Dane başını salladı. "Bravo," dedi. "Bu çok işimize yarıyacak. Ben geldiğim zaman nereye bakıyordun?"

— "Bilmem. Bu yol nereye gidiyor?"

— "İleride, dar bir patikayla birleşir. Neden sordun?"

— "Birkaç dakika önce buradan biri geçti. Tepeye doğru gitti. Yukarıda ev filân var mı?"

Dane bir an düşündü. Sonra, "Belki içerilerde oturan biri evine gidiyordur," diye cevap verdi. "Adam buradan geçeli ne kadar oldu Tim?"

— "On dakika kadar oldu. Kim olduğunu görmedim. Yol hayli yokuş olduğundan sendeliyerek ilerliyordu.

— "Sen burada dur. Ben biraz yürüyüp bakayım."

Yokuş hakikaten dikti. Üstelik bu yoldan her hangi bir adam geçip gitmiş de olabilirdi. Ama yürümek bacağına iyi gelecekti. Genç adam tırmanmaya devam elti. Yolun patikayla birleştiği yere gelince sola saptı. İleride metruk bir ev vardı.

Dane tam geri döneceği sırada ahırın yanında bir ışık gördü. Sanki yerde bir şey arıyormuş gibi, ufak daireler çizerek, döne döne ilerliyordu. Dane sessizce oraya doğru yürüdü. Tam, yere eğilmiş duran adama elli adım kadar kalmıştı ki, omuzuna bir dal takıldı ve gürültüyle kırıldı.

Dane tabanca sesini duymadı. Yalnız kafasına bir şey çarptı. Birden yere düştü. Aynı anda kendini kaybetti.

Carol o gece başucundaki telefonun ziliyle uyandı. Komodinin üstündeki saat ikiyi gösteriyordu.

Telefonu açtı. Kısık bir sesle, "Alo?" dedi.

Karşı taraftan Doktor Harrison'un sesi duyuldu.

—"Sen misin Carol?" diye sordu. "Bir kaza daha oldu. Korkacak bir şey yok. Yalnız Binbaşı Dane yaralanmış."

Oda, genç kızın etrafında dönmeye başlamıştı. Sesine hâkim olmaya çalışarak sordu. "Yarası ağır mı?"

— "Pek değil. Kendisi hâlâ baygın. Kafatasının röntgenini aldık. Mühim bir durum yok."

Carol titriyordu. "Nasıl olmuş bu?" diye sordu. "Yoksa birinin

hücumuna mı mâruz kalmış?"

— "Vurulmuş. Başında derin bir sıyrık var."

Carol o zaman yataktan fırladı. "Şimdi geliyorum," dedi. "On beş dakikaya kadar orada olurum."

Doktor evde kalmasını, bu saatte sokağa çıkmamasını söylüyordu. Fakat Carol onu dinlemedi. Telefonu kapadı. Süratle giyindi. Doğru Tim'i bulmaya gitti. Fakat Tim odasında yoktu. Carol onu hastanede buldu. Delikanlı telâş içinde koridorda gezinip duruyordu.

Bütün hastane ayaklanmıştı. Hemşireler, doktorlar oradan oraya koşuşuyorlardı. Derken röntgen odasından bir doktor, elinde filimlerle çıktı. Carol'a başiyle selâm verdi. "Üzülmeyin, iyileşecek," dedi. Tim derhal yanlarına koşmuştu. "Onunla görüşmemiz lâzım," diye söylendi. "Onu yaralıyamn kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Ondan sonra gidip o—" Birkaç yakası açılmadık küfür sıraladı.

Doktor onun haline güldü. "Buyurun çıkalım," dedi. "Yalnız hastayı fazla konuşturmayın."

Yukarı katta onları Doktor Harrison karşıladı. Neşeliydi. "Kafatasında çatlak filân yok. Sathî bir sıyrık. Neredeyse kendine gelir," dedi.

O zaman Tim birazcık sakinleşti. Carol da, kaza haberini aldığından beri ilk defa olarak derin bir nefes aldı. Derken Tim konuşmaya başladı. Dane'ye nasıl rasladığım, genç adamın tepeye doğru tırmandığını, sonra tabanca sesini duyduğunu anlattı. Dane'nin geri dönmediğini görünce peşinden gitmişti. Fakat o insan boyu otların arasında Dane'yi bulmasına imkân yoktu. Derken polis arabasının düdüğü işitilmişti. Çok geçmeden Floyd'la Mason yanına gelmişlerdi. Floyd tabancasını ona doğrultmuştu.

Tim, "O zaman, 'Ben Binbaşı Dane'yi arıyorum,' dedim." diyé anlattı. " 'Buradan çıktı, bir daha dönmedi,' dedim. Komiser tabancamı aldı, muayene etti. Ateş edilmediğini görünce beni serbes bıraktı."

Fakat Carol bundan bir şey anlamamıştı.

— "Floyd bu kazayı nereden haber almış?" diye sordu.

— "Gece ona bir telefon gelmiş. Çamlı Tepe'de ahırın yanında birinin öldüğünü haber vermişler."

Bir zaman sonra Dane'nin yanına girmelerine müsaade ettiler. Başucunda Alex duruyordu. Carol ona yaklaşırken, genç adam gözlerini açtı.

— "Merhaba sevgilim," dedikten sonra tekrar kapattı.

Yeniden açtığı zaman odada Alex'den başka kimse kalmamıştı. Dane ona yakına gelmesi için işaret etti. Sonra alçak sesle, "Şafak söker sökmez Çamlı Tepe'ye git. Mümkünse yanına Tim'i de al," dedi. "Beni vuran her kimse, orada ahırın yanında yerde bir şeyler arıyordu. Ne bulursanız buraya getirin."

Flava henüz karanlıkken Alex yola çıktı. Ama gitmeden evvel Dane'nin tabancasını başucundaki masanın üstüne koydu. Yangın merdivenine açılan pencereyi de sıkıca kapadı. Mamafih o gittikten sonra Dane uyumadı. Yattığı yerde, gözleri kapalı düşünüyordu.

Başındaki sargı işitmesine mâni olduğu için kapının yavaşça açıldığını duymamıştı. Fakat altıncı hissinin tesiriyle odada yalnız olmadığını hissetti. Odaya giren her kimse ona doğru yaklaştı, yanında durdu.

Dane gözlerini o zaman açtı ve birden uzanıp tepesindeki kolu yakaladı. Kendi tabancası yatağın üstüne düştü ve Elinor Hilliard hafif bir çığlık attı. Dane onu sıkı sıkı tutmamış olsa kadın yere düşecekti. Korkudan donmuş gibiydi.

Dane, "Ne yapmak istiyordunuz?" diye sordu. "Niyetiniz beni öldürmek miydi?"

Genç kadın başını, "Hayır," der gibi iki yana salladı. Sonra kısık bir sesle, "Şimdi beni ne yapacaksınız?" diye sordu.

Dane, "Derhal Floyd'a haber vereceğim," diye cevap verdi. Kadını bıraktı. Elinor bitkin bir halde iskemleye yığıldı.

— "Sizi vurmak niyetinde değildim," dedi. "Sadece bir

müddet için yataktan çıkmamanızı temin etmek istiyordum."

— "Yani Greg hüküm giyinceye kadar, öyle mi?"

— "O hiçbir zaman mahkûm olmıyacak. Zaten onu mahkemeye sevketmeleri de formaliteden ibaretti." Kadının rengi yavaş yavaş düzeliyordu.

Dane, "İşin başından beri oynadığınız bütün oyunlar kendi postunuzu kurtarmak içindi," diye söylendi. "Sizden bıktım artık. Bazı şeyleri bildiğinizden eminim. Şimdi bana hakikati söyleyin. Marguerite Barbour'u kim öldürdü?"

Elinor, "Bilmiyorum," diye inledi. "İsterseniz beni tevkif edin, fakat bunu ben de bilmiyorum."

Dane o zaman ona inandı. Başı zonkluyordu. Bir an arkasına yaslanıp, gözlerini kapadı.

— "Greg'in evliliği hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu. "Düşmanları var mıydı?"

— "Bilmem. Olabilir."

Dane ona dikkatle baktı. "Bu iş bir tuzak da olabilir mi?"

Kadın bunu da bilmiyordu. Dane onunla birlikte cinayet gecesini adım adım tekrar etti. Nihayet sabaha karşı Elinor' un odasına dönmesine müsaade etti. Fakat gitmeden önce, "Bazı hallerde para bile sizi kurtaramaz," diye onu ikaz etti. "Sonra ben bu geceyi kolay kolay unutmam. Zamanı gelince bütün bildiklerinizi söyliyeceksiniz. Yoksa kocanız her şeyi haber alır."

Elinor süklüm püklüm odadan çıktı. Dane arkasından kalkıp kapıyı kilitledi.

Ertesi sabah uyandığı zaman kendini çok daha iyi hissediyordu. Az sonra hastabakıcı ona sicimle sıkı sıkı bağlanmış bir ayakkabı kutusu getirdi. Gülümsiyerek, "Çiçek olamaz," diye söylendi. "Yemek de değil. Belki tütündür. Amâ sigara içmenize izin yok. Bundan da haberiniz olsun."

Dane kutuyu alıp bir yana koydu.

Hastabakıcı gittikten sonra kutuyu açtı. Alex ile Tim onun sözünü harfiyen yerine getirmişlerdi. Kutu, bir sürü nal çivileri,

düğmeler, paslı teneke parçalariyle doluydu. Mamafih Dane en dipte esaslı bir şey buldu. Sonra kutuyu kapatıp tekrar yanına koydu.

Öğleden sonra Floyd onu ziyarete geldi. Konuşma arasında, "Her halde sizi vuranı görmüşsiinüzdür," dedi.

— "Katiyen görmedim."

— "Ama kim olduğunu tahmin ediyorsunuz değil mi?"

— "Nereden bileyim?"

O zaman Floyd, suratı öfkeden kıpkırmızı bir halde yerinden fırladı. "Benden bir şeyler sakladığınızı biliyorum Dane," dedi. "Ya bunları açıklarsınız, yahut da sizi cinayet suçuna ortaklıktan tevkif ederim."

Dane sükûnetle, "Sizi takdir ediyorum," dedi. "Bu meselede çok mükemmel çalıştınız. Ama ne yazık ki işe yanlış taraftan başladınız."

Floyd öfkeyle, "Hiç de değil," diye bağırdı. "Spencer'i yakaladım ya. Bu bana yeter."

Dane arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Komiser de kapıyı çarpıp gitti. Oradan doğru bürosuna yollandı. Masasına oturup olayın bütün noktalarım yeniden gözden geçirdi. Ele geçirilen bütün ipuçları birbirini tutuyordu. Peki, ama Dane' işe yanlış taraftan başladığını söylemişti?

O gece geç vakit Dane, penceresinin önündeki yangın merdiveninden gelen birtakım seslerle uyandı. Yastığın altından tabancayı alıp, usulca yataktan kalktı, pencerenin yanına gitti. Tam o sırada biri merdivenin son basamağına gelmişti. Dışarıdan cama vuruldu.

Sonra bir ses, "Ben Starr," diye fısıldadı. "Gazeteci Starr. Size bir haberim var."

Dane pencereyi açtı. Starr içeri süzüldü. Heyecanlı bir bali vardı. Cebinden bir kâğıt çıkarıp Dane'ye verdi. "İki saat önce teleksle haber aldım. Ne garip hikâye değil mi?"

Dane kâğıdı okudu. "Bu bende kalsın mı?" diye sordu.

— "Tabiî. Size getirdim." Dane'nin yatağına yatmasını bekledi. Sonra Elinor'un vurulduğu gece sarı odaya nasıl girdiğini ve orayı ne halde bulduğunu anlattı. Hikâyenin sonunda gülümsedi ve cebinden bir kâğıt daha çıkardı.

— "Bunu odadaki sökülmüş tahtanın arkasında buldum," dedi. Marguerite'nin çocuğunun doğum vesikası. Verilen isme dikkat ettiniz mi? Babasının ismi..."

Dane kâğıdı okudu. Sonra soğuk bir sesle, "Neden bunları zamanında açıklamadığını merak ediyorum,," dedi.

Starr gülümsedi. "İnsaf edin Binbaşım. Ben gazeteciyim. Böyle hikâyeler insanın eline nadir geçer. Sonra siz o sırada Los Angeles'deydiniz. Fakat size asıl söylemek istediğim şey başka. Santraldeki gece nöbetçisiyle iyi ahbap olduk. Sizin vurulduğunuzu polise kimin haber verdiğini bana söyledi."

Delikanlı memnun bir ifadeyle Dane'ye bakıyordu. Ama onun yüzündeki ifade değişmedi. Kuru bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Onu zaten biliyorum."

Starr gittikten sonra Dane iki yere telefon etti. Birincisinde Doktor Harrison'la konuştu.

— "Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Fakat önemli bir şey soracağım. Marguerite Barbour öldürüldüğü zaman başına birkaç darbe vurulmuştu değil mi?"

— "Evet, iki üç darbe yemiş."

— "Bir sual daha. Son zamanlarda kızın ölümü hakkında her hangi bir kimse tarafından size sual soruldu mu?"

— "Evet. Lâf arasında soruldu. Dün hasta ziyaretine—"

Dane hemen atıldı. "Lüzum yok," dedi. "İsim vermeyin lütfen. Teşekkür ederim."

28

WARD ertesi sabah erkenden hastaneye geldi. Dane'nin odasından genç adamın öfkeli sesi yükseliyordu.

— "Bana pantolonumu verin! Bu kıyafetle burada dolaşamam. Pantolonum nerede?"

Ward eşikte bir an tereddüt ettikten sonra yatağa yaklaştı ve örtünün üstüne sabah gazetesini koydu.

— "Gazetede çıkan yazıdan haberiniz vardır zannediyorum," diye söylendi. "Polise gideceğim yerde, size geldim Binbaşım. Bana bir akıl verin."

Dane, "Yazıyı okudum," dedi. "Buyurun oturun efendim."

Gazeteye bir göz attı. Bu, Starr'ın yazısı idi. Dane onu bir kere daha okudu. "Çok cesurmuş doğrusu," diye söylendi. "İnsan inanamıyor. Dört Japon uçağını düşürmüş."

Ward bir an sustuktan sonra, "Greg Spencer'in mâsum olduğunu bile bile hüküm giymesine müsaade edemezdim Binbaşı Dane," dedi. "Esasen karım öldükten sonra susmam için hiçbir sebep kalmadı. O kız bir kavga neticesinde öldü. Delikanlı, bana kendisi anlattı. Bize geldiği zaman çılgın bir haldeydi. Kız belki bayılmıştır ümidiyle derhal Crestview'e gittim. Fakat ölmüştü. Sokak kapısının yanında yatıyordu. Elinor Hilliard da yanındaydı.

"Kızı o zamana kadar hiç görmemiştim. Elinor bana, onun Greg'in karısı olduğunu söyledi. Zannedersem onu Greg' in öldürdüğünü tahmin ediyordu.

"Bütün istediği oradan bir an evvel uzaklaşmaktı. O anda duyduğum dehşeti size anlatamam. Cesedi saklamak fikri Elinor'un aklma geldi. Onu yukarıdaki çamaşır dolabına götürmemi istedi. Eskisi gibi kuvvetli olmadığım için cesedi asansörle yukarı taşıdım.

"Dolabın içine düzgün bir şekilde yatırdım. Ben tam bunu yaparken Lucy geldi. İşte o anda hayatımın en korkulu anını yaşadım Binbaşım. Hiçbir şey düşünecek halde değildim. Birden elimi uzatıp elindeki mumu devirdim. Sonra karanlıkta kaçmaya çalıştım. Fakat telâşla ona çarpmış olacağım. Lucy

yere düştü.

"Bir yerine bir şey olmamıştı. Bağırarak kalkıp merdivene doğru koştu. Oradan yuvarlandığını duydum. Aşağıda onu bulduğum zaman bayılmıştı. İlk aklıma gelen şey Elinor'u bir an evvel oradan uzaklaştırmak oldu. Fakat Elinor kızın elbiselerini istedi. Hiç olmazsa bir zaman için kızın hüviyetinin tesbit edilmemesini arzu ediyordu.

"Belki derhal polise gitmem icap ederdi. Lâkin durumumu takdir edersiniz. Elimde yarı çılgın bir delikanlı vardı. ' Onun bu hali, çok sevdiğim karımı öldürebilirdi. Sarı odadan kızın elbiselerini aldım. Sonra delikanlıyı Elinor'un arabasına bindirdim. Boston'a kadar arabayla gidecek oradan, uçağa binecekti Allah'tan üstünde üniforması yoktu.

"Son dakikada Elinor kızın elbiselerini bana verip onları yakmamı söyledi. Ama buna imkân yoktu. Biz evde mazotlu kalorifer yakıyorduk."

— "Demek elbiseleri bunun için gömdünüz?"

— "Evet. Hemen o akşam gömdüm. Bizim alet kulübesinin anahtarı bahçıvandaydı. Crestview'den bir çapa aldım. Bir iki fidan söküp, elbiseleri onların dibine gömdüm."

Dane yaşlı adamın renginin gittikçe sarardığını farketmişti. Biraz konyak içmesini teklif etti.

Ward istemedi. "Konuşmak daha iyi geliyor," diye söylendi. "Fakat o günden beri çektiğim vicdan azabım bir Allah, bir ben bilirim. Ertesi akşam bunları karıma anlattığım zaman az kalsın aklını kaçırıyordu. Hele daha sonra o adamların tepeyi kazdıklarını görünce, mahvoldu." Yaşlı adam bir an sustu, sonra kısık bir sesle devam etti. "O gece beni aramaya dışarı çıkmış. Elinor'un arabasını görmüş. Aynı gece Marcia Dalton da arabayı tanımış."

Dane, "O gece delikanlı sizin eve nasıl gelmiş?" dedi.

— "Evvelâ uçakla, sonra da taksiyle. Bize geldiği zamari ben aşağıda yalnızdım. Karım ve hizmetçiler yatmışlardı. Ona kapıyı ben açtım. Çok heyecanlıydı. Ama normaldi."

— "Kızdan hiç bahsetmedi mi?"

— "Onun Crestview'de olduğunu bile bilmiyordu. Çok heyecanlı olduğundan yatmadan evvel biraz dolaşacağını söyledi. Bana kalırsa kızı Crestview'de o zaman gördü."

— "Onunla alâkası mı varmış?"

— "Evet. Çok eskiden varmış. Flattâ kızın ondan bir çocuğu da olmuş."

— "Peki o gece ne olmuş?"

— "Bilmiyorum. Kendisine bir türlü soramadım. Kız her halde bir şey almaya aşağıya indi. Delikanlı pencereyi vurup onu dışarı çağırdı. Kız da çıktı."

— "Kızı öldürdüğünü itiraf etti mi?"

— "Bir kaza olduğunu söyledi. Kıza bir yumruk atmış, kız da yere düşerken başını basamağın kenarına çarpmış. Sonra, kızı bir yıl önce Greg Spencer ile tanıştırdığını, hattâ onunla evlenmesi için kızı teşvik ettiğini söyledi. Bunu sırf kızdan kurtulmak için yapmıştı. Ama sonradan onun Greg'le evlendiğini duyunca birden kıskandı her halde. Üstelik müthiş bir kazadan kurtulmuştu, aklî durumu normal değildi."

Uzun bir sessizlik oldu. Dane, "Özür dilerim Bay Ward," dedi. "Size bir sual daha sormak istiyorum. Cesedi o mu yakmış? Zira onun Çamlı Tepe'de kaldığım biliyorum."

Yaşlı adam o zaman bayılacakmış gibi oldu. Yüzü kül gibi olmuştu. Elleri titriyordu. Kısık bir sesle, "Artık ne olursa olsun hakikati söylemem lâzım Binbaşım," dedi. "Galiba cesedi karım yaktı."

— "Karınız mı?"

— "Evet. Ona olanları anlatmıştım. Sevdiklerine son derece bağlı bir kadındı. Cesedin Crestview'de olduğunu biliyordu. Lucy de hastanedeydi. Evin bir anahtarı da bizde dururdu. Zannedersem bu işi pazar akşamı, ben kiliseye gittikten sonra yaptı. Gerçi bana bir şey anlatmadı, ama bazı hareketlerinden bunu sezdim. Meselâ yaldızlı çay takımı gibi, Bayan Spencer'in

kıymet verdiği bir iki parça eşyanın alet kulübesinde bulunması gibi... Sonra hatırlıyorum, o gece bana Crestview'in sigortalı olup olmadığım sormuştu. Bütün gece uyuyamadı. Pencerenin önünde hep Crestview'e baktı durdu Fakat tabiî ev yanmadı."

Dane, yaşlı adamın sakinleşmesini bekledikten sonra tekrar sordu. "Delikanlının geri geldiğini ne zaman anladınız?"

— "Zaten pek uzağa gitmemiş. Kızın Lucy Norton'a bir şeyler söylemesinden korkuyormuş. O gece Elinor'la birkaç kilometre gittikten sonra arabadan inmiş. Sonra onun Çamlı Tepe'de saklandığını öğrendim. Lucy'yi görüp ona susmasını tembih edecektim. Sonradan Lucy'yi gördü her halele. Kadın da korkudan öldü."

Dane, "Peki, Elinor Hilliard nasıl vuruldu?" diye sordu.

— "Elinor çok endişeliydi. O gece benimle görüşmeye geliyormuş. Her halde delikanlının yoluna çıktı. O sırada Albay Richardson da onun peşindeymiş. Delikanlı ona mâni olmak için ateş edince Elinor'u vurmuş. Fakat niyetinin öldürmek olmadığına eminim."

Dane, "Çamlı Tepe'deki battaniyeleri orada unutmakla büyük hata ettiniz," dedi. 'Madem battaniyeleri oraya siz götürmüştünüz, neden tekrar almadınız?"

Yaşlı adam cebinden bir mektup çıkarıp dizine koydu.

"İnsan benim yaşıma gelince unutkan oluyor," diye söylendi. "Onları hatırladığım zaman iş işden geçmişti. Sonra onun bıraktığı boş konserve kutularım taşırken de gözlüğümü düşürdüm. Bu sebepten—" Elinde mektupla ayağa kalkarak cümlesini bitirdi. "Bu sebepten sizi vurdum Binbaşım. Ateş edenin ben olduğumu anladınız değil mi?"

Dane, "Evet, anlamıştım," diye cevap verdi.

— "Bu şartlar altında özür dilemem abes olur. Size ancak durumu izah edebilirim. Gözlüklerimi kaybetmiştim. O gece onları aramaya gittim. Fakat emin olun maksadım sizi öldürmek değildi, sadece korkutmak istedim."

Dane neşeli bir tavırla, Allah'tan iyi nişancı değilmişsiniz,"

dedi. "Sonra ayakkabı kutusunu aldı. Ward'a uzatarak, "Gözlüğünüz burada," diye söylendi. "Yalnız camı kırılmış."

Ward mahçup bir tavırla kutuyu aldı. "Şimdi ben polise gideyim mi?" diye sordu. "Delikanlı buradan gittikten sonra, bana, ölümünden sonra veyahut da Greg Spencer hüküm giydiği takdirde açılmak üzere bir mektup gönderdi. Onu evde saklıyorum."

Dane, "Biraz daha bekliyelim," diye cevap verdi. "Greg Spencer'in hüküm giymesine daha çok var. Hem, gün doğmadan neler doğar demişler," Ward gittikten sonra Dane, onun cebinden çıkardığı mektubu yatağın üzerinde buldu. Açıp okumaya başladı.

29

BU SABAH Carol onu ziyarete geldiği anda Dane onun ga^^ zeteleri okuduğunu anladı. Genç kız hiçbir şey söylemeden onun kollarına atıldı.

— "Bizim, birbirimize karşı olan hislerimizi değiştirmedikten sonra, bahsetıhiyelim sevgilim..."

— "Albayı gördün mü?"

— "Uğradım. Ama göremedim. Uşağı biraz rahatsız olduğunu söyledi."

Dane onu bir iskemleye oturttu. Kendisi de karşısına geçip oturdu. "Şimdi sana bir mektup okumak istiyorum," dedi. "Ward bu sabah bana getirdi." Sonra baş taraftaki lüzumsuz kısımları atlayıp, okumaya başladı:

Şimdi ikinize de bir haberim var. Yalnız bir müddet için bundan hiç kimseye bahsetmeyin. Don Richardson'ıı buldum."

Dane burada, başını kaldırıp Carol'a baktı. Genç kız hiç kımıldamamıştı. Devam etti:

Hastanelerden birine bir arkadaşımı ziyarete gitmiştim. Don'ıı

nekahet devresindeki hastalara mahsus bir koğuşta gördiim. Domino oynuyordu. Berıi görünce, "Sizi bir yerden tanıyorum galiba," dedi.

Ben de, "Haydi oradan, numarayı bırak, insan en iyi arkadaşını tanımaz mı, ne oldu sana?" diye cevap verdim.

O zaman arkadaşı onun hafızasını kaybettiğini söyledi. Aylarca Pasifik'te, bir adada kalmış. Yerliler ona bakmışlar. Kafatasında bir kırık varmış. O zamandan beri hiçbir şey hatırlamıyor muş."

Bir müddet sorıra Don beni tanıdı, bana babasını sordu.

İyileşip eve gidinceye kadar Albayın hiçbir şeyden haberi olmasını istemiyordu. Zira babasının kalbi hastaydı. Sonra bana, bütün bunları size yazmamı rica etti. Oradan dönüşünde doğru size gelecek. Albay'ı heyecanlandırmadan, babaoğulın karşılaşmasını siz temin edeceksiniz.

Bunları size yazmamdak'ı sebep, onu pek yakında görmeniz muhtemeldir. Geçen hafta hastaneden taburcu edildi. Yalnız şunu tekrar hatırlatayım. Don çok değişmiş. Hastanede yiiziine estetik ameliyat yapmışlar. Sonra ruhî durumu da çok bozuk.

"Arkadaşları ameliyattan çıktığı zanıan narkozun tesiri altında Marguerite isminde bir kızla, Greg Spencer diye birini sayıkladığını söylediler.

Durup orada görülecek bir işi olduğunu, sonra tekrar cepheye döneceğini söylüyor.

Not: Eğer Don sağ salim karargâhına dönerse size, "Her şey yolunda," diye haber gönderirim. Büyükannemle sizin yanaklarınızdan çok çok öperim.

Torununuz Terry.

Dane mektuptan başını kaldırdığı zaman Carol, iskemlesinde gözlerini kapamış oturuyordu. Rengi kül gibi olmuştu. "Marguerite!" diye söylendi. "Demek onu Don öldürmüş! Sonra da Elinor'u vurmuş. İnanamıyorum buna Dane."

Genç adam müşfik bir sesle, "Sana daha önce de söyledim

sevgilim. Savaş insanları değiştirir," dedi. "Sonra Don' un başından fevkalâde bir hâdise geçmiş. Aylarca bir adada kalmış. Ama düşün ki, sonradan karargâhına dönmüş ve o zamandan beri dövüştiyormuş."

Carol, "Bu yaptıklarım affettirir mi sanıyorsun?" diye sordu. "Greg'le evlendi diye o kızı öldürdü. Sonra da mâsum olduğunu bile bile Greg'i mahkûm ettirdi. Böyle cesaret mi olur? Bu iğrenç bir şey."

Tam sözünü bitirdiği anda, koridorda bir ayak sesi duydular. Çok geçmeden odaya Doktor Harrison girdi. Yüzünde ciddî bir ifade vardı.

Carol'a hitaben, "Korkarım sana kötü haberlerim var yavrum," dedi.

Genç kız birden ayağa fırlamıştı. "Greg'e mi bir sey oldu?"

— "Hayır. Albay Richardson bir saat önce öldü. İki yıldır kötü habere mertçe tahammül etti, ama iyi haber gelince—"

Dane derin bir nefes aldı. Carol'un gözleri yaşla dolmuştu. "Tanıdığım en iyi insanlardan biriydi," diye söylendi. "Oraya gitsem iyi olur. Belki yapılacak bir iş vardır."

Carol odadan çıkar çıkmaz Dane, Alex'e telefon etti. Oııa birtakım talimat verdi. Sonra oturup, Greg Spencer hakkındaki ithamları çürütmek için neler yapılması lâzım geldiğini düşünmeye koyuldu.

Bir müddet sonra Floyd'la karşı karşıya oturmuş konuşuyorlardı. Komiser asık bir suratla, "Beni faka bastırdınız," diye söylendi. "Nasıl anladınız bunu kuzum?"

— "İlk başından beri ortada meçhul bir şahıs olduğuna inanıyordum. Öyle ya. Çamlı Tepe'de kim hastaneye gizlice girip, Lucy Norton'un korkudan ölmesine sebep olmuştu? Gece Elinor Hilliard'Ia karşılaşıp, tanınmaktan korkarak onu vuran kimdi? Washington, Terry Ward'ın Los Angeles'de olduğunu ve oradan hiç ayrılmadığını bildirmişti. Diğer taraftan Ward'lar birini koruyorlardı. Bu Terry olamazdı."

Floyd, "Yoksa o elbiseleri ihtiyar Nathaniel Ward mı

gömmüştü?" diye sordu.

Dane sükûnetle, "Bunu ona sorun," dedi.

— "Pekâlâ. Spencer'i kurtarmak için ortaya bir kurban daha çıkardınız! Don Richardson suçlu diyorsunuz! Peki bunu nasıl ispat edeceksiniz?"

Dane koltuğunda geriye yaslanarak, "Ben kızı Don'un öldürdüğünü söylemedim Floyd," dedi.

Komiser'in suratı birden morarmıştı. "Bana masal okumayın!" diye gürledi. "Evvelâ Don öldürdü dediniz. Bunu kendisi de itiraf ediyor. Sonra o öldürmedi diyorsunuz. Peki, kızı kim öldürdü?"

Dane bir sigara yakarak, sükûnetle, "Albay öldürdü," diye cevap verdi. "Albay öldürdü Floyd. Fakat bunu yaptığını bilmiyordu."

Floyd'dan ses çıkmayınca genç adam devam etti. "Ortada, ilk başından beri, meçhul bir şahıs vardı. Ve bu şahıs suçlu bir adam gibi hareket etmiyordu. O zaman aklıma iki ihtimal geldi: Bu, ya Don, veya Albay Richardson olabilirdi. Fakat Don olması da pek akla yakın gelmiyordu. Çünki o olsaydı, buraya kadar gelmişken babasını görürdü. Babası nasıl olsa onu müdafaa ederdi. Fakat Don, pencerenin dışından babasına şöyle bir baktı o kadar. Albay onun kendi oğlu olduğunu katiyen bilmiyordu. Terry Ward olduğunu sanıyordu."

Floyd terini silerek, "E, devam edin," diye söylendi.

Dane, "Hâdisenin içyüzünü tahmin etmek çok kolay," dedi. "Albay, torunu doğduğundan beri ona para yolluyordu. Hattâ bir ara Los Angeles'de Marguerite'yi görmeye bile gitmişti. Yani onu tanıyordu. Kadın Crestview'e geldiği sabah onu görünce fevkalâde şaşırdı. Hemen o gece, bu ziyaretin sebebini öğrenmeye Spencer'lerin evine gitti. Lucy yatmıştı. "Marguerite onu içeri almadı. Kendisi sabahlıkla kapıya çıktı. Albaya, Greg'le evlendiğini ve eğer Albay, Don'un çocuğu hakkında kimseye bir şey söylemezse artık ondan para talep etmiyeceğini söyledi.

"Bu sözler muhakkak ki, Albay Richardson'u fevkalâde sinirlendirdi. Öyle ya, bu aşağılık kadın Carol'un ağabeysi ile evliydi ve eğer sıkışırsa Don'un metresi olduğunu onlara açıkhyacaktı. O zaman kendini kaybetti ve kadının üstüne hücum etti. Onu öldürdüğünden haberi yoktu. Bu hâdisenin cereyan ettiği cuma akşamından, cesedin bulunduğu güne kadar kızın gittiğini sanıyordu.

"Sonra kızm çamaşır dolabında ölü olarak bulunduğunu haber aldı.

"Onu oraya kendisi koymamıştı. Demek ki öldürmemişti de. Fakat kızm ortadan kalktığına memnundu. Bir gün torununun da nerede olduğunu bulacak ve onu yanına alacaktı. Ward'lara gelince onlar kızı Don'un öldürdüğünü zannediyorlardı. Don onlara kızı vurduğunu ve onu yere düşürdüğünü söylemişti. Halbuki siz kızın başındaki yarayı gördünüz. Bu düşmekle olacak iş değildi. Benim aklıma demir çubuk veya golf sopası geldi. Bunun, kalın bir baston da olabileceğini hiç akıl etmemiştim.

"Fakat ortada insanı düşündüren bir taraf vardı. Elinor'u vuran her kimse, Albay Richardson'dan kaçarken bunu yapmıştı. Sonra o yağmurda Albay'ın penceresinden içerisini gözetliyen kim olabilirdi?

"Bunları düşünmeye başladım. Bir kere Don Richardson cinayet gecesi hayatından son derece memnundu. Marguerite'yi, Gıeg Spencer'le evlendirerek ondan kurtulmuştu.

"Derken buraya geldi. Heyecanını geçiştirmek için bi dolaşmaya karar verdi. Crestview'e doğru yürüdü. Öyle y orası nişanlısının eviydi. Marguerite'nin orada olduğundan haberi yoktu. Karanlıkta ilerlerken birden babasının bastonuyla birine vurduğunu gördü! Babası gittikten sonra yak laştı bir kibrit yakıp, baktı. Bu Marguerite idi, ölmüştü.

"Her şeye rağmen Don iyi bir evlâttı. Babasını da çok severdi. Sonra babası hastaydı. Bu durumda ne yapabilirdi?

"Ward'lara giderek Marguerite'yi kendisinin öldürdüğü] ne

dair bir hikâye uydurdu."

Floyd, "Peki tepeyi kim yaktı?" diye sordu.

Dane, "Elinor Hilliard yaktı," dedi. "Nathaniel ona eşya; lan oraya gömdüğünü söylemişti. Elinor da onları büsbütün ortadan kaldırmak için tepeyi ateşe verdi."

Floyd. "Bütün bunlar sizin yürüttüğünüz tahminler Dane," diye söylendi. "Kendini müdafaa edemiyecek ölü bir adamın üstüne bütün suçu yüklediniz. Ama iş bununla bitmez ki. Bu iddiaları ispat etmek lâzım."

Dane yorgun bir sesle, "İspatı da elimde," diye cevap verdi. "Albay Richardson dün gece bir itirafname yazdı."

— "Peki nerede şimdi bu?"

— "Burada, bende."

Floyd, genç adamın uzattığı kâğıdı öfkeyle kaptı. "Bunu nereden buldunuz?" diye homurdandı.

Dane sükûnetle, "Dün akşam Doktor Harrison'dan kızın ne şekilde öldürüldüğünü öğrendikten sonra Albay'a telefon edip her şeyi anlattım," dedi. "Nasılsa hastaydı, ölecekti. Fakat ben hiç olmazsa Greg Spencer'i kurtarmış olacaktım."

— "Peki bu itirafnameyi nasıl ele geçirdiniz?"

— "Ha, onu mu? Bu sabah Alex'i oraya gönderdim. Alıp getirdi."

Floyd bunun üzerine hiddetten söyliyecek lâf bulamamıştı. Öfkeli adımlarla çıkıp gitti. Dane de gülerek arkasından kapıyı kapadı.

30

DANE o gün öğleden sonra hastaneden çıktı. Alex onun giyinmesine yardım ederken, "Bacağınız gene kötüleşti efendim," dedi.

Dane, "Yok canım," diye söylendi. "Yakında işimin başına dönüyorum. Yalnız gitmeden önce burada bir işim var, onu halledeceğim."

Alex şüpheyle, "Ne biçim bir iş bu?" diye sordu. "Bir başka cinayet mi yoksa?"

Dane kıravatmı bağlarken, "Bu iş başka iş," diye cevap verdi.

Genç adam oradan doğru Crestview'e gitti. Ona kapıyı Ti in Murphy açtı. İki erkek kucaklaştılar.

Dane, "Bayan Carol nerede?" diye sordu.

— "Odasında, kapıyı kilitlemiş oturuyor. Maggie kaç kere çıktıysa içeri sokmadı."

— "Bir de ben çıkayım. Belki benimle konuşur."

Genç adam merdivenleri çıktı. Hiç topallamıyordu. Koridorun ucundaki sarı odanın kapısından içeri baktı. Sökük duvar tahtası yeniden yerine çivilenmişti. Koyu kırmızı perdeler muntazam katlar halinde aşağı sarkıyordu. Şamdana, eski mum artıklarının yerine yeni bir mum konmuştu. Dane koridora baktı. Çamaşır dolabı yeniden beyaza boyanmıştı. Avludaki havuz da temizlenip, doldurulmuştu. İçindeki berrak su gökyüzünün rengini aksettiriyordu.

Genç adam Carol'un kapısına giderek vurdu. "Ben Dane," dedi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Bir zaman sonra anahtar kilidin içinde döndü. Ve Carol kapıyı açtı. Bitkin bir haldeydi. Ama ağlamıyordu. Dane içeri girdikten sonra genç kız alçak sesle, "Her şey için sana teşekkür ederim," dedi. "Albay Richardson'u öldürdün, ama Greg'i kurtardın."

Daııe, "Dinle yavrum," diye söylendi, "Şu anda oldukça keyifsizim. Bu olayın sonucu hiç hoşuma gitmedi. Hatırlarsan bir gün sana âni karar vermemeni tavsiye etmiştim. Şimdi sana soruyorum. Ya kızı Don öldürmediyse Carol? Ya o mâsumsa? O zaman ne olacak?"

— "Yani kızı Don öldürmedi mi?"

— "Hayır, öldürmedi. Şimdi hayatta olduğuna göre ona karşı

hislerini öğrenmek istiyorum. Bir zamanlar onu sevmiştin. Şimdi hayatta olduğu anlaşıldı. Düşmanla mertçe dövüşüyor. Onunla iftihar edebilirsin. Marguerite'yle olan macerasına gelince... Gençti, uzun zaman kadınlardan uzak kalmıştı. Sonra onun ahlâksız bir kadın olduğunu bilmiyordu.

— "Yani onu bana karşı müdafaa mı ediyorsun?"

— "Evet. O senin zannettiğinden de cesur bir insan. Düşün ki, işlemediği bir cinayeti üstüne aldı. Bunu yapmak için insanın çok cesur olması lâzım. Belki şimdi ona karşı olan hislerin değişmiştir diye düşündüm."

Carol sakin bir sesle, "Hayır, onu sevmij orum," diye söylendi. "Yalnız anlamadığım bir nokta var. Don neden böyle bir şey yaptı?"

Dane, o zaman odanın içinde kâh gezinerek, kâh pencerenin önünde durup körfezdeki yeşil adacıkları seyrederek, ona bütün hikâyeyi başından sonuna kadar anlattı.

Carol bir yandan onu dinlerken, bir yandan da sessizce ağlıyordu. Fakat sonra sustu. Eski, tatlı tebessümiyle Dane' ye gülümsedi.

Genç adam, "Göreceksin, seni mesut edeceğim sevgilim," diye söylendi.

Carol, "Ne o?" dedi. "Yoksa, nihayet bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

Dane o zaman onu kolları arasına aldı. "Evet, sana evlenme teklif ediyorum," dedi. "Benimle evlenir misin?"

— "Tabiî sevgilim."

Genç adam kollarım sevgilisinin beline sarmış, sakat bacağım tamamen unutmuştu. Onun üstüne hafifçe yüklendiği anda bacağı birden elektriklendi ve korkunç bir şekilde yeniden ağrımaya başladı. Genç kızı derhal bıraktı. "Hay Allah kahretsin," diye söylendi. "Böyle giderse işime dönmeden evvel kısa bir balayı yaşıyacağız galiba." Sonra âni bir hareketle yakındaki iskemlelerden birine çöktü.

SON

Bir yanık kokusu var!

Genç kız köşke girince burnuna bir yanık kokusu çarptı. Hızla boş odaları dolaştı. Koku, kapalı bir dolaptan geliyordu... Genç kız dolabın kapısını açınca, hayatının sonuna kadar unutamıyacağı korkunç bir manzarayla karşılaştı... Dolapta, yarı yanmış bir kadın cesedi duruyordu!...

3 LİRA